

СВЕТЛИНАТА, КОЯТО БЕШЕ ТЪМНИНА

Уорън Смит

This book was first published in
by Press with Moody
© IMS Mobilisation.

*Посвещава се на Джой:
моя партньорка, помощничка,
жена и другарка,
за твоята духовна проникателност,
за твоята привързаност към истината,
за твоята дълготърпяща любов
и за твоята вяра в Бога.*

Предговор

Уорън Смит бе разтърсен като зарче в чаша и пуснат със завързани очи в средата на един огромен лабиринт, за да намери пътя си. Целта му бе да открие абсолютната истина на съществуването в един свят, обърнат с главата надолу, една вече отворена система, след като шестдесетте години обявиха западните възгледи за умрели. Всички правила бяха премахнати, всички стандарти — отменени. Този, който се посвещаваше да търси отговора за върховния въпрос, трябваше да поеме необходимите рискове.

Историята на Уорън Смит е едно вълнуващо пътуване през духовния лабиринт. Това е прочувствено и честно себеразкриване на вътрешността, докато Уорън Смит минава покрай основните пътни знаци на нашето поколение. Подобно на моето собствено пътуване то започна в средата на едно културно земетресение — шестдесетте години. Някои от нас, попаднали в лабиринта, излязоха на бреговете на Ганг в Индия или в хималайските пещери. Други, подобно на Уорън, преминаха през сложния духовен лабиринт на своя родна почва, докато се появяваха най-различни интересни алтернативи — групов екстаз от скалите на Биг Сър до комуните на Марин Каунти, сеанси на медиуми, медитация, прераждане, срещи за разширяване на съзнанието, психохимични входове и цяло разнообразие от духовни пътища, идващи от изтока и мутиращи на запад — от Вивикзхнанда, Муктананда, Раджнийш и други до „Курс по чудеса“, шаманство и Уика — всичко това образува един лабиринт от пътеки, който е индивидуален за всеки отделен човек.

Някои в това търсене, както Уорън, преминаха през много от алтернативите в играта. Поради това пътуването му по уникален начин представя Америка след шестдесетте години. Универсалността на неговото преживяване му позволява да пресече пропастта и да достигне до всеки на пътеката. За Уорън, подобно на безброй други, крайната цел бе нещо подобно на космическа врата, нещо много повече от наследяване на богатство на Земята. Това беше една фундаментална промяна на съществуването, структурата на личността. Достигането на суперсъзнание обещава безсмъртно блаженство. А за това доста хора биха рискували много.

Докато Уорън продължаваше да върви напред мишите входи, залозите се увеличаваха все повече. Той преминаваше ход в лабиринта към някаква неоткрита досега истина, само м\ да се натъкне на поредната главоблъсканица. Накрая вратата се отвори пред една древна алтернатива, за която Уорън не бе готов изобщо.

Едва когато устремите напред личности достигнат известно ниво на избор, те могат да открият изцяло нов комплект от възможности, които дотогава са се изплъзвали от визуалното им поле. Този избор е изненадващ. Шокиращ — и точно за това е историята. Уорън трябваше да премине през последната врата, която промени изцяло съществуването му — завинаги. Неговото търсене е твърде важно и навременно, за да го пренебрегнем. Това е едно послание в бутилка, изпратено за едно цяло поколение от пътешественици в тъмното море на живота.

Тал Брук,
Бивш висш ученик на Сай Баба
Президент/Председател на Есипи

Признания

Искам да благодаря на всички, които ми помогнаха, но особено на сътрудниците на ЕсСиПи, Майк Уорън и Калвари Чепъл, Пол Прайс и СеЕмЕй, Пет Суини и Общината на благодатта, Марк и Марция, Ед и Алис, Лори, Майк и Джен, Тед и Маделайн, Бил и Пем, Карин и Джим.

Особено съм признателен на Джоана Михелсен, Бил Карлсон за помощта и ценния тежък труд, на Кати Петерсон, Джим Бел и Джо Дей за тяхната редакция и чувството за хумор, на Франк Ордаз за прекрасното оформление на корицата, и на моята жена, Джой, за разнообразната ѝ помощ в работата ми по написването на тази книга.

Нямам думи, с които да изразя любовта и благодарността си към моите родители — Уорън и Бети Смит.

Най-много благодаря на Бога за това, че със светлината Си Той осветява тъмнината и ни показва пътя.

Внимавай да не би светлината в теб да е тъмнина.

Лука 11:35

1. Да видиш духовния свят

Седях мълчаливо в приятно украсения хол на апартамента, където Бони* провеждаше сеансите си. Оставах ми десет минути до срещата, преместих нетърпеливо стола си. Макар до голяма степен съпротивата ми към метафизиката и всичко свързано с нея да бе намаляла след срещата с Кей*, все още се чувствах неловко.

Отскорошният ми интерес към симпатичната тъмнокоса келнерка в известния ресторант на центъра предизвика срещата ми с нея една вечер, когато я поканих у дома. В течение на разговора ни през онази вечер открих, че тя обича музиката на Джон Прайн и има поне известен интерес към метафизиката. На другия ден си купих две

плочи на Джон Прайн, а сега се срещам с приятелката на един неин приятел, която се занимавала с метафизика.

Докато чаках сеанса, си спомних изпитаната увереност, която Кей спомена за Бони за първи път. Питам се защо дотогава се бях противил на метафизичното. Вероятно заради консервативното си източно възпитание. Каквато и да бе причината, винаги ми се е струвало, че хората, които се занимават с метафизичното и окулта, са ексцентрични и отваяни. Но лекотата, с която Кей говореше по метафизичните въпроси, ми помогна да преодолее предразсъдъците си. Благодарение на нея, сега тази област изглеждаше приемлива, практична и земна.

Макар Кей да бе „узаконила“ тази област, смятана досега от мен за табу, все още се притеснявах как ще мине сеанса. Мисълта, че ще ме изследват физически и духовно, ме караше да се чувствам неловко. Знаех, че не съм най-съвършената личност в света. На тридесет и три години, а все още не бях намерил това, което търсех.

Работата ми като социален работник беше отчасти удовлетворяваща, но не носеше онова пълно задоволство, а взаимоотношенията ми с хората в живота продължаваха да бъдат в повечето случаи повърхностни и измамливи. Беше съвсем ясно, че всичките ми години на интроспекция бяха дали като резултат само фрагменти на това, което смятах за истинско лично развитие. Бях се уморил от традиционната популярна психология, но най-вече ми бяха омръзнали собствените ми отегчителни само-наблюдения. Бях наистина готов за нещо ново. Търсех промяна, но знаех, че промяната означаваше риск, а да поемеш риска не е никога лесно. Колкото и да бях уплашен обаче от несигурността на резултатите от сеанса, желанието ми за промяна беше по-силно от страха да разкрия дълбочините на душата си. Може би той щеше да ме тласне в правилна посока. Може би Бони щеше да ми помогне все пак.

Изведнъж стана време. Приятелката на Кей, чийто апартамент използваше Бони, ме въведе в задната стая. Бони се усмихна, когато се запознавахме и аз си помислих: *Добре дошъл в света на метафизичните сеанси!* За момент се почувствах така, сякаш се намирах на една огромна метафизична сцена и Ед Макмахън току-що беше казал: „Еееето го и Уорън!“ Чувствах се уязвим и смутен, докато с усилие се опитвах да гледам Бони в очите. Дори непретенциозният ѝ вид и любезни, дружелюбни маниери не можеха да ме накарат да се отпусна. Бях убеден, че ще получа духовния еквивалент на безброй физични преживявания. Чудех се дали не проверява вече аурата ми.

Вероятно усещаше нервното ми напрежение и подозирам, че именно за да ме предразположи започна да ми разказва за опита си в метафизичните сеанси. Каза ми, че още като малко момиче имала интуиция, но ѝ били нужни доста дисциплина и обучение, за да стигне до момента да може да прави действителни изследвания.

Бони беше горе-долу на моя възраст. Имаше къса руса коса и прям, непресторен вид. Беше уверена в себе си и отпусната. Когато видях, че съм се поуспокоил, пусна касетата, която ми бяха казали да нося, натисна копчето и сеансът започна.

Моментално изгубих всякакво спокойствие, което бях постигнал. Чувах ударите на сърцето си, докато седях тихо сякаш цяла вечност, макар че сигурно е било само минута-две. Тя започваше да насочва всичките си усилия към мен и не можех да не се чудя какво виждаше. Опитах се да се отпусна, но нямаше смисъл.

— Трудно ми е да намеря аурата ти — каза тя накрая. Звучеше озадачена и изненадана сякаш това беше необичайно, дори странно. Надигнаха се най-лошите ми опасения. Изглеждаше странно да стоя там, а тя да претърсва за липсващата ми аура.

„Това е ужасно“ — помислих си аз. *Та аз дори нямам аура.* Бях подготвен за лоши новини от сеанса, но не и за никакви новини. Чувствах се неудобно, обхвана ме срам.

— Аурата ти е много черна — беше следващата кратка новина и от нея ме заболя. Опитвах се с всички сили да запазя спокойствие, но вътрешно бях смазан. Искаше ми се да стана и да си тръгна.

Когато вече мислех, че не мога да седя повече нито секунда, тя проговори пак.

— Започвам да виждам малко повече.

Сякаш беше облекчена и аз също, разбира се. На този етап фактът, че изобщо имам аура беше повод за празнуване.

Но преди да успея да се зарадвам много, тя каза, че от това, което *можела* да види, съм бил недоразвит духовно. Съвсем не това, което исках да чуя.

Каза ми, че съм наблегнал прекалено много на физическите и умствените аспекти на личността си в живота. Сякаш почти съм бил пренебрегнал духовния живот.

Беше права. *Бях* пренебрегвал духовните неща през по-голямата част от живота си. Винаги бях активен в спорта и стоях настрана от всичко духовно. Повечето от книгите, които четях, бяха от областта на психологията и самопознанието, от време на време някоя книга от някой омразен поет, но това беше всичко, що се отнасяше до царството на мистиката. Опитите ми да стана по-добър бяха земни и конкретни.

Бони каза, че трябва да се отворя за духовните неща, да започна да развивам духовната си същност, да спра да използвам главата си толкова и да отворя сърцето си. Решително трябваше да стана по-балансирана личност. Думите ѝ бяха искрени и не усещах осъждане в тях, макар че все още се чувствах разочарован от развитието на нещата до»тук. Но започвах да си мисля, че във всичко това нямаше нищо лично. Тя просто ми казваше какво виждаше. И дори не се опитваше да пипа леко. Честността ѝ беше обезоръжаваща.

Като продължи да изследва доколкото можеше аурата ми, Бон и започна да описва чертите на характера ми и капризите на личността ми — неща, които само някой много близък човек можеше да познава. Беше изненадващо точна относно някои от последните ми запознанства и също невероятно улучи целта, когато описа някои от по-особените ситуации, в които бях попаднал в работата си. Способностите ѝ на медиум бяха очевидни.

Едва към края на сеанса забелязах някакво вихрено усещане над главата си. Опитах се да не му обръщам внимание, но то не изчезна. Беше някакво странно, но не неприятно чувство за нещо, което сякаш пърхаше и вибрираше, и дори звънтеше над мен. Стреснах се, когато Бони заговори за него.

— Усещаш ли, че над главата ти има топка светлина?

Бях като зашеметен. Топка светлина? *Това* ли чувствах? Нещата ставаха съвсем налудничави.

Казах на Бони, че чувствам *нещо* над главата си, но не знам какво е то. Тя повтори.

— Топка светлина.

За известно време се опитвах да проумея какво прави тази топка светлина над главата ми. След това зададох очевидния въпрос.

— Защо над главата ми има топка светлина?

— Показва ти, че от другата страна имаш много помощници — каза тя делово.

— Какво имаш предвид под „другата страна“?

— Духовния свят — беше моменталният ѝ отговор. — Членове на семейството ти и близки, които са починали, както и ангели и други духове, които по някаква причина се отнасят положително към твоя живот. Опитват се да се свържат с теб и ти казват, че са на твое разположение, ако се нуждаеш от помощта им.

Бони се усмихваше, изглеждаше доволна от тази проява на подкрепа.

Бях заинтригуван от идеята за духовен свят и поласкан от факта, че той се интересуваше от мен. Помолих Бони да ми даде по-подробни обяснения.

— Онези от другата страна знаят през какво преминаваш. Макар че ти се откриват, те няма да се намесят в живота ти без твое разрешение. Ако желаеш да ти помогнат, трябва да ги повикаш.

— Да ги повикам? — бях съвсем объркан.

— Да. Просто ги повикай. Това е разрешение вътре в съществуването ти, което може да се изрази вътрешно или външно. Те ще разберат кога търсиш помощта им — Бони изглеждаше толкова осведомена, че вярвах на всяка нейна дума.

И двамата бяхме окуражени от обрата на нещата. До този момент сеансът беше труден и за двамата ни. Но тогава, сякаш от нищото, се появи тази свръхестествена топка светлина, това предложение за подкрепа.

Облегнах се назад на стола, като се опитвах да проумея тази! работа. *Колко странно*, помислих си аз, *че можем да се докосваме до духовния свят. Наистина съществува едно духовно измерение, което иска и може да ни помогне.* В този момент знаех, че искам помощта му. Разбрах, че топката светлина се беше появила в най-доброто време — и в сеанса, и в живота ми. Даде ми това така необходимо чувство за утвърждаване. Чувствах се по-добре, след като разбрах, че някой там във вселената наистина се грижи за мен. Изведнъж вече не се чувствах сам. Що се отнасяше до мен, топката светлина беше акт на състрадание и аз бях благодарен.

В края на сеанса платих на Бони и си тръгнах с весело настроение. Имах нова увереност и решение относно духовния си живот. Следващата стъпка зависеше от мен.

По-късно същия следобед, след като се върнах в моя малък дом в каньона, отидох до потока и се замислих за сеанса. Знаех, че се нуждая от помощ в духовния си живот. През годините *наистина* го бях занемарил много, увлечен в грижите за *този* свят. По някаква причина църквата така и не ми допадна като дете. А по-късните ми връзки с различни групи от църквата винаги оставяха в мен празнота. След като влязох в университета, съвсем забравих за църквата.

Но това, което се бе случило днес, бе нещо различно. Макар че сеансът беше със сигурност едно духовно преживяване, той нямаше нищо общо с църквата. Харесваше ми този вид духовност — интуитивна, пряма и конфронтационна — носена от Бони, духовност, която в същото време наблягаше на личното и духовно израстване. Беше съвсем различна от духовността на моите младежки години. Това не беше обичайната „неделна“ религия. Метафизиката беше нещо актуално, осезаемо и реално. И аз усещах как тази нова духовност се протягаше към мен чрез Кей, Бони и топката светлина. Чувствах се така сякаш бях призван и ми се искаше да отговоря.

След вечеря извадих спалния си чувал от килера и се качих на плоския покрив на къщата. Беше ясна вечер. Проснах спалния чувал в средата на покрива и лежах там спокойно и доволно, докато вечерта падеше над каньона. Лежах по гръб и гледах право в нощното небе. Наблюдавах как звездите се появяваха една по една, ставаха все по-ярки и ярки и покриваха с малките си точки небесата във всички посоки. Беше особена вечер и бях изпълнен с очакване и вълнение. Някак си знаех, че тази вечер щеше да стане едно ново начало за мен. Бях готов да потегля на едно удивително духовно пътуване. Но в същото време знаех, че преди да тръгна, трябваше да размисля за живота си до този момент. Искаше ми се да запомня и да мога да преценя миналото, което ме беше довело до тук.

Докато се взирах в небето, си спомних родния град — Уестпорт, Кънектикът. Представих си как татко слиза от влака от Ню Йорк, как ми помага да тренирам моя малък бейзболен отбор — Малката лига. Тръпката на вълнението, когато улучех. Горчивото разочарование, когато не улучех и провалях отбора.

Спомних си неизбежните спречквания, които винаги се появяват в семейството, както и игрите на Парчези, вечерите, когато гледахме Джаки Глийзън, неделните закуски на Лонг Айлънд Саунд, как проверявах в Ню Йорк Таймс колко пъти средно примигва Мики Мантъл. Спомнях си посветените на Коледа стихотворения на татко, ягодовите палачинки на майка и как ходехме да се пързалияме с приятелката ми на Нещ Понд. Винаги можех да разчитам на родителите си, независимо от всичко.

Помня, че не бях много щастлив като дете. Бог знае, че родителите ми бяха направили всичко, което бе по силите им. Но може би още тогава нещо се е бунтувало в мен.

Моят начин да избягам от къщи беше да се запиша доброволно в училище-интернат на петнадесетгодишна възраст — „Хил скул“ в Пот-стаун, Пенсилвания. Все още чувах как бие звънецът и виждах четиристотин и петдесет човека, които сядаха едновременно да се хранят, виждах димките, които слагахме пред класната стая с фитили, напъхани в незапалени цигари „Пел Мел“ — а когато цигарите догаряха и експлозиите избухваха, всички учехме съсредоточено в класната си стая. Никога няма да забравя изненадата си, когато ме избраха за капитан на училищния отбор по бейзбол.

А след това в университета в Пенсилвания — онези безцелни, безсмислени дни на бунт и шляене, скейтборда по улиците в два часа, песните ми на сцената с оркестъра във „Фили Миксър“, лудешките празненства, избитите прозорци и всички онези хора от Карниз Бар, трудната година, която преживях, когато пиенето вече не ми доставяше удоволствие, завършването ми, което висеше на косъм, и объркването, когато нямах ни най-малка представа какво ще правя оттук нататък с живота си.

Спомних си, че не ми се наложи да решавам аз, защото армията реши вместо мен — като по някакво чудо ме назначиха в Белия дом, а не в някой стрелкови окоп във Виетнам — и посрещах президента и лейди Бърд Джонсън; сетих се как ходихме с един мой приятел на Мача на всички звезди през 1969 година, когато играха ветераните от Националната лига, като показахме значките си от Белия дом и се правехме на тайна полиция и цялата игра прекарахме в съблекарните с героите на нашето детство; все още докато бях в армията, но се отдръпвах все повече навътре в себе си, прочетох книгата „Човешкото търсене на самия себе си: кой съм аз?“ и всякакви други психологически книги за самопознание, които ми попаднаха в ръцете, и скрит в стаята си слушах „Самотника“ на Нийл Янг.

Сетих се как се почувствах толкова отчужден, объркан и потиснат, че накрая се консултирах с психолог, като още на първата среща му излях сърцето си, но на следващите четири пет срещи нещата се запънаха заради неговия безличен Фройдовски маниер и спадането на моя интерес.

Помня как напуснах армията и си отидох вкъщи, как в крайна сметка започнах да карам такси и чаках пред гара Уестпорт ден след ден, с все по-задълбочаващото се чувство на отчуждение от приятелите ми и семейството ми, как почувствах нужда да напусна Уестпорт, за да намеря себе си и една сутрин тръгнах за Сан Франциско, как погледнах назад за последен път към мама и татко, които ми махаха от верандата, и на път на запад преспях първата нощ на един паркинг в Питсбърг, а на следващата сутрин не можах да отключая волана и се чувствах объркан и хванат в капан, спях в една нива в Айова и на маса за пикник в Южна Дакота, взех със себе си в Рено на автостоп едно младо момче, което знаеше за някакво място за нощуване, което държали някакви „маниаци за Исус“, преминах през моста на Златни врата (Golden Gate Bridge — бел. ред.) към забързания в безумен бяг Сан Франциско, както ми се стори, когато го видях за първи път — изглеждаше толкова чист и бял, разпрострял се в залива — чувствах се така сякаш най-сетне се бях върнал у дома в този забележителен град.

През първата вечер в общежитията с всичките самотни, изгубени и наредени на върволица хора изобщо не можех да предположа, че те ще бъдат основен фокус на живота ми през следващите двадесет години.

Спомних си как работех на възжена линия, почиствах паркове и килими, работех като портиер, продавах по телефона книги тип „Вечен живот“, участвах в туристически походи в Йосемайт, товарех камиони при яслите в Халф-Мун Бей, обикалях плажовете и ядях сладолед с карамел в Джирардели Скуеър — а накрая получих работа като квалифициран работник в социалните служби на департамента на Сан Франциско. Работата ми харесваше толкова много, че отидох в Тюлейн Градюът Скул, за да специализирам като социален работник.

Ню Орлиънс — този град на прекрасните тъжни джазови блусове край водата — където учех и едновременно работех като съветник-психолог в един здравен център за изписаните от болници за психични заболявания, и в същото време живеях там — беше на няколко крачки от училището ми. Да живееш в същата сграда, в която са и клиентите ти, беше много диво — Джони* с наполовина осакатено лице от нанесена от самия него огнестрелна рана, хубавичкия Сами* с огледално лъснатите обувки на високи равни токове и приятелчета от квартала Хенри* и Тубиас*, които щяха да умрат от собствените си ръце след не повече от две години.

Бягството ми от здравния център през уикенда намираще подслон в едно малко студио във френския квартал, а хазайката ми беше стриптизьорка на Бърбън Стрийт. Разхождах се из квартала вечер, наслаждавах се на миризмата на прясна морска храна, улавях звуците на смях от баровете и слушах как старите музиканти свирят прекрасни джазови пиеси в Презървейшън Хол.

После дойдоха дъждовните съботни утрини и джазовите погребения, които срещах понякога из града. Мъката ми по нечия смърт, на човек, когото дори не съм познавал, ме заливаше, докато слушах в химните на опечалените за един истински Исус — това беше намек за нещо духовно, което чувствах, но не разбирах — „Когато светиите маршируват“, смърт, вечност, тайна.

Завърших специализацията си и се върнах в Сан Франциско. Връзката ми с Ан*, бивша стюардеса, сега студентка по право в Кол Бъркли, се прекрати. Тя ми бе доверен, ценен приятел, но отношенията ни явно нямаха бъдеще и в крайна сметка срещнах Кари*.

Започнах работа като вечерен социален работник за Пътна помощ към „Грейхаунд бас стейшън“ в кабаретния квартал на Сан Франциско, където работех с изоставени, отчаяни и бездомни хора. Нямах време да се замисля за собствените си проблеми, защото бях зает с проблемите на всички останали — склонния към самоубийство травестит, който беше закачил на полилея в хотелската си стая на Търк Стрийт примка, съсипаната пребита проститутка, изхвърлена край Грейхаунд от сводника си, когато не ставала вече за нищо, седемдесет и три годишния старец, отказал се от живота, който седеше във фоайето на Грейхаунд и чакаше да умре.

Съветвах човек след човек вечер след вечер по улиците на Сан Франциско, срещах хора, които бяха избягали в този град край залива, за да започнат живота си отново, както мен. Може би съм им помогнал, но всъщност те ми помогнаха. Тази работа ми беше подарък.

Накрая реших да напусна града и да се преместя в някое малко градче. Помня пътуването към новия ми дом в Северна Калифорния, с ремаркетото отзад, когато изведнъж ремаркетото по някакъв тайнствен начин се откачи от малкия пикап близо до Валеджо и дори ме задмина по шосето.

После работих като социален работник, психиатър, с умствено недоразвити хора от пансион в нашия район. Спомням си тяхната простичка любов и приемане — и

моята любов и привързаност към тях. След като си купих моя малък дом в каньона, живеех колкото можех по-добре, но пак се чувствах празен и сам.

В същия този ден беше и сеансът на Бони. Лежах там под звездното небе с този калейдоскопичен колаж от образи, които прекосяваха съзнанието ми. Беше едно дълго, тайнствено, вълнуващо и все пак пълно с неизвестности пътуване. Накъде?

И изведнъж разбрах, че е време. Поех дълбоко въздух и се помолих на глас: „Всички вие от другата страна, искам помощта ви в живота си. Искам да бъда по-духовен, искам да израсна.“

В тишината съзнавах колко важно е това, което току-що бях направил. Обърнах за последно поглед към небесата, свих се удобно в спалния чувал и заспах.

2. Появява се Раджнийш

Знаех, че молитвата ми на покрива беше задействала нещо значително. Това, което не знаех, бе, че щяха да минат месеци преди да получа явен, разбираем отговор. Междувременно се оказах в един постепенен, все по-интензивен процес, който ме подготвяше за това, което щеше да дойде.

Само на няколко близки приятели казах за сеанса с Бони. Повечето хора, които познавах, бяха настроени скептично към сеансите на медиумите — особено, когато се появеше и топка светлина. Но аз знаех, че тази топка беше нещо действително. Бях я усетил, а Бони я видя.

Скоро след сеанса с радост открих още няколко души, които започваха да изследват алтернативни духовни пътеки. Повечето от тях споделяха разочарованието ми от традиционната църква. По някакви причини църквата не им беше дала отговор на нуждите и сега те търсеха други форми на духовна изява.

Не се обвързах с никоя определена група или курс и не направих нищо, което би могло да се нарече крайно — поне засега. Просто продължих с живота си на работа и у дома, само че в мен се появи един нов интерес към духовните неща. Започнах да задавам много въпроси.

Към края на декември приятелката ми Кари и аз отидохме в Биг Сър за новогодишните празници. Взехме решение в последния момент, няхахме определени планове, просто искахме да бъдем на някое красиво място в началото на Новата година. Избрахме Биг Сър, защото беше едно от най-забележителните места на калифорнийския бряг.

Минахме покрай Монтерей и Кармел по шосе номер 1 през горите от секвоя и стигнахме до Биг Сър.

Спряхме край книжарницата на Непенте, която се издигаше над една изключително живописна част от брега. Докато бях в книжарницата, почувствах странно привличане към една книга, наречена „Пътуване към сърцето“, от индийския писател Бхагуан Шри Раджнийш. Стори ми се малко странно да купувам книга от някой си гуру, но така или иначе я купих.

Когато платих книгата, попитах продавача може ли да ми препоръча място за пренощуване. „Дийтенс“ беше бързият му отговор. Каза, че старото почивно място било уникално и на разумни цени. Но ме предупреди, че притежателят бил малко ексцентрик и за да ти даде стая, трябвало да те хареса. Продавачът се усмихна и ни каза, че ще трябва да опитаме, но вероятно няма да имаме проблеми.

Благодарих му за помощта и тръгнахме на юг по шосе номер 1, както ни беше насочил. И точно както го беше описал, отляво се появи старият почивен център и знакът за „Дийтенс“. В основата на един много стръмен хълм се бяха сгушили няколко

стари селски дървени колиби. Един човек се приближи към нас от паркинга да ни посрещне. Приличаше на собственика и почувствах дългия му изпитателен поглед преди да ни каже, че има свободна стая. След като Кари и аз си избрахме бунгало, което ни харесваше, отново почувствах, че ме наблюдава.

— Как ти се струва да прекараш нощта на върха на тази планина? — попита той изведнъж.

Бях изненадан, но казах:

— Защо не? — върхът на планината изглеждаше прекрасно място, където да прекараш навечерието на Нова година — особено в Биг Сър.

Каза ми да паркирам колата, да си вземем всичко необходимо за нощта и да се регистрираме вътре. Един човек, наречен Орион, щял да ни посрещне отвън след десет минути и да ни закара нагоре в планината. Без да каже дума повече, той се обърна и си тръгна.

Вътре в офиса казах на момичето от регистратурата, че ще бъдем на върха на планината. Бях учуден, когато тя ни погледна повторно:

— Ще отседнете в Топхауз? — тонът ѝ предполагаше, че да те поканят там е доста необичайно — и голяма чест, особено на Нова година.

След като попълнихме данните на регистратурата, аз ѝ благодарих, платих за стаята и излязохме с Кари. Орион ни взе и скоро бяхме на върха на планината. Какво приключение! Ето ни на Нова година в Биг Сър с книга от някакъв индийски гуру в ръка, някакъв човек, наречен Орион ни кара по планинския път към тайнственото място, наречено Топхауз, а слънцето залязва на запад.

Докато си проправяхме път през планината, цветовете на последния залез в годината проблясваха и трептяха между дърветата. В далечината се виждаше Тихият океан. Питах се: *Всичко това действителност ли е?*

Дори след тази драматична градация не можехме изобщо да предположим колко красиво щеше да бъде, когато стигнем на върха. Когато слязохме от колата, погледнахме право към синьото небе нагоре и към безкрайната пелена от облаци надолу, която покриваше небето от хоризонт до хоризонт. Сякаш се намирахме на върха на света. Ако това не беше рай на Земята, то поне много приличаше на него.

След като се сбогувахме с Орион, който ни заведе до стаята ни, Кари и аз застанахме до малкото прозорче и се загледахме в хоризонта и в облаци под нас. Все едно, че се намирахме в стаичка в небето, която се носеше над света, замръзнала във времето и увиснала в пространството. Обгърна ни невероятна тишина. Сякаш сънувахме. Това трябва да бе най-красивото място, на което някога съм бил.

И в съвършенството на този момент видях книгата на нощното шкафче — „Само едно небе“ от Бхагуан Шри Раджнийш! Съвпадение ли беше? Човек, за когото не бях чувал нищо до днес — а ето втора книга от него. Бхагуан Шри Раджнийш. Кой беше този тайнствен човек?

Погледнах отново книгата, която стоеше там с такава очевидна невинност и си помислих дали самият Раджнийш не ме наблюдава. „Пътуване към сърцето“ в книжарницата на Непенте. „Само едно небе“ тук, в Топхауз. Двете заглавия на Раджнийш бяха буквално двата края на едно невероятно пътуване по шосе номер 1 към върха на планината. Космическо съвпадение или безсмислен късмет? Като оставих за момент книгите настрана, се настаних до Кари и прекарахме една тиха, прекрасна и спокойна новогодишна вечер. На следващата сутрин започнах да чета „Само едно небе“. След като захванах веднъж книгата, беше трудно да я оставя. Раджнийш беше свеж полъх; той разказваше истории, шегуваше се и внимателно посочваше недостатъците ми. Беше безпощадно прям и вещ, когато говореше за духовните неща. И не се страхуваше да говори за лицемерието в традиционната религия. Веднага бях

очарован от този непредсказуем индийски мистик, чието почти месианско послание казваше да жертваме своето его. Той пронизваше сърцевината и ме оставяше дълбоко развълнуван. Понякога чувствах как думите му достигат вътрешността ми и се свързват с духовния глад в мен, който Бони описа в сеанса.

Докато четях страница след страница, навлизах все по-дълбоко и по-дълбоко в себе си. Като че ли Раджнийш беше задействал нещо в дълбините на душата ми. Духовното му присъствие някак си се разливаше в цялото ми същество и ме изпълваше с топлина и мекота на духа, които до този момент липсваха в живота ми. Неочаквано този човек на име Раджнийш даваше отговор на неизразените ми дотогава духовни нужди. Сякаш той ме познаваше по-добре, отколкото аз самият се познавах. Неговите мисли, идеи и възгледи бяха като моите. За първи път от момчешките си години наистина изпитах вълнение при мисълта за Бога.

Не помня да съм имал нещо против Бога през всичките тези години, но със сигурност Го бях оставил в резерва, докато се занимавах със собствения си живот. Но тук на Биг Сър, високо над океана, на тази вълшебна планина, докато четях книгата, почувствах как в мен се раздвижва нещо духовно.

Кари и аз се готвехме да опътуваме късно сутринта и преди да тръгнем застанахме в двора да погледаме океана. Докато обхващяхме с поглед за последен път гледката, не можех да не повярвам, че моето преживяване на върха на планината не е било едно благожелателно и божествено свръхестествено начало, което да ме насочи към Раджнийш, който на свой ред ме насочваше към Бога. Когато най-сетне се обърнахме да вървим, почувствах, че това запознанство с Раджнийш беше началото на едно много необикновено духовно пътуване.

Когато след няколко дни се върнах в Баркли, спрях край една книжарница за метафизична литература с надежда да открия още книги от Раджнийш. Никога дотогава не бях влизал в такава книжарница и бях очарован от факта, че една книжарница може да се посвети изцяло на духовни теми — там имаше всичко от Тайните учения на учителите от Далечния изток до мистериите на астралното проектиране, от разкриването на минали животи до Кандалини Йога. Полици наред с астрология, прераждане, метафизично изцеление и други подобни въпроси. Именно в секцията за изтока открих книгите на Раджнийш. Изпитвах вече силно желание да прочета всичко, което намерех от него. Толкова бях завладян от Раджнийш, че не знаех дали аз търсех него или той търсеше мен. Раджнийш ме бе тласнал към реката, но той не се опитваше да ме научи как да плувам. Вместо това, той ме учеше как да се оставя да ме носи течението.

Както стоях в средата на книжарницата, изведнъж се заслушах и чух необикновена музика. Беше красива, натрапчива мелодия с мек, лиричен, почти медитативен припев. Музиката сякаш проникваше цялото ми същество и се сливаше с чувствата, които Раджнийш вече беше вдъхновил. Почувствах някаква радостна тъга, като че свързана с един копнеж по Бога.

Приближих се до жената, която продаваше и попитах:

— Чия е тази невероятна музика?

Тя ми подаде празната обложка на плоча, наречена „Халеакала“ от някой си Дютър. Когато обърнах обложката, бях шокиран да видя една цветна снимка на Раджнийш, а под нея следните думи:

С признателност посвещавам тази плоча на учителя си Бхагван Шри Раджнийш.

Шейтана Хари Дютър

Не можех да повярвам. Раджнийш беше навсякъде. В този момент *наистина* схванах нещата. Раджнийш щеше да бъде моят учител. Бях поискал помощ и помощта

дойде. Раджнийш щеше да ми помогне да намеря Бога. Това беше задачата на всеки гуру. Няма нужда да споменавам, че купих плочата.

Все още на гореща следа, открих един център на Раджнийш в Сан Франциско и отидох там. Почуках на вратата, пълен с ентузиазъм и зареден с въпроси. Все още бях малко озадачен от неочаквания си интерес към един гуру. Да следваш гуру винаги ми е приличало на начин за измъкване — прекалено глупав и празен. А ето, че внезапно бях очарован от един гуру, който ме убеждаваше, че за да раста духовно трябва да стана още *повече* глупав и празен. И имаше смисъл.

Последователите на Раджнийш, които срещнах в центъра, бяха интелигентни и енергични. Макар че оранжевите им дрехи изглеждаха малко странни, знаех, че това е някакъв знак на подчинение към Раджнийш и като такъв го уважавах. Намерих в тях прямот и спонтанност, които търсех и за себе си, качества, дошли от наученото от Раджнийш.

Но колкото и да харесвах тези саниасини, в същото време бях и уплашен. Знаех, че много от тях са били с Раджнийш в Индия, живели са в ашрама, събирали са се в групи и на семинари. Направи ми впечатление, че са пропътували половината свят в своето търсене на истината — и бяха намерили своята истина в личността на Раджнийш. Той беше вратата, през която неговите саниасини преминаваха в своето предаване на Бога.

Казах на събраните саниасини как Раджнийш внезапно се е появил в живота ми и как все още търся значението на всичко това за мен и пътя, който трябва да поема оттук нататък. Когато казах, че Раджнийш непрекъснато е изниквал от различни най-необикновени места, те започнаха да се споглеждат разбиращо и да се смеят. С желание споделиха собствените си преживявания за това, как Раджнийш се свързал с тях по подобни забележителни и тайнствени начини. Той сякаш призоваваше своите последователи към себе си. Един от саниасините ме погледна и се усмихна, като каза, че сигурно не след дълго и аз ще тръгна за Индия, за да стана саниасин.

След като говорихме надълго и нашироко за Раджнийш и Индия, саниасините ми дадоха информация за различните книги, семинари, медитации, танца суфи и други дейности, дори и за едно писмо от Индия. Когато си тръгнах един от тях ми каза, че двама саниасина живеят в моя град. Имената им бяха Дхармананда* и Вийна* и той ми даде телефонния им номер.

3. Енергичното поле на Буда

Когато се върнах вкъщи, едно от първите неща, които направих, беше да се обадя на Дхармананда и Вийна. Разговорях с Вийна по телефона и ѝ разказах за интереса си към Раджнийш и нетърпението ми да се срещна с тях. Тя беше доволна, че съм се обадил, и ми каза, че някой от тях ще се свърже с мен скоро, за да организираме нещо. Много желаели да се видят с мен.

Дхармананда се обади и ме покани у тях за „медитация“ и аз бързо се съгласих. Фактът, че ще участвам в медитация, ме развълнува. От книгите на Раджнийш знаех, че той считаше медитацията за ключа към просветлението и насърчаваше последователите си да медитират често. Дори беше създал специални медитационни техники за последователите си и Дхармананда каза, че ще проведем една от тези медитации, когато се съберем.

Сядайки в хола си и замисляйки се за предстоящата среща с Дхармананда и Вийна и връзката ми с Раджнийш, не можех да не се разсмея. Раджнийш *изобщо* не беше от онзи вид хора, които съзнателно бих тръгнал да търся, но ставаше все по-ясно,

че има някаква непредсказуемост и тайнственост в търсенето на духовния живот. Бях щастлив, че подозрението ми и дори презрението ми към личността на един гуру се беше изпарила, когато разбрах какво представляват. Беше почти невероятно, че от духовно ограничен човек бях станал последовател на един гуру само за няколко месеца. Постепенният процес, стъпка по стъпка, ми беше помогнал да преодолеем неоправданото си противопоставяне на духовните неща.

Големият пробив, разбира се, беше запознанството ми с Кей. Тя ми беше помогнала да победя дългогодишното подозрение към медиумите и метафизичните учения. И тя подготви пътя за срещата ми с Бони. По време на сеанса самата Бони вдъхваше доверие. Хареса ми и имах доверие в нея, а тя „прочете“ живота ми. След това, разбира се, се появи неочакваната топка светлина — драматичният начин на другата страна да ми се обади и да ми предложи помощ. Доверието ми в това свръхестествено преживяване ме накара да се помоля на другата страна за помощ. След това започнаха тези забележителни синхронизирани събития, когато Раджнийш мистериозно победи моя рационален ум сред великолепието на Биг Сър и се намеси магически в живота ми. Изненадващо бързо и лесно го приех, защото ми стана ясно, че това *беше съдба*. Бях благодарен за всичко, което се беше случило. Бях благодарен на Кей, на Бони и на онези от другата страна за очевидния им интерес към мен, както и на Раджнийш, който ме водеше все по-надълбоко и по-надълбоко в тайните на духовния живот. Вече бях стъпил здраво на духовната пътека — пътеката на Раджнийш. Старата поговорка, че щом се подготви ученикът, учителят се появява, се оказа вярна. Бях обявил своята готовност в молитвата си на покрива, но не си и представях, че помощта ще дойде под формата на ексцентричен, парадоксален индийски ГУРУ-

Така че аз не само приемах Раджнийш, но се и посвещавах на него и неговите идиосинкратични духовни пътища. Знаех, че повечето хора в света щяха да го сметнат за чудат, но аз го намирах за просветен, когато говореше за същия този осъждащ свят със съвсем ясна критика. Той разкриваше неговата фалшивост, ласкателства и двуличие. Разкриваше лицемерието на неговите религии, които се осланяха на доктрини, догми и думи от книги. Раджнийш освежаваше; той разобличаваше един свят, затворен в собствената си интелигентност, който не можеше да направи крачката от главата към сърцето. Уважавах неговата противопоставяща се природа. Той приличаше на духовен снайперист в епоха на празни църковни фрази. И макар че някои щяха да обявят Раджнийш за култова личност или дори за духовен клоун, аз виждах в него един радикален учител с радикално послание, който го поднасяше с остроумието, мъдростта и иронията на класическия Шекспиров шут. Но знаех, че само онези, които бяха достатъчно свободомислещи, за да проникнат зад западния стереотип на един индийски гуру, можеха да разберат значението на неговото послание.

Ако бяха достатъчно свободомислещи, хората щяха да видят, че учението на Раджнийш бе изключително дестилиране на идеите на всички велики религиозни учители — Буда, Мохамед, Исус, Лао-цу, Конфуций. Той беше гений, който умееше да настройва техните учения и да ги представя по своя уникален и неповторим начин. Колкото повече четях от Раджнийш, толкова повече разбирах, че посланието на Буда беше същото като посланието на Мохамед, а посланието на Исус като това на Лао-цу. Всеки учител по свой начин представяше всъщност една и съща истина.

Раджнийш отбелязваше, че всеки учител си имаше свои собствени методи. Той щеше да направи всичко необходимо, за да избута, измъкне, стресне своите саниасини и да ги накара да оставят илюзиите си и да стигнат до чувството. Целта му беше да научи последователите си, че истината е във всеобщността на всички видими противоречия и парадокси и в тази всеобщност или цялостност е единството на всички

религии. В това единство можеха да се открият универсалните истини, които лежах в основата на световните религии.

Научавах, че учители като Исус и Буда, Лао-цу, а сега и Раджнийш поучаваха единствената истина, че Бог е навсякъде, във всеки и във всичко. Той съществува вътре в самите ни същности, чака да бъде потърсен и намерен, но по ирония на съдбата ние ходим тук и там, като обикаляме света, за да търсим един Бог, който вече е вътре в нас и чака да бъде открит. Научавах, че нашето пътуване не е пътуване навън, а по скоро пътуване навътре към огромните пространства на божественото ни съзнание. Единствените пречки са самоналожените ни ограничения. Когато отхвърлим лъжливите си възгледи за грешна природа, можем да се насладим напълно и да обикнем себе си такива, каквито сме — славна част от всеобщността, единството и съвършенството, което наричаме Бог.

Изглеждаше невероятно просто и все пак толкова трудно за проумяване. Започвах да разбирам защо е необходим такъв духовен учител като Раджнийш. Нужен ни е някой, който има знанието, за да ни води през лабиринта на собственото ни объркване, да ни поведе отново към простотата и извора на всичко, да ни върне при самите нас, при единството ни с Бога.

Работата на един гуру е винаги да обръща ученика си обратно към самия него или нея, да го научи на основното — че всеки един от нас е „пътят, истината и животът“. Само когато се освободим от погрешните си духовни разбирания, светски грижи и тиранично его, бихме могли да се докоснем до вътрешната си връзка с единството на Бога.

Следващата седмица отидох в дома на Дхармананда и Вийна. И двама та бяха облечени в блестящо облекло на саниасини, посрещнаха ме топло. Когато ме въведоха в хола си, те ме осведомиха, че най-малко още един човек ще се присъедини към нашата медитация. Дхармананда и Вийна говореха оживено за Раджнийш и Индия. Лицата им светеха, когато разказваха за срещите си, групите за израстване, медитациите и авангардния подход към духовност на Раджнийш. Той привличаше хората с най-новаторски идеи в движението си за човешки потенциал — силни, духовно стимулиращи и дори плашещи хора като Тирта, който беше вече вторият човек в ръководството. Раджнийш привличаше също лекари, адвокати, бизнесмени и всякакви други високо образовани хора, които търсеха истината и които се отказваха от всичко, за да отидат в Индия и да бъдат с него.

Дхармананда описа как Раджнийш създаде една уникална смес от психотерапия, телесни упражнения и духовна дисциплина, която се превърнала всъщност в нов, динамичен трансличностен процес за израстване. Хората по целия свят разчупвали пластове на дългогодишни натрапчиви мисли и емоционални задръжки чрез неговото учение, медитациите и групите за израстване. Те решавали да се отърват от вината, гнева и болката на миналото си, за да живеят по-пълноценно в настоящето. Учили се да избират сами чувствата си, като съзнателно *откликвали* чрез сърцата си, а не *реагирали* несъзнателно чрез обичайните модели на поведение, основани на стари болки.

Задах много въпроси за групите за израстване, медитациите и животът в Индия, докато накрая решихме да приключим с дискусиата, като се съгласихме, че Раджнийш е наистина необикновен духовен водач. И по своя заобиколен, дяволит начин представяше древната истина в напълно нова светлина. Знаехме, че в неговия свят от монаси с фишеци, криптични Суфи мистики и царе с вълшебни пръстени, той ни учеше за живота, любовта и Бога.

Съгласихме се, че Раджнийш беше действително тайнствен човек. Прекрасен, пряк и великолепен импровизатор, можеше да превърне една остаряла банална шега за папата в духовен урок. Той наистина правеше живота празник — никога скучен или

сух. А за нас, които седяхме в стаята, той направи живота по-смислен чрез учението си. Благодарение на Раджнийш ние се откъсвахме от света и живота на „Човек за никъде“ и се насочвахме към идеала на Раджнийш за „Зорба будиста“. Тоест човек, който можеше да навлезе дълбоко в тайната на Бога и единството, като в същото време празнува живота в ексцентрична забрава. Щяхме да се научим да виждаме само Бога и да се радваме на това разбиране във всеки един момент.

След като в продължение на около час говорихме за Раджнийш и Индия, и предизвикателствата по пътя към истината, Дхармананда каза, че е време за медитацията. Той ни поведе покрай техния изкуствен водоем и басейна към стаята за медитиране. Каза, че ще практикуваме една от медитациите на Раджнийш, която бяха научили в Индия, специално измислена, за да изтощи западния ум и в крайна сметка му даде възможност да почине. Той описа етапите на медитацията, които смесваха силна физическа активност с неподвижност и тишина. Каза, че всички ще си сложим кърпи на очите, за да засилим въздействието, а специална касета щеше да ни води през различните етапи на медитацията. Показа ни ясно, че основната цел на медитацията е да се научим да се отпускаме.

Светлините изгаснаха. Сложихме на очите си кърпите. Изведнъж започнах да се движа и да се треса под стакатото на индийски тъпани. Извивах се, обръщах се, въртях се в кръг сред стоновите и пъшкането на другите в стаята. За момент очевидното безумие на това, което правех, ме завладя. Ето ме тук сред хора, които познавах едва от час, в една тъмна стая с превръзка на очите, тресях се и танцувах лудо под звуците на тази трескава индийска музика. За момент всичко ми се стори абсурдно.

Но тези мисли бързо изчезнаха, докато тялото ми сякаш продължи само да се движи, като се поклащаше, отекваше и откликваше на хаотичния ритъм. Чувствах как напълно навлизам в медитацията и отдаването ми продължи през различните етапи, така че до времето, когато достигнахме крайния етап на тишината, бях напълно отпуснат и бариерата, която ме отделяше от медитацията беше изчезнала. В този момент разбрах, че по някакъв тайнствен начини аз и медитацията се бяхме слели. Това беше още един подарък от Раджнийш — едно разбиране за божествената ми връзка, която съществуваше в действителност.

Когато казах довиждане тази вечер на новите си приятели, не можех да не се усмихна при мисълта за вечерта. Това беше материала на „Живот в събота вечер“, но знаех, че това, което правех, ми помагаше. Освен това никой не ми беше казал дотогава, че духовният живот може да бъде толкова приятен и вълнуващ.

След това всеки ден практикувах медитациите на Раджнийш. Само след няколко седмици бях открил вече специална сметка за спестявания под кодовото наименование „Пуна“. Бях твърдо решен да отида в Индия. Продължих да се събирам с Дхармананда и Вийна. Те ми даваха касетите си от Раджнийш, разказваха ми истории за Индия и ме насърчаваха в духовните ми търсения. Едно от нещата, които наистина ми харесваше в новите ми приятели беше тяхната безкомпромисност и нежелание да се адаптират към света. Те искаха от живота повече от добра работа и цветен телевизор. Имаха изгарящо желание да бъдат истински, автентични хора.

Няколко месеца след навлизането ми във феномена Раджнийш Кари дойде да ме види от Бъркли. Когато погледна последния брой на списание „Саниас“, което получавах вече директно от Индия, тя се разтревожи при вида на жените саниасини. Помисли си, че не след дълго ще се влюбя в някоя от тях. Толкова бях завладян от Раджнийш и неговите саниасини, че тя се уплаши да не би да я изоставя.

Не ми поставяше ултиматум, но можех да прочета подтекста на думите ѝ. Знаех, че ако не направя нещо, тя ще си тръгне в знак на самозащита. В паниката си не можех да си представя живота без нея. По-късно същия следобед аз ѝ казах колко много

означава тя за мен и ѝ обещах да премахна Раджнийш от живота си. Казах го сериозно, но тогава все още не знаех колко трудно щеше да бъде това.

Често предприемах тричасовото пътуване до Бей Ериа през уикенда, за да бъда с Кари. Разхождахме се, излизахме да хапнем, гледахме кино и телевизия. Но не вървеше. Колкото и да бях хлътнал по нея, продължавах да чувствам духовния вакуум, който беше останал в живота ми след отхвърлянето на Раджнийш. Бях направил компромис със своята духовност и сега чувствах празнота и дори потиснатост. Бях успял да запазя връзката си с Кари, но откъсването от Раджнийш беше смъртоносен удар за духа ми.

Начинът да се справя с празнотата и депресията беше една продължителна отпуската от работа, за да отида до Хавай. Знаех, че трябва да се отърся от духовната си стагнация, и си помислих, че новата среда ще ми помогне. В последния момент Кари реши да дойде с мен за първите две седмици от пътуването, но после трябваше да се върне в Бей Ериа, а аз щях да остана на островите още месец-два. Не беше въодушевена от идеята ми да бъда в Хавай сам толкова дълго, но се примири с нуждата ми да се откъсна за малко от всичко.

Почти веднага след пристигането ни на остров Маури, Кари се разболя. След като слезе от върха на хълма Халеакала, ухото я заболя и болката не искаше да спира. Отидохме в местно магазинче за здравословна храна с надеждата да открием нещо, което да помогне. Докато разглеждах наоколо, забелязах съобщение на дъската с бюлетина, което казваше, че индийският учител Баба Хари Дас щеше да говори същата вечер в Маури Къмюнити Колидж. Кари забеляза очевидния ми интерес.

Същия следобед в мотела тя се почувства толкова зле, че едва можеше да говори. Едва ли беше най-приятният начин за прекарване на ваканцията. Бях изненадан, когато успя да се усмихне и ми каза да отида да видя този гуру в университета. Каза, че трябвало да изляза за малко, пък и знаела колко искам да отида. Зарадвах се, че няма нищо против да отида и час по-късно потеглих.

Препълващата залата тълпа беше изпълнена с нетърпеливо очакване. Беше приятно да се намираш на място с толкова силно духовно присъствие. Баба Хари Дас „мълчеше“. Той пишеше отговори на въпросите от публиката, а след това негов помощник ги четеше на глас. Това беше странен начин на общуване, меко казано, но сякаш допълваше атмосферата на вечерта. Диалогът с индийския гуру беше изпълнен с всякакви източни мъдрости и бях съгласен до голяма степен с това, което казваше.

По средата на представянето погледът ми улови оранжев проблясък и веднага се вторачих в човек с дреха на саниасин. Почувствах приток на адреналин, когато чувствата, които все още изпитвах към Раджнийш се събудиха. Образът на саниасина и чувството за духовна общност в тази стая не ме оставиха до края на вечерта. Сякаш нещо беше проникнало дълбоко в духа ми. И знаех, че пробуждането в духовния ми живот беше твърде важно за духовното ми здраве, за да мога да го отхвърля отново.

На следващия ден с Кари влязохме в една книжарница в центъра на Уейлуки и внезапно се озовах пред книга на Раджнийш. Почти веднага усетих тайнственото магнетично привличане, когато взех в ръце книгата за сутрите на Патанджали. Странно, че тази книга се появи пред мен точно след срещата с индийския гуру и саниасина на Раджнийш. Опитвах се да се отдалеча от Раджнийш, но не можех. Минутите по-късно видях рекламата на стената пред себе си: „Интензивно отпускане. Кона Лайт Сентър. Биг Айлънд, Хавай. Водач: Суами Ананд Алок от Манейша Раджнийш Сентър, Оаху.“ Сигурно не трябваше да се изненадвам. Капакът на трапа беше отворен и Раджнийш се връщаше отново в живота ми. Докато стоях и гледах рекламата, си мислех, че беше невъзможно да се противопоставя на Раджнийш и че връзката ми с този гуру, на когото не можеше да се устои, беше не само предопределена, но и

непредотвратима. Изненадан бях, че семинарът започваше точно няколко дена след планираното вече пристигане в Биг Айлънд. Не можех да повярвам.

Във възбудата си казах на Кари за семинара и факта, че бях видял рекламата веднага, след като бях забелязал книгата на Раджнийш. Казах ѝ, че смятам да си купя книгата и да се запиша за семинара. С тихо примирение тя едва-едва успя да се усмихне. Трудно можеше да каже нещо. Все още болна, разочарована от пътуването, а сега разочарована и от мен, тя бавно започна да се затваря в себе си.

Няколко дена по-късно седяхме в един японски ресторант в Лахайна и гледахме менюто, когато тя започна да плаче. Не издаваше никакъв звук, само сълзите капеха. Тя вече знаеше това, което аз в своя егоизъм или късогледство не виждах — че след като отлетеше от летището на Маури след няколко дена, повече нямаше да се видим. Това беше краят на любовната ни връзка. Тя знаеше, че чувствата ми към нея бяха силни, но посвещението към Раджнийш беше по-силно. В този момент разбра, че аз не съм този, който щеше да бъде винаги до нея. Беше достатъчно умна да си тръгне навреме.

Предварително се бях обадил до Кона Лайт Сентър от Маури и бях направил резервация за семинара за отпускане. Когато пристигнах на летище Кона, реших да пътувам на автостоп и в крайна сметка се оказах в един джип, пълен със саниасини, които ме закараха до самия Лайт Сентър, и на път за ново приключение. Когато подминахме центъра на Кона и тръгнахме нагоре по хълма към мястото на семинара, аз погледнах към огромната шир на океана, който заобикаляше острова. На Биг Айлънд цареше тихо спокойствие, което напомняше за духовното.

Радвах се, че бях там със саниасините. Един от тях отбеляза чудното съвпадение във времето на пътуването ми до Кона и дните на семинара и се подхвърлиха няколко шегички за Бхагуан и начина, по който той завърташе пътищата на своите саниасини по най-странен начин. Подобно на други саниасини, които бях срещал, и те предрекоха, че в крайна сметка щях да отида в Индия.

Кона Лайт Сентър се намиреше на един хълм, който гледаше право към Тихия океан. Беше красиво място за семинар. А малката стаичка, в която бях настанен, беше почти без украса, с онази източна простота, която допълваше цялостното духовно усещане. Бях много щастлив да вървя отново по пътя на Раджнийш.

Семинарът започна в петък вечерта. Водеше го Алок, саниасин, който беше прекарал доста време в Индия. Но семинарът завърши за мен почти със започването си. Напуснах групата след особено мъчително първоначално упражнение, което ме изпълни с такова чувство на притеснение и неспособност, че накрая се разревах. Избягах през междучасието в стаята си и се стоварих в един тъмен ъгъл. Бях завладян от чувство на отвращение към себе си. Аз не бях духовен и никога нямаше да бъда. Не можех да премина дори през въвеждащата среща. *Кого заблуждавам, помислих си аз. Просто ще се върна в Бей Ериа и ще забравя за целия случай — за Раджнийш и всичко останало.*

Пана, високото, излъчващо духовност момиче, което помагаше във воденето на групата, дойде в стаята ми и ме намери да седя в тъмното. Тя каза:

— Върни се в групата. Всички те чакаме.

Събрах цялото достойнство, което ми беше останало и ѝ казах:

— Пана, не мога да се върна при групата. Ако се върна, сигурно ще плача през целия уикенд.

Тогава тя направи най-странното нещо. Приблужи се към мен и, като сложи ръка на челото ми и се усмихна широко, каза с най-състрадателния и любящ глас:

— Няма ли да е прекрасно да го направиш!

Разрешението ѝ да бъда това, което чувствах, ми помогна и изведнъж вече нямаше значение дали бях силен или се чувствах неспособен, дали плачех. Нямаше

значение, защото чувствах, че някой ме обича и в този момент знаех, че беше естествено да бъда себе си — *какъвто* и да бях. Чувството ми на отчаяние леко се оттегли. Пана се върна с мен при групата и това се оказа много важна седмица, в която се изправих срещу страховете си, дадох израз на тъгата си, медитирах и се учех да се отпускам. Отворих се по най-различни начини.

След уикенда едно семейство от групата ме покани да остана в техния дом, който беше край океана в живописно рибарско селце. Все още бях въодушевен от атмосферата в групата и прекарах следващите няколко дни в плуване, медитиране и четене на Раджнийш. Чувствах се по-различно и се чудех какво ме беше докоснало толкова дълбоко. Знаех, че има връзка с влиянието, което ми оказваше групата от хора, дълбоко посветени на личното и духовно израстване. Те знаеха, че също имат пречки от миналото и бяха готови да говорят за тях и да ги преодолеят. Стори ми се интересно, че дори най-зрелите и на външен вид най-самоуверените членове на групата имаха дълбоко вкоренени проблеми, които се опитваха да разрешат в живота си. Едва когато всички свалихме фасадата на хора, в чийто живот всичко бе наред, можехме да установим наистина сърдечен контакт. И, разбира се, в дъното на разговорите и срещите ни беше духът на Раджнийш. Беше утешително да знаем, че той щеше да работи с нас и да помага в духовните ни борби. Не бяхме сами. Имахме Раджнийш и един друг.

След няколко дена в рибарското селце предприех пътуване около острова с една жена, която също живееше в дома на новите ми приятели. Тя също се интересуваше от Раджнийш и духовните неща. В продължение на около седмица обикаляхме Биг Айленд, ходехме по плажовете, изследвахме природата и четяхме Раджнийш. Хранихме гигантската златна риба в центъра на Хило, устройохме куклено шоу от прозорците на колата и прекарахме забавно лудо и чудесно. Тя беше като продължение на семинара за мен, може би защото отказваше да ме приеме сериозно. Някак си Раджнийш, семинара и сега тази приятелка ми дадоха едно ново чувство за самоличност. Най-сетне започвах да се възприемам добре, дори да се харесвам. Беше много необичайно.

Една вечер, докато новата ми приятелка и аз седяхме в малко италианско ресторантче край Хило, решихме да планираме бягството си до Индия. Щяхме да ставаме саниасини и да приемаме нови имена. Чрез отдаването си на Раджнийш щяхме да станем такива, каквито знаехме, че можем да бъдем.

Когато най-сетне хавайското ми пътешествие завърши, отлетях обрат но към континента. Беше вече късно вечерта, когато потеглих по улиците на Сан Франциско и минах по моста Златни врата към дома на стария си съквартирант от колежа на Марвин Хилс. Докато си проправях път в полите на Мил Вали, почувствах колко съм се променил през месеците, прекарани в Хавай. Но си мислех също и за Кари и за празнотата, която изпитах, когато ми се обади да ми каже, че с връзката ни вече е свършено. Звучеше странно, че никога нямаше да я видя повече, но знаех, че така трябваше да бъде, защото бях твърдо решен да продължа пътя си с Раджнийш.

Още щом се върнах, започнах да нося дрехи в различни нюанси на оранжевото. Отначало — оранжева риза или оранжеви панталони, но скоро всичките ми дрехи бяха в оранжево. Дори чорапите ми бяха оранжеви. Това беше най-голямата крайност, до която бях стигал и беше явен белег на все по-пълното ми посвещение към Раджнийш. Това беше също доказателство, че външното ми идентифициране с Раджнийш и неговите саниасини беше сега по-силно от притеснението ми как ще изгледам в очите на другите. Бях предан на Раджнийш и неговото учение и се приближавах все повече и повече към титлата саниасин.

По това време преместих бюрото си от офиса и се настаних на ново място, където можех да седя на пода. Закачих над бюрото картина на Раджнийш и прибрах всичките си книги зад стена от бамбукови паравани. Колегите ми влизаха понякога и медитираха заедно с мен през почивките и много скоро станах нещо като местния „йога“.

Понякога улавях погледите на застрахователните агенти, които работеха от другата страна на улицата, когато минаваха покрай прозорците ми и ме виждаха да седя на възглавницата си, облечен в оранжево, докато оправям документацията си или звъня по телефона. Чувствах изучаващите им погледи върху себе си и моя мини-ашрам. Вероятно мислеха, че съвсем съм се побъркал.

4. *Дусой в моя живот*

След пътуването ми до Хавай духовността ми просто възкръсна и отново стана преобладаващ фокус на внимание в живота ми. Почти всекидневно упражнявах „динамичната медитация“ на Раджнийш. Дълбокото чувство на отпускане, което получавах от нея беше чудесен начин да започна деня. Когато не бях зает на работа, се потапах в някоя нова книга или статия на все по-растящата купчина с литература от Раджнийш, която събирах.

Най-много харесвах историите и притчите, които Раджнийш заплиташе в своите книги. Той можеше да изрази и най-сложните духовни истини чрез най-простата история. Вярвах, че Раджнийш разбира живота; той имаше проникновение за истината и лъжата. За мен той беше велик учител и аз знаех, че ми помагаше да се преориентирам към Бога, като ме преустройваше както духовно, така и психологически. Беше болезнен процесът, в който осъзнавах кой съм, но с новите си метафизически оръжия и разбирания се учех да бъда честен със себе си. Учех се също да казвам какво чувствам — а не това, което според мен другите искаха да чуят.

Докато се занимавах с личността си по един духовно дисциплиниран начин, започвах също да преживявам повече радост и щастие. Приемащото, неосъждащо отношение на Раджнийш и неговите саниасини ми осигуряваха спокойно и сигурно обкръжение, докато се опитвах да разреша проблемите, които изникваха. И в това обкръжение на приемане и любяща конфронтация знаех, че действително започвам да израствам духовно.

Тогавя срещнах Джой. Запознах се с нея в едно местно кафе чрез общ познат. Харесах я веднага.

Пътеките ни с Джой продължиха да се пресичат през следващите няколко дни. Когато се видехме, разговорите ни винаги носеха силно духовно доверие. И двамата бяхме посветени на духовния си живот и скоро разбрах, че като човек, който търсеше истината, тя беше женския ми двойник. И двамата искахме да научим повече за себе си и да преодолеем множеството вътрешни пречки, които ни отделяха от връзката с Бога и другите. Дълбокият ни ентузиазъм за духовните неща стана основа на приятелството ни.

Когато се срещнехме на улицата, в ресторанта или в университета, се радвахме че се виждаме. Сякаш бяхме стари приятели, говорехме с огромно въодушевление за това, което ставаше в живота ни. На събиранията нещо ни привличаше и обикновено накрая се отделяхме в някой ъгъл и споделяхме най-новите си мисли и духовни прозрения. Забравили за другите, обсъждахме възходите и паденията в духовните ни авантюри. Разговаряхме оживено за мечтите си, за книгите, които четяхме, и всички

малки синхронистични случки, които правеха живота интересен. Използвахме всяка възможност да споделим любовта си към духовните неща.

Бързо разбрах, че Джой притежаваше огромна интуиция. Когато се случваше да се сблъскаме на улицата, тя казваше: „Знаех си, че ще те срещна днес!“. Когато по някаква приумица спирах пред дома ѝ, тя ме посрещаше със: „Знаех, че идваш“. Бях и объркан, и удивен от способността ѝ да предугажда и прониква в нещата преди да са се случили.

Джой ми разказа, че още от тринадесетгодишна възраст била нещо като медиум и имала преживявания на излизане от тялото, а участвала и в безброй други неща, включително скорошното ѝ увлечение по учението на един индийски гуру, наречен Суами Баба Муктананда. Стори ми се изключително интересен фактът, че тя също следваше гуру и прекарвахме часове в разговори за прозренията, които бяхме получили от индийските си учители.

Започнах да разбирам, че Джой вървеше по тъй наречения от нея „духовен процес“. Това беше едно прогресивно, кумулативно духовно израстване, което непрекъснато се менеше и еволюираше. Бях малко озадачен понякога от Джой и нейния „процес“, но я гледах с все по-голямо уважение. Посвещението ѝ да опознава себе си и Бога беше всепогълщащо. Някакво вътрешно чувство я водеше почти неуморно и я тласкаше все по-нагоре и по-нагоре към истината и Бога.

С времето наблюдавах как Джой се впускаше и се оттегляше от различни духовни неща. Не беше вятърничава, нито авантюристка. За всичко, в което участваше, времето беше точно премерено, имаше цел и тя сякаш успяваше да извлече същността от всичко, което правеше. Успяваше също да остави назад онова, което не носеше смисъл или стойност. Всяко духовно преживяване се извисяваше и естествено утихваше и се преливаше в следващата дейност.

Приятелството ни беше уникално в това, че не бяхме обвързани с романтична любов. Когато общите ни приятели подмятаха каква прекрасна двойка сме били, ние бързо подчертавахме, че сме „само приятели“. Фактът, че не бяхме влюбени, ни даваше свободата до голяма степен да *бъдем* приятели. Можехме да се опознаваме без сексуалните прикрити чувства, които толкова често характеризират и монополизират ранните етапи на една нова връзка. Вместо това, ние бяхме подкрепа един за друг, носехме взаимно насърчение един на друг във всичко, което вършехме. За другите изглеждаше странно, че посвещавахме такава голяма част от времето си на духовните проблеми, но за нас това беше най-естественото нещо на света. И двамата искахме да забравим за себе си и да намерим истината, която стоеше извън нас. А и двамата бяхме готови да направим всичко, за да я намерим. Останалото в живота ни заставаше след духовното търсене.

Скоро след Нова година отидох в интензивния семинар на Раджнийш в Харбин Хот Спрингс, на три часа път от дома ми и недалеч от Напа Вали. Амиаб, един надарен саниасин, който беше уважаван групов водач на Раджнийш в Индия, водеше семинара. Двата дни бяха много интензивни, пълни с медитации, лични срещи, групови занимания, танцуване и време, отделено специално за здравословни процедури в минералната вода на Харбин. Когато медитациите разкриваха проблеми в емоционалната област, бяхме насърчавани да „работим“ над тези лични проблеми.

Групата даваше подкрепа и приемане и хората имаха възможност да се справят с нещата, които ги притесняваха. Някои дойдоха на семинара със специфични проблеми. Амиаб имаше особена чувствителност и интуиция и обикновено работеше индивидуално с всеки, но винаги в контекста на групата. Той улесняваше взаимодействието между хората, предлагаше роли, които да разиграваме и знаеше кога да спре да се занимава с един човек и да премине към друг. Семинара се оказа

оздравяващ за много хора в групата и към края на уикенда чувството на близост и общност нарасна, така че можехме спокойно да споделяме и разрешаваме заедно проблемите си.

През една от почивките всички танцувахме в една голяма слънчева стая под звуците на новия албум на Боб Дилън „Бавен влак“. Бяхме щастливи, че Боб Дилън е тръгнал по духовната пътека и усещахме някаква близост и празнично увлечение, докато танцувахме под звуците на песента му „Трябва да служиш някому“.

„Е, дали ще е Бог или дявола, някому трябва да служиш.“

Думите на Дилън изпълваха стаята, докато се движехме и се радвахме в състояние на полублаженство. В крайна сметка, семинарът се оказа полезен за мен и след уикенда всички се чувствахме отпочинали, за да се върнем обратно в света.

Този понеделник все още бях изключително въодушевен от уикенда. Когато няколко колеги ме попитаха за подробности около семинара, с удоволствие им разказах за него. Спомням си, че се чувствах много „духовен“, докато им разказвах за медитациите и сериозните дискусии. Дали го признавах или не, за мен беше много важно другите да гледат на мен като на духовен човек. Това беше един вид нова самоличност за мен и ми създаваше приятно чувство.

Към края на седмицата почувствах, че блясъкът на уикенда избелява. Искаше ми се тази топлина и чувство за общност да останат в мен завинаги. Но хубавите чувства сякаш се изплъзваха. Няма нужда да казвам, че бях зарадван, когато научих, че в края на месеца ще има още един семинар в Харбин. Веднага изпратих таксата от 100 долара и с нетърпение зачаках семинара.

Хората в офиса ми вече започваха да свикват с нетрадиционните ми духовни пътища. Макар че някои от тях с удоволствие слушаха за духовните ми приключения, една жена изглеждаше загрижена и ми даде Библия. Подтикна ме да я чета. Бях доволен, че тя имаше нещо, което я правеше щастлива, но старомодната ѝ духовност не беше това, което търсех. Християнството беше *толкова* остаряло в сравнение с тези невероятно вълнуващи духовни преживявания. Искаше ми се тя да се отпусне и да дойде на един от нашите уикенди на Раджнийш, където можеше да танцува, да вика, да медитира и да вникне в чувствата си — след това никога нямаше да се върне в църквата.

Когато прекрочих прага на втория семинар в Харбин, се почувствах така сякаш се връщам у дома. Познати лица от предния семинар се появиха при моето пристигане, навсякъде наоколо имаше прегръдки. За минути бях обграден с топлината и любовта, които са характерни за групите на Раджнийш. Във всичко, което вършехме, имаше грижа и любов. Чувствах се подкрепян от тези хора в оранжево.

Интензивните курсове на Раджнийш даваха на много от нас, които бяхме духовно изолирани, усещането за семейство. Притежавахме чувство за общност и както винаги зад всичко стоеше присъствието на Раджнийш. Той беше изграждащата сила, подтикът, учителят на всички ни.

Но забелязах, че уважението и преклонението ми към Раджнийш имаха граници. Отдръпнах се малко, когато саниасините седнаха пред снимката му и започнаха да му се покланят. Колкото и да обичах Раджнийш и да го виждах като невероятна *част* от Бога, не можех да гледам на него като на *самия* Бог. Борбата ми в тази област правеше отдаването ми на Раджнийш почти невъзможно. Можех да се отдам на учението му, но не на *него*. И знаех, че това е една от причините още да не съм отлетял за Индия и да съм станал саниасин. Не бях сигурен, че искам да предам живота си на него по такъв начин. Той можеше да бъде учителят ми, но не и господарят ми. Раджнийш винаги мърмеше онези от нас, които оставаха в периферията на неговата енергия, без да се предават напълно на Бога чрез него. Знаех в сърцето си, че не ми беше трудно да

предам живота си на Бога, но се доверявах на колебливостта си и уважавах нежеланието си да се поклоня пред Раджнийш.

След като прекарах една необичайна болест, един ден с учудване открих, че увлечението ми по Раджнийш е изчезнало. Духовното електричество, което зареждаше връзката ми с него го нямаше вече. Тази връзка не ми харесваше и не я разбирах. Почти сякаш силните ми чувства към Раджнийш бяха изчезнали заедно с болестта.

Толкова бях объркан от промяната в сърцето си, че прекарах близо цял ден в опити да възкреса предишния си жар — но без резултат. Тръпката беше изчезнала със сигурност. Истинската радост, която изпитвах някога с Раджнийш, се беше смалила само за две седмици в хладно уважение към бивш учител. Колкото и да се опитвах да я съживя, духовното увлечение беше свършило.

Опитвах се да анализирам случилото се, но нямаше смисъл. Прекалено бях уплашен от ходенето в Индия? Дали неспособността ми да приема Раджнийш като Бог несъзнателно ме отблъскваше? Не знаех, но промяната беше толкова ненадейна и решителна, че ме свари напълно неподготвен. Нямаше нищо съзнателно в нея. Мистиката Раджнийш беше престанала.

Точно както се бе случило с Джой и нейния гуру Муктананда, аз се отдръпвах от Раджнийш. Бях му благодарен за всичко, на което ме беше научил, и със сигурност щях да запазя учението му в сърцето си, но не можех да продължа пътя с него. Нещо друго ме чакаше. Може би близката връзка с него щеше да се върне пак някой ден, може би не. Колкото и да беше трудно да го повярвам, засега Раджнийш не съществуваше за мен.

Непосредствено след мистичната липса на увлечението по Раджнийш, реших да посетя една жена, местен медиум на име Каролин*, която ми препоръча горещо един приятел от службата. Може би тя щеше да се намеси в духовния ми застой и щеше да ми даде насоки за духовното ми пътуване.

При първото посещение тя ми направи впечатление със своята прецизност и многото неща, които знаеше за мен. Даде ми полезни съвети и реших да ѝ се обаждам от време на време. В края на всеки сеанс Каролин ми даваше напечатано на машина обобщение на сеанса, което подготвяше физически предната вечер. В края на всеки лист винаги имаше препоръчана книга и изповед, подходящи именно за тази седмица. Изповедите бяха с цел да насърчат в мен положителни мисли и да подсилят определено метафизично поучение. Често те ми напомняха за собственото ми вътрешно съвършенство и наследствена божествена природа. Те бяха като щитове на истината срещу стрелите на отрицанието и илюзиите, които се насочваха към ума ми заради неправилното ми мислене.

Изповедите приличаха на молитви, но всъщност бяха вдъхновение и насърчение от мен за мен. Често се срещаха изрази като *божествена любов* и *божествен ум*. Обикновено изпитвах голяма утеха и насърчение, когато си повтарях: „Аз съм божествена любов" или „Умът ми е част от божествения ум".

Виждах, че сеансите и учението на Каролин бяха в хармония с това, което вече бях научил от Бони и Раджнийш. Всички те казваха едно и също и всичко се вместише прекрасно в това, което вече се оформяше като моя метафизически мироглед. Четях незабавно книгите, които Каролин ми препоръчваше. Първата книга беше от Ю. С. Андерсън „Три вълшебни думи". Тя ме държа в напрежение до края и научих, че трите вълшебни думи бяха „Аз съм Бог". Това беше още една линия от четката, която се прибавяше към моята метафизическа картина. Бони ми беше дала въведението, Раджнийш ми даде едно красноречиво и поетично съдържание, а сега Каролин ми помагаше да запълня някои от останалите области. Докато един учител подсилваше учението на друг, започнах да оценявам и да разбирам последователността на

духовните принципи, които управляваха сега живота ми. Виждах повече и повече вътрешната зависимост и единство на живота. Бях съвършен, чист и божествен, свързан с божествения ум и колкото повече виждах себе си и другите като съвършени, толкова повече животът ми се променяше. Накрая щях да заживея в светлината на собственото си съществуване, светлината, която беше Бог и самият аз.

Понякога, когато бях сам, образи от духовното ми пътуване проблясваха в ума ми: сеансите, топката светлина, молитвата ми на покрива, стаята в небето на Биг Сър, странният индийски гуру, семинарът в Хавай, интензивното обучение в Харбин Хот Спрингс и медитациите със завързани очи заедно с хора, облечени в оранжево. Изглеждаше лудост и безумие, но някак си всичко имаше смисъл.

Чувствах се като изследовател на един нов вълнуващ свят. Повече и повече хора навлизаха в метафизиката, учеха се да медитират и виждаха, че могат да създадат свой собствен свят. Най-сетне разбрахме, че Бог е навсякъде и във всичко, че всички бяхме едно. Този нов свят и нарастващото движение набираше инерция. Докато размишлявах върху някои от духовните движения и промени, които си проправяха път в американското съзнание, не можех да не се усмихна на тази ирония. Като деца често показвахме пренебрежение с думите: „За какъв се мислиш? За бог?“ Сега разбрахме, че всъщност показваме пренебрежение към себе си, ако не отговорим на въпроса с ясно да. Това беше духовният еквивалент на „Измина дълъг път, скъпа!“. Времената действително се меняха.

5. Моето пътуване навътре

Един уикенд отидох до минералните извори в Уилбър Хот Спрингс, едно от любимите ми места за бягство от града, сгушено в планините, близо до Клиър Лейк. Бивш роден американски курорт, а известните му горещи извори бяха прочути с минералните си води, даващи сили, и със своята топла, приятелска, духовна атмосфера.

Докато вървах нагоре по мръсния път към паркинга на курорта, срещнах двама души, които също току-що пристигаха. Бях изненадан, когато разбрах, че единият от тях, Шон*, живееше в Сакраменто с момиче, наречено Кели, моя бивша колежка от университета в Кънектикът. Баща ѝ беше остроумен мъж с дрезгав глас, диспечер на такситата „Теди“, където работех като шофьор преди да дойда в Калифорния.

Старият Хари. Помня приятния му грубичък, но приятелски глас, който се обаждаше по радиопредавателите ни, за да научи местоположението ни, да ни насочи из града и после да ни каже „Обраааа-тно“, когато пътникът ни се откажеше. Спомнях си как Хари стоеше на перона на гара Уестпорт, неговото странно измършавяло и бледо лице на работник сред добре облечените пътници на Уестпорт — как ги разпределяше един по един в такситата ни и ни изпращаше в нощта.

Този работен, посивял маестро на такситата беше основата на живота ми, когато се мъчех да не полудея в родния си град, който вече не ме привличаше. Никога няма да забравя стоическия му непроницаем поглед и неизразимите емоции, които чувствах, когато му пожелах сбогом при последния си работен ден. Неговото стържещо, но изпълнено с любов „Пази се“ звучеше в ушите ми, докато пътувах през страната. Докато минавах през Бедландс, изобщо нямаше да се учудя, ако гласът на Хари се обадеше по радиото ми със своето „Осемдесет и две, къде си, Уорън?“ А аз щях да кажа „Южна Дакота, Хари — далеч от къщи, Хари. Малко съм уплашен, Хари“.

„Обраааа-тно, Осемдесет и две“ — щеше да каже той.

„Не мога, Хари — щях да отвърна. Трябва да намеря себе си, Хари. Край.“

Но в този далечен северен калифорнийски курорт явно не беше време за край, щом косвено пресичах пътя на стария си шеф. Какво съвпадение. Едва ли разбирах тогава, че тази „случайна“ среща с Шон беше началото на един уикенд, пълен със съвпадения, който щеше да ме отпрати към Сакраменто и дори към дома на Шон и Кели.

Продължихме разговора си, докато се топахме в топлите минерални води на Уилбър. Шон запълваше липсващата ми информация за всички онези години след последната ми среща с Кели. Тя беше сега учителка в Сакраменто. А Хари се беше пенсионирал. Не можех да си представя гара Уестпорт без него.

Шон, приятелят му и аз се преместихме накрая да говорим във фойето на огромния стар хотел. В Уилбър цареше някакво чувство за приемане и дружелюбност, което помагаше на хората да се събират и да разговарят. Беше като едно духовно кафене, където хората можеха да започват лесно разговори и да споделят в дълбочина преживелиците си.

Бях заинтригуван от разговорите, които дочувах наоколо — понякога в голямото фойе, но още повече в басейните с минерална вода. Докато гостите на курорта се потапяха в топлите води, ставах сякаш още по-честни, защото голяма част от разговорите се насочваха към духовни теми. Говореше се оживено за духовни учители, скоросни семинари и лично израстване.

Много гости ходеха на масажи, така че доста се говореше и на тази тема — терапевтичните облаги от масажа, различните видове масаж и местата, където можеше да получиш обучение и документ за правоспособност. В най-малко три разговора се спомена името на Института за холистично здраве в Сакраменто. Чух колко духовно място било, колко добри учители имали, особено за прекрасното обучение по терапевтичен масаж, което предлагали. Защо бях заобиколен от разговори точно за това място? Дали някой се опитваше да ми каже нещо?

След като гледах известно време отпочиналите, доволни хора, които на тълпи излизаха от масажистката и училището по масаж, реших да се присъединя към множеството. Насрочих си час.

Докато чаках за масажа, си мислех колко удовлетворяващо трябва да е да работиш като масажист-терапевт. Рядко виждах резултатите от социалната си работа с клиентите, но при масажа сигурно беше точно обратното.

Когато дойде време за срещата ми, се чувствах малко неудобно. Никога преди това не ми бяха правили официално масаж, но масажистката беше приятелски настроена и бързо ме успокои. Скоро умелите ѝ ръце започнаха да вършат чудеса върху уморените ми мускули. Когато най-сетне свърши, си мислех, че съм на небето. Не знаех, че е възможно човек да се чувства толкова добре. Бързо разбрах защо всеки се връщаше от минералните води с толкова отпочинал вид.

Бях изненадан обаче, когато масажистката ме запитва дали имам нещо против да масажирам нея. Каза, че била изморена от работата над толкова хора. Отвърнах ѝ, че нямам представа какво трябва да правя, но съм готов да опитам. Обеща да ме напътства. Двадесет минути по-късно каза, че се чувства много по-добре и че съм имал дарба за масажиране. Дори предложи да помисля за обучение и получаване на документ за правоспособност. И съвсем не се изненадах, когато ми предложи Института за холистично здраве в Сакраменто. Целият уикенд от началото до края ме насочваше към това място. Дали това не беше поредното „божествено“ водителство? Почти бях свикнал с тях.

Когато се върнах на работа през следващата седмица, научих, че Института за холистично здраве в Сакраменто тъкмо откривал нов курс за обучение. Пропътувах разстоянието три и половина часа до Сакраменто на другия ден, за да проверя каква е

програмата. Курсът се събирал всеки петък вечер и лекциите продължавали през целия ден в събота и неделя в продължение на няколко месеца. Това означаваше да оставам в Сакраменто през целия уикенд, но бях готов на всичко, за да получа документ.

Надявах се да намеря някакво не много скъпо жилище в Сакраменто и разказах на един приятел от службата за положението си. Той каза, че имал стара приятелка, която живеела в Сакраменто, и обеща да ѝ се обади. Може би тя щяла да измисли нещо. По-късно дойде в офиса ми с учуден поглед и клатейки глава в недоумение.

— Уорън, току що говорих с нея. Тя каза, че всеки уикенд ходела в Суома при приятеля си и си добре дошъл в апартамента ѝ — той ме погледна изпод очилата с вид, който сякаш казваше „Как го правиш?“ и добави — каза също, че живее на няколко крачки от Института за холистично здраве.

Като все още поклащаше недоверчиво глава, той се върна в офиса си. Никога нямаше да може да разбере какво става с мен.

И така, програмата за обучение по масаж в Института за холистична медицина в Сакраменто беше следващата спирка в духовното ми пътуване. Самият институт бе посветен преди всичко на метафизичните изследвания. В програмата имаше обучение по йога, медитиране, Тай Чи и прераждане, както и програми за практикуващи холистично здраве и курс за масажисти-терапевти. Терминът „холистично здраве“ описваше една организирана здравна система, която наблягаше по-скоро на благосъстоянието, отколкото на болестта, и подчертаваше единството на тяло, душа и дух. Отскоро появилата се област на холистичното здраве, се опитваше да помогне на хората да поемат отговорност за своето физическо, душевно и духовно здраве. Всекидневното практикуване на физически упражнения, здравословно хранене и духовни упражнения беше част от начина на живот.

Духовните основи на Института за холистично здраве в Сакраменто бяха в пълна хармония с метафизическите ми възгледи. Нямаше значение дали си местен американски изцелител или тибетски монах — имаше много общи неща.

Инструкторите ни бяха едно младо семейство, което се занимаваше с метафизична духовност, като съсредоточаваха усилията си най-вече в областта на „повторното раждане“. В частната си практика те помагаша на хората да се отпуснат и да се върнат към раждането си или към ранните стадии на детството си, където травмите и другите емоционални болки можеха да се преживеят отново и преодолееят. Бяха професионалисти и ентузиазизираното им приемане на алтернативните духовни принципи превърна скучния курс по техники за масажирание в курс по духовно изцеление.

Съучениците ми идваха от най-различни семейства, но всички споделяхме основното желание да бъдем проводници на любовта, светлината и изцелението. Искахме да се научим да „се отваряме“, така че изцелителната енергия на вселената да протича през нас към нашите клиенти.

Дните с лекции бяха дълги, но през повечето време лежах на масата за масаж и някой се учеше върху мен. Това беше едно от големите предимства на курса, винаги се упражнявахме един на друг, докато усъвършенствахме техниката си.

Един ден приятел от курса ми даде да прочета книга, наречена „Любовта означава да изоставиш страха“ от Джерълд Джамполски. Книгата оказа моментално и дълбоко въздействие върху мен.

Книгата на д-р Джамполски съответстваше на останалите ми метафизични учения. Той подчертаваше необходимостта да освободя ума си от старата негативна мисловна система, за да започна да преживявам любов и вътрешен мир. Едва когато се освободя от страха, мога да престана да преживявам атаките, които възприемах като идващи от света, но които всъщност бяха резултат на собствените ми негативни мисли.

Всички търсехме по-добър път, а за Джамполски „по-добър път“ представляваше тритомното издание на „Курс по чудеса“. „Любовта означава да изоставиш страха“ беше в общи линии силната препоръка и лично свидетелство на Джамполски за ефекта от „Курс по чудеса“ като форма на духовна психотерапия. Той ясно казваше, че „Курс по чудеса“ беше променила напълно живота му и той често цитираше „Курса“ — още преди да започне първата си глава. Ентусиазираната му подкрепа на „Курс по чудеса“ ме изстреля към най-близката книжарница, за да си купя комплекта.

Бях много доволен, когато влязох в една централна книжарница на Сакраменто и веднага открих „Курса“. Но докато прелиствах тритомното издание с твърди сини корици, бях неприятно изненадан да откроя множество християнски термини. Думи като *спасение*, *Свети Дух* и *Божий Син* сякаш преобладаваха и аз бях объркан. Джамполски не беше намекнал дори, че „Курс по чудеса“ беше християнска книга. Но докато разглеждах книгата ми се стори, че „Курс по чудеса“ беше опит за ново обяснение на Библията и нейното учение. Започнах да разбирам, че това беше всъщност един изцяло модерен поглед върху това, което Библията казваше в *действителност*, за разлика от неправилните учения, които проповядваха църквите. Стана ми ясно, че „Курсът“ се опитваше да хвърли нова светлина върху един неправилно разбран предмет. Въпреки това все още се борех с явно християнския речник. Никога нямаше да реша по своя инициатива да купя „Курса“, ако не беше книгата на Джамполски, която ме караше да мисля, че щом тя е основана на „Курса“, сигурно той е нещо добро. Тъй като исках да чуя все пак и друго мнение, накрая се обърнах към един чиновник и го попитах:

— Знаете ли нещо за книгата „Курс по чудеса“?

Той ме погледна замислено за момент и след това с най-искрена усмивка отговори:

— „Курс по чудеса“ е най-дълбокото духовно преживяване, което някога съм имал. Използвам я от около шестнадесет месеца и тя изцяло промени живота ми.

Джамполски не би могъл да го каже по-добре. Купих книгите. Просто трябваше да свиквам с християнската терминология.

През юни 1981 г. получих официално удостоверение за практикуващ масажист от Института по холистично здраве в Сакраменто. С върнатата си преносима маса за масажи започнах да масажирам приятели и колеги в свободното си време. Дори вземах масата си в приюта за душевно болни, където работех като социален работник, и започнах да правя масажи на бавноразвиващите си клиенти. Не можех да не се усмихвам, когато понякога клиентите ми се нареждаха със съблечени ризи и чакаха реда си. Говорех им също и за новите си духовни идеи. Скоро те започнаха да медитират, да виждат видения, да танцуват танца Суфи и дори да повтарят мантри. Бяхме луда компания, но те ме харесваха и ми вярваха. Така че новата ми философия вече работеше и даваше плодове в приютите за душевно болни в северна Калифорния. Изглеждаше съвсем естествено да преплитам това, което научавах, в работата си. Един от върховете ми през седмицата беше танцуването на Суфи през време на обедната почивка заедно с умствено недоразвитите ми клиенти под един навес в близкия град. Пеехме, повтаряхме монотонни припеви и танцувахме, като възхвалявахме поредица от религии, взети от индианските, еврейските, будистките и мохамеданските традиции.

Междувременно Джой и аз поддържахме контакт. Често се отбивах у тях и говорехме с часове. Между нас съществуваше близост, която просто не се поддаваше на обяснение. Чувствахме се изключително удобно заедно и можехме да говорим за почти всичко с лекота. Между нас имаше взаимно уважение, което се основаваше на разбирането за сериозността на духовното търсене на другия.

Късно през един летен следобед, няколко седмици след като завърших курса за масажирание, поканих Джой на едно пътуване с кану в красиво, заградено с гори, подобно на лагуна, езеро, близо до Сакраменто Ривър. Това беше единствената среща, в която приличахме на влюбени и аз бях малко притеснен, защото не бяхме в обичайната обстановка в кафене, на уличния ъгъл или в хола. Спомням си, че бях замислен и с нетърпение очаквах да поговоря с жената, която беше станала най-добрия ми приятел. Докато се отгласкахме от брега, осъзнахме, че бяхме съвсем сами и само чаплите пресичаха пътя ни. Беше тихо и спокойно, напомняше ми за Юга в меките летни следобеди. Във въздуха се носеше аромат и спомен за по-прости времена. Чувствах близост с Джой и разбирах грижата ѝ за мен.

Взаимоотношенията ми с нея бяха се задълбочили през изминалите шест месеца и докато вървахме по паралелни пътеки сякаш винаги показвахме разбиране за онова, през което преминаваше другия. Приятелството ни беше твърде необикновено. Никога не бях срещал личност като Джой. Едно желание да познае истината се излъчваше от нейното същество, а може би и от моето. Признавахме тази духовна жажда у другия и я уважавахме.

Загребах към средата на езерото. След като си разказахме за всичко, което ни се беше случило през последно време, постояхме малко, без да кажем нито дума. С Джой нямаше нищо страшно в мълчанието. Не чувствах обичайната си нужда да говоря или да се показвам. Тя ме караше да се чувствам отпуснат и спокоен.

Замислих се за необикновените и чудесни качества на Джой. Погледнах в очите ѝ и наруших няколкоминутното мълчание.

— Джой, този, който се ожени за теб, ще бъде наистина благословен — казах аз искрено и от дълбините на сърцето си. Тя имаше нежна, приятна, мила душа. Не търсеше световен успех или популярност. Просто искаше да познае Бога. Колко невероятно освежително действаше това в този безумен стар свят! И макар че тя търсеше чрез медитациите си контакт с „Бога вътре в себе си“, молеше се също и на един външен аспект на Бога, който тайнствено съществуваше „някъде там“.

Тя искаше да се приближи до външния Бог. Искаше да построи някак си мост през пропастта. И имаше връзка с този Бог, когото аз чувствах и виждах. Странно, но понякога чрез присъствието на Джой сякаш се приближавах до това нещо или някой, който беше Бог — вътре или вън от нас.

Джой ме погледна и се усмихна.

— Ти също, Уорън. Тази, която се омъжи за теб, ще бъде много благословена.

Размърдах се неловко на мястото си не заради комплимента и, а при мисълта за този вид лични взаимоотношения. Бракът изглеждаше нещо невероятно за човек като мен. Но това, което каза, беше толкова мило, че ме накара да се почувствам приятно, защото знаех, че е искрена.

След разходката с кануто вечеряхме на спокойствие в един малък мексикански ресторант, а след това отидохме да хапнем другаде малко ябълков пай. Беше прекрасен ден. Между нас имаше близост, за която никой не споменаваше, но и двамата я чувствахме.

Няколко дена по-късно Джой ми се обади и ми каза с необичайна топлина и обич, че разходката с кануто и вечерята ѝ харесали много. Каза, че наистина ѝ допадала „енергията ми“. Но нещо в начина, по който го каза, ме уплаши. И много по-късно тя ми каза, че също почувствала уплаха. Всъщност намекът за близост плашеше и двамата ни толкова, че измина почти месец преди да се видим отново, а когато това стана, отново се върнахме към старото приятелство. Под повърхността на нещата нещо се променяше обаче и едва ли някой от двамата ни можеше да направи нещо, за да го избегне.

6. Хипнотичната медитация

В този преходен период между изминалото и предстоящото открих, че в медитациите си и времето за размисъл често изпитвах носталгия по „доброто старо време“ с Раджнийш и неговите саниасини. Колкото по-често се връщах към тази необузdana и прекрасна енергия, толкова повече започнах да размислям за решението си да го напусна. Все още не знаех какво ме бе накарало да се откажа от него. Бях направил единственото разумно нещо за момента — тръгнах по други духовни пътеки — но сега се чудех дали не трябва отново да се върна.

Един петък следобед, докато карах към дома на един мой приятел в околностите на Сан Франциско, имах доста време да мисля, като пътувах по път между селскостопанските райони на северна Калифорния. Минавах покрай овощните градини и оризовите полета и си мислех за моя възход и падение с Раджнийш — как моят смахнат прекрасен цветен филм се беше сменил изведнъж с черно-бял. Какво беше станало? Беше ли това Божието време или аз бях избягал страхливо?

Докато най-сетне преминавах по улиците на Бъркли, реших, че единственият начин да разреша дилемата за Раджнийш е да отида в Бъркли Раджнийш Сентър. Още в момента, когато отворих вратата на центъра, веднага видях един саниасин, който бях срещнал в Харбин в началото на годината. Той се затича към мен и ме прегърна. Когато му казах, че някак спонтанно съм решил да се отбия в центъра да видя как вървят нещата, той ме погледна с учудване и каза:

— Приятелю, очевидно божественото водителство те е довело тук. Терта е тук за уикенда и ще води специален двудневен семинар, който започва утре!

Цялото ми същество онемя. Едва можах да повярвам.

Терта, вторият след Бхагуан, водачът на групите в Индия — тук в Бъркли? Беше твърде много, за да го схвана. Без дори да се опитвам, просто отново се бях върнал в наелектризираната зона на Раджнийш.

Приятелят ми се разсмя, като знаеше, че най-малко съм очаквал подобна вест. Каза ми, че таксата за семинара е 100 долара и приемали само пари в брой. Когато казах, че ще бъде проблем да платя в брой, изведнъж през рамото ми се провеси една стодоларова банкнота от човека, който стоеше до мен. Когато се обърнах, познах Йатри, един саниасин, с когото се бях запознал чрез Вийна и Дхармананда. Той беше там за семинара с Терта. С широка усмивка на лицето ми каза да взема стоте долара и да му върна парите по-късно. Благодарих му, взех парите и веднага се записах за семинара. Чудех се дали щях да се върна към всичко, което си мислех, че вече съм изоставил. Бях отново при Раджнийш, поне за уикенда.

На следващата сутрин седнах в залата за медитации с още около стотина души. Ясно се усещаше чувството на очакване, докато всички се протягахме, медитирахме и дишахме дълбоко в очакване на Терта и неговия антураж от саниасини. Когато свитата му пристигна, стаята се зареди с енергия и моментално усетих динамичното и харизматично присъствие на Терта. Той носеше дълга роба и се движеше из стаята с лекота и грация. Кръстоса крака пред нас. Десетте или петнадесетте саниасини с него се подредиха в група зад него и по този начин повишиха драматизма на внушителното му влизане.

Терта не каза нищо в продължение на няколко минути, докато се вглеждаше в лицата на предимно оранжевата тълпа. Главата му се поклащаше методично нагоре-надолу, а очите му сякаш посрещаха и се спираха в очите на всеки един от нас. Като че

ли проверяваше енергийното поле на всекиго. В него имаше някакво неопределено духовно присъствие, което не намираще покой и някак си смущаваше. Въпреки това знаех, че този конфронтационен стил беше вероятно още един начин на Раджнийш да ми помогне да израсна.

След като Терта ни преведе през една медитация и поговори с различни отделни хора, сутринта бързо завърши. По време на обедната почивка седнах до едно младо семейство, което живееше в моя район. Познах жената — бяхме заедно веднъж на един семинар в началото на годината. След обяда все още чувствах неспокойствие заради семинара, но бях готов да се потопя в следобедната сесия. След още няколко директни разговора с хора Терта обяви, че ще направим едно упражнение. Каза ни да започнем да вървим из стаята. Трябваше да опитваме енергията на онези около нас и да гравитираме към личността, за която имаме най-много енергия. От другия пол. Или от същия пол. Нямаше значение. Каза ни да не бързаме и внимателно да „опитваме“.

Докато говореше, гласът му прозвуча ефирно и напевно.

Малко смутен, бях радостен когато жената, с която обядвах, стана моя партньор. Тя също бе облекчена, когато видя, че е с някого, когото познаваше. Заставахме един до друг, като чакахме какво ще последва.

След като забеляза, че всеки е намерил партньора си, Терта ни каза да дадем израз на енергията си към този човек така, както желяхме. С танц, усмивка, целувка, прегръдка — каквото и да било израз. Аз прегърнах леко партньорката си и тя ме прегърна на свой ред. Гласът на Терта сякаш се проточи в нова тоналност, стана още по-мелодичен и хипнотичен, като ни приканваше да дадем по-силен израз на енергията, която изпитвахме към другия човек. Неумело прегърнах пак партньорката си, но този път я целунах леко по бузата.

Терта продължаваше, пълен с енергия, и ни каза да изоставим всякакви предубеждения за това кои сме или кое е правилно и погрешно. Трябваше напълно да оставим всички страхове, всички задръжки и пречки. Трябваше напълно да се освободим от всичко, което ни пречеше да дадем пълен израз на енергията, която чувствахме. Беше абсолютно необходимо да освободим тази енергия.

В този момент вече не бях сигурен какво правеше Терта, но почти хипнотичният тон на гласа му ме караше да се чувствам неловко. В стаята започна да става горещо и усещах, че някои хора наистина бяха увлечени в упражнението. Стоях с партньорката си без да знам какво да правя. Тя също не желаше да продължава в това упражнение.

Тогава Терта премина в пълно настъпление, като примамваше, умоляваше, почти ни раздраваше с меката си хипнотична убедителност.

— Оставете всички понятия за своята самоличност и самоличността на другия. Просто съществувайте. Отпуснете се. Дайте израз на чувствата си. Не се страхувайте. Не се въздържайте.

Тялото ми започваше да трепери от напрежение, защото не бях убеден и не се чувствах спокоен относно това, което ставаше в стаята. Въпреки че познавах свободата на личното изразяване, характерна за движението Раджнийш, това надминаваше всичко, което някога бях предполагал.

В залата за медитации се носеше тежка, жадна атмосфера на сексуалност. Не звучеше духовно, нито правилно. Всъщност изглеждаше много тъмно. Приятелката ми и аз продължавахме да се държим настрана. Никой от нас не можеше да се прави, че участва в тъй нареченото упражнение. Просто чакахме да свърши.

Когато най-сетне приключи, си помислих дали думите на Терта не бяха въвлекли някои хора в стаята в транс. Доста хора все още се обличаха. Един майстор хипнотизатор си беше поиграл на секс в името на върховната духовност.

Изведнъж разбрах, че тази духовност можеше всеки момент да вземе ненадейни извратени обрати. Осъзнах, че раздялата ми с Раджнийш беше правилен ход. Заради близките взаимоотношения на Терта с Раджнийш, не можех да се доверявам повече и на Раджнийш както преди.

Нямаше да забравя моите приятели саниасини и истините, на които ме беше научил Раджнийш, но беше ясно, че това беше краят на дните ми с Раджнийш.

Казах довиждане на моята приятелка, благодарен, че тя ми беше партньорка. Съмнявах се, че тя или приятелят ѝ щяха да се върнат на другия Ден за семинара.

Докато напусках залата за медитации и центъра, все още клатех недоверчиво глава. Тогава още не знаех, че милостиво ми бе спестено повторно въвличане в едно движение, което щеше да продължи да набира инерция с преместването на ашрама на Раджнийш от Индия в Орегон и накрая щеше да експлодира с изстрели, злоупотреби и заплахи за убийства. Бях благодарен, че видях отчасти тъмнината зад светлината на Раджнийш.

7. Моят приятел медиумът

През есента на 1981 година продължих опитите си да осмислям всичко, което научавах в живота си. Медитирах, посещавах месния медиум, използвах уменията си за масажиране колкото се можеше по-често и започнах да изучавам „Курс по чудеса“. Опитах се да стана по-положително настроена личност, като разбирах, че повечето от проблемите ми идваха от неправилното възприятие. Към края на годината започнах да осъзнавам, че една стара част от мен умираше: раждах се духовно в една непрекъснато разширяваща се метафизична система от възгледи.

През февруари 1982 година приятелят ми Тейлър* и аз бяхме помолени от началника ни да пренесем един бавно развиващ се клиент от държавната клиника в приют за душевно болни в Маунт Санта. Тейлър и аз решихме да изминем първо пътя до Напа Вели предния ден, за да тръгнем рано на другия ден. Следобед пристигнахме в един близък град, наречен Калистога, и се регистрирахме в мотел „Нансиз Хот Спрингс"! Докато Тейлър отиде до Напа по някакви служебни задължения, аз останах в „Нансиз" да си почина.

Малко уморен от работа, бях доволен, че ще имам време да се разтоваря. Стоях в минералната вода около час преди да опитам една от онези прочути кални бани с вулканична кал и да отида на един половинчасов масаж. После се понесох обратно към шкафчето си. Чувствах се обновен. След един душ се облякох и се наведох да си завържа обувките, а в това време човекът до мен също се наведе да завърже връзките на обувките си. Осъзнахме съвпадението на движенията ни и се представихме един на друг. Още щом заговорихме, разбрахме, че имаме много общи неща. Джереми* беше млад психолог. Аз бях социален работник. Той беше сериозно задълбочен в своето лично и духовно израстване, както и аз. Той също не вярваше и беше разочарован от традиционните форми на религията и психологията.

Джереми започна да ми разказва, че работи с един много интересен и необикновен човек, който живеел в съседен град. Когато ми каза, че човекът имал способности да предсказва, усетих, че ме наблюдава и очаква реакцията ми. Когато му разказах за Бони и Каролин и му показах, че няхах предубеждения спрямо медиумите, той се успокои и заговори открито.

Каза ми, че според него Сам*, приятелят му гледач, бил на ръба на нов духовен феномен. Можел да се свързва със световното съзнание на човечеството. Сам бил медиум и бил проводник на нещо, което наричало себе си „Източника" на вселената.

Източникът или колективното съзнание говорел чрез Сам по един много забележителен и властен начин.

Когато казах на Джереми, че познавам този начин на „ченълинг“ от книгите на Джейн Робъртс, „Сет“, той бързо ми обясни, че Сам не бил проводник на някаква духовна единица, както Робъртс, а по скоро бил проводник на едно колективно съзнание. Каза, че Източникът дори използвал местоимението „ние“, когато говорел чрез него. Джереми също ми даде да разбере, че Сам не изпадал в транс, както други медиуми. Той бил активен и в съзнание, но оставал на заден план, докато Източникът говорел чрез него. Бил наблюдател както всички останали в стаята. Можел да чува какво казва Източникът и дори да се намеси със собствената си личност, ако се наложило. Сякаш човекът Сам отстъпвал назад, за да даде място на Източника.

Изцяло заинтригуван, предложих да продължим разговора си в стаята ми. След като се настанихме удобно, лицето на Джереми светна, докато описваше как Сам, един необикновен фермер от Напа Вали, беше преминал от медитиране към „ченълинг“ почти за нула време. Джереми бил и удивен, и озадачен от този семеен човек на средна възраст, който изглеждал толкова обикновен на външен вид и във всекидневието си, а в същото време притежавал такива необикновени способности да става проводник на Източника.

Новият ми приятел продължи да разказва как се срещнал със Сам на един семинар на Съзнание за вътрешната светлина, организиран от известната Вирджиния Бийч — медиум и изцелител — и авторитета в метафизиката — Пол Соломон. Соломон обяснявал на всички, че бил проводник на Източника и че това било израз на универсалната истина. Неговите семинари били начин за преподаване на онези, които се интересували от специфичните средства и техники с цел всеки студент и изследовател да достигне лична връзка с Източника. Едно от първите неща, които поучавал, било да развие положителна връзка на обич със самия себе си.

Според Джереми Сам бил записал всичко казано от Соломон и започнал да прилага наученото във всекидневието си. Дни наред Сам работел над материала на Соломон. Слушал касетите му, прилагал медитациите му и си водел препоръчания изчерпателен духовен дневник. В него записвал сънища, пишел писма до „Скъпи Учителю“ (по-висшата си същност) и различни други неща, които му помагали да разреши различните си духовни проблеми. Сам станал почти фанатичен изследовател на материалите на Соломон. И тогава, един ден по време на ревностната му дисциплина и посвещение, един ясно доловим глас се намесил в съзнанието на Сам и започнал да говори на него и чрез него. Той бил убеден, че това е универсалният Източник, който говорел чрез Соломон, но, разбира се, универсалната истина трябвало да говори чрез филтъра на възгледите и опита на всеки отделен човек. Сам не претендирал, че е достатъчно „чист“ като Соломон или други просветлени или почти просветлени мъже. Но той *бил* проводник на Източника.

Джереми каза, че когато Сам споделил как Източникът го използвал за проводник, той бил направо шокиран. Изглеждало толкова невероятно точно Сам да бъде представителя на това по-високо съзнание. Но какво изобщо знаел той? Какво изобщо знаел който и да е? Животът е винаги пълен с изненади. Джереми си помислил, че щом Сам можел да черпи информация от Източника, то вероятно и той щял да може. Може би тази информация била достъпна за всеки, който е готов да я търси. Така Джереми решил да се премести в Напа Вали, за да изучава и работи с приятеля си, който за две седмици се бил превърнал в оракул. Джереми бил твърдо решен да научи колкото може повече за Източника на Сам, така че да приложи наученото в собствения си духовен живот. Може би някой ден и той щял да бъде проводник на Източника.

И така Джереми опаковал багажа си и оставил зад себе си живота в Лос Анжелис. Подобно на саниасините и много други, които бях срещнал на духовния си път, едва ли имаше нещо, което той не би сторил, за да открие истината. Джереми и аз си приличахме. Ако някой ни кажеше, че истината е в Небраска, още на сутринта щяхме да бъдем там. В нашето търсене имаше една неопределена енергия. Това беше някакво непреодолимо желание да пресечем всяка посредственост и фалш, които усещахме, и да стигнем до истинската същност.

Докато слушах Джереми, видях, че той прилича много на мен. Той се въодушевяваше от търсенето на духовната истина. Желанието на сърцето му беше да бъде по-любящ и духовен, да помага на другите. Искаше да насочва хората към мира, изцелението и Бога.

Джереми ме погледна и сякаш отрази мислите ми.

— Уорън, толкова неща са нужни, за да се разбираме. Духовното израстване е задължително за нашата планета и нашия народ. Трябва да преодолеем всекидневните пречки между нас. Трябва да се научим да прощаваме — и да обичаме истински — да еволюираме духовно.

Джереми продължи да ми разказва за всичко, което беше научил от Източника в продължение на още около час. Той говореше за значението, което Източникът отдаваше на правилното хранене и пречистването на тялото чрез периодично постене, ентузиазираната подкрепа на „Курс по чудеса“ и отговорите, до които той и Сам бяха достигнали относно голям кръг въпроси, включително и лекарството за рака.

Джереми и аз бяхме говорили оживено в продължение на няколко часа и вече се издигахме на духовни височини. Сякаш взаимно се подкрепяхме и въодушевявахме един друг. Бях убеден, че Джереми и аз не се бяхме срещнали случайно, че той и Сам щяха да станат важна част от продължаващия ми растеж. Решихме, че след няколко седмици щях да се срещна със Сам у тях. Джереми ми даде своя адрес и телефонен номер. Беше вълнуващ следобед.

Когато Тейлър и аз се прибрахме, разказах на Джой всичко случило се. Докато ѝ описвах Джереми и това, което ми беше казал за Сам, Джой се заинтересува. Беше чувала идеята за проводник на по-висше съзнание, но не беше срещала все още човек, който действително беше такъв. Казах ѝ, че ще ѝ докладвам за всичко, когато го видя.

Няколко седмици по-късно минах покрай дома на Джой, за да ѝ кажа довиждане, преди да тръгна за срещата си със Сам и Джереми. Докато стояхме на предната веранда, говорихме за моето пътуване и какво можеше да се случи. Казах ѝ, че това ще бъде може би едно от най-важните неща, които някога бях правил в живота си. Чувствах, че преминавам в много по-висша степен в своето духовно израстване. Тя се радваше заради мен. Беше може би единственият човек, който съзнаваше колко важен бе за мен духовният живот. Разбираше ме, защото и тя се чувстваше по същия начин.

Шофирах до „Нансиз Хот Спрингс“, където отново щях да прекарам нощта, преди да отида да видя Сам и Джереми на следващата сутрин. Докато стоях в топлите, успокояващи минерални води на „Нансиз“, си мислех за срещата със Сам и Джереми, чудех се как щеше да протече. Бях емоционално възбуден.

През тази нощ в съня ми се появи лице на човек, когото никога не бях виждал по-рано, носеше се пред мен и ме погледа известно време, преди да отлети. Беше много необикновено и не можех да си спомня някога да ми се беше случвало подобно нещо. Присъствието му изглеждаше почти реално.

Когато пристигнах в дома на Сам на следващата сутрин и той ме посрещна на вратата, с известно неудобство открих, че се здрависвам с човека от съня си. Не можех да сбъркам тези характерни черти. Бях чел за хора, които имат предсказвателни

сънища, но на мен се случваше за първи път. Реших да приема това като знак, че съм на правилния път.

Сам отговаряше точно на описанието на Джереми. Сериозен работник, напълно обикновен на външен вид, имаше дрезгав гърлен глас и говореше монотонно. Подчертаваше изреченията си с фразата „както и да е“ или „каквото и да става“.

Уточнихме се, че преди Сам да проведе сеанс с мен, ще прекарам малко време с Джереми, за да извършим общ преглед на работата им и да обсъдим какво щяхме да правим през следващите няколко дена. Той щеше да ми даде също няколко идеи за това, как да вляза във връзка със своето „висше аз“, както и да ми даде няколко брошури и друга информация.

През първия час от диалога ни с Джереми говорихме за разликите между понизше, средно и по-висше съзнание. Чрез един процес, който наричаше „гласов диалог“, той ми помогна да разбера напрежението между моите три части. Всяка същност имаше свой начин да се справя със ситуациите. Той ми показва начини да работя с безсъзнателния си ум, а също и как да се свързвам по-добре с по-висшата си същност. Описа също много подробно Източника на Сам. Двамата можеха да погледнат в миналото ти, както и да предскажат бъдещи световни събития. Източникът беше настроен на вълните на всеки или всичко и предлагаше информация или съвет по *всеки* въпрос или проблем.

Джереми продължи да обсъжда редица други духовни въпроси, като говореше за Едгар Кейси, Карл Юнг, хавайските кауни, „Курс по чудеса“ и Пол Соломон. Джереми беше интересен и методичен учител и аз вече го уважавах.

След около два часа Сам влезе в стаята. Попита ме дали съм готов за сеанса и аз отговорих утвърдително. Той затвори очи за няколко минути и когато ги отвори каза, че Източникът е готов. Можех да задавам всякакви въпроси.

През следващите два часа задавах много въпроси за работата си, личните си взаимоотношения, здравословни проблеми, специфични задръжки и духовно направление. Отговорите бяха обикновено конкретни и точни, що се отнасяше до нещата, чиято истинност можеше да се провери, и вдъхващи доверие в онези области, които бяха по-субективни или се отнасяха за бъдещето. Бях шокиран.

В един момент по време на сеанса Джереми ме попита искам ли да разбера на кое душевно ниво съм, така че аз попитах. Източникът, който говореше чрез Сам, отговори: „Бихме казали, че си на четвърто ниво. Ти си напреднала душа, като си научил много и важни уроци от миналите си прераждания. Имаш възможност обаче да се изкачваш по-нагоре чрез бърз душевен растеж. Идващите дни са дни на възможности за онези, които искат да напредват бързо и да надраснат старите си навици, поведение и програмиране. Имаш потенциал да бъдеш способен учител на духовни принципи.“

Когато чух, че съм напреднала душа и че имам потенциал да бъда духовен учител, се почувствах доста окуражен. Повечето неща, които Източникът ми каза през този първи ден на нашите сеанси, бяха оптимистични и насърчителни.

Източникът каза, че много от хората в живота ми били хора, с които съм бил близък в предишните си прераждания и че в този живот сме продължавали да разрешаваме проблемите си. Най-важното бе пълната прошка и любовта.

Тъй като Източникът виждаше всичко в тялото ми и знаеше как бях устроен, той ми каза в „прегледа на тялото“ ми, че имам висока степен на токсикация в тялото си и един по-продължителен пост само на сокове би бил полезен за мен. Казаха ми, че мога да се обаждам на Сам по време на поста, за да извършва „проверки на място“ във връзка с прогреса ми. Източникът щеше да ми каже кога съм се очистил напълно и мога да прекратя поста.

Когато отново седнах да поговоря със Сам и Джереми, бях удивен как вселената ни беше събрала заедно и как сполучливо общуваше с мен чрез този толкова необикновен човек. Бях благодарен за духовната помощ, която получавах. Със смях Сам ми каза, че започвам тридневен „интензивен курс за опознаване на вселената". Знаех, че е прав.

Един следобед по време на посещението ми Джереми и Сам ми казаха, че трябва да споделят с мен някои сериозни проблеми. Седнах и се съсредоточих, за да чуя тези важни въпроси. Джереми започна, като цитираше свободно Едгар Кейси и подкрепяше твърденията с думи от Източника на Сам, за да съобщи, че идващите години щели да бъдат невероятни в духовно отношение за планетата Земя, но и много трудни и изпълнени с катаклизми.

— Толкова дълго сме живели в духовно неведение — обясни Джереми, — че човечеството се намира в една силно отрицателна зона. Личният ни живот и животът на самата планета е омърсен, покварен и осквернен вследствие на векове злоупотреби и насилие.

И двамата разказаха как в недалечно бъдеще щяха да се сбъднат серия, тай наречени „промени със Земята", както бяха предсказали Кейси, Източникът и много други медиуми по света. Докато човечеството преминавало от остарялата си мирогледна система към едно ново духовно осъзнаване, Земята трябвало да се пречисти от годините натрупана отрицателна енергия. През този период на промени на Земята щели да се задействат земетресения и други екстремни условия. И двамата подчертаха, че само онези, които били готови да застанат на страната на всичко истинно и действително, щели да оцелеят през настъпващите промени. С промяната в съзнанието, която щяла да придружава промените на Земята, тези души, които не можели да устоят напрежението на духовните трансформации и които щели да постоенстват в своите егоистични старомодни светогледи, щели да се удавят в океана на времето.

Сам и Джереми показаха ясно, че идващите промени на Земята и придружаващите ги духовни трансформации, бяха както желани, така и необходими. Само след задължително пречистване на планетата щял да се установи мир и истинско духовно братство. Сериозността на съобщението беше отрезвяваща и аз приех думите им. Знаех, че всички трябва да погледнем сериозно на духовния си живот и макар че всички трябваше да работим за трайно единство и мир на планетата, някои винаги щяха да се противопоставят на промяната и щяха да предпочетат да живеят в тъмнината на своето неведение. Чудех се колко време ни остава. Може би беше по-близо отколкото предполагах. Не бях сигурен дали Източникът щеше да отговори на този въпрос, но и не исках да знам. Самата тема ме изпълваше със страхопочитание.

Прекарах три дни със Сам и Джереми по време на своя „интензивен курс по опознаване на вселената". В много отношения той затвърди убеждения, които вече имах, и в същото време прибави нови детайли и камъчета в изплуващия ми вече мироглед.

Имах много сеанси с Източника, докато бях там и Сам, Джереми и Източникът ме насърчаваха да продължавам с медитациите, като ме научиха на една специална медитация от Соломон. Посъветваха ме също да поддържам дневник на духовните си преживявания по примера на този, който даваше Соломон. Трябваше да започна да пиша и писма с адрес „Скъпи Учителю" и да разчитам повече и повече на вътрешното си водителство. Трябваше да се съсредоточа още върху „Курс по чудеса", както и върху различни материали от Соломон, които ми дадоха.

Знаех, че трябваше да поддържам близки връзки със Сам и Джереми и че трябваше да използвам Източника на Сам, докато можех напълно да се доверя на вътрешното водителство на по-висшата си същност. Бях се посветил на духовното

израстване и исках да върша всичко в живота си както трябваше — независимо дали като социален работник или като духовен учител.

В края на съвместния ни престой благодарих на Сам и Джереми за времето и енергията, които отделиха заради мен. Бях натоварен с книги, касети и брошури, навлязъл сигурно в следващата фаза от духовното ми трансформиране. Бях изненадан, че Сам поиска доста разумна сума за времето и материалите, които ми даде. Но той и Джереми сякаш ме бяха харесали наистина. Вярвах, че вселената ме подготвяше за работа като тяхната. Вече се чувстваха като мои приятели и родители в едно съвместно духовно приключение.

Докато приближавах дома си, осъзнах, че придобивам нова лична и духовна самоувереност. След всичките тези години най-сетне започвах да разбирам кой съм всъщност и за какво беше този живот. И докато продължавах да препрограмирам несъзнателния си ум с положителни изповеди, щях да развивам по-добри взаимоотношения с висшата си същност.

На книга изглеждаше лесно. Бяхме вече свършена част от Бога, но все още по пътя имаше облаци на илюзии. Беше нужна духовна дисциплина — да се опитваме да разтворим тези облаци чрез практикуване на истината и като се върнем към простотата на любовта.

Докато спирах на алеята към къщи, си давах сметка, че посещението ми у Сам и Джереми вече беше променило живота ми. Чувствах едно ново въодушевление и нетърпение. Беше важно да стана колкото се можеше по-чист и колкото се можеше по-бързо. Ако аз един ден щях да обучавам други на тези духовни принципи, трябваше да започна да действам бързо. Много неща щяха да се стоварят с идването на промените на Земята. Исих да направя всичко възможно да предупредя хората за идващите времена. Едно от нещата, които знаех, че искам да направя, беше да поканя Сам и Джереми у дома, за да разговарят с приятелите ми. Най-малкото, което можех да направя при тези обстоятелства, беше да помагам на другите да възприемат това, което аз самият се опитвах да науча.

8. Връзката с „Курс по чудеса”

Не след дълго уточнихме датата, когато Сам и Джереми щяха да посетят приятелите ми, и в уречената вечер приятели и колеги се събраха в дома ми. Те с нетърпение чакаха да се срещнат с медиума, за когото им бях говорил.

Докато хората още се събираха, телефонът извъня. Беше Джереми. Каза, че току-що той и Сам са останали без бензин. Бяха закъсали южно от града на около петнадесет мили. Стоях с телефонната слушалка в ръка и клатех глава недоверчиво. Медиумът, който беше посветен в тайните на вселената, беше останал без бензин. Не можех да го повярвам. Семинарът трябваше да започне по програма след тридесет минути. Какво можех да направя освен да покажа разбиране и да кажа на Джереми, че ще взема бензин и ще дойда веднага.

Стараех се да изглеждам весел и всичко друго, но не и обезпокоен, когато казах на събраните какво се беше случило и обещах да се върна скоро. Преди да успее да се измъкна през вратата бях спрял от един приятел от Сакраменто, който изказа на глас мислите ми.

— В ред ли е приятелят ти? Това момче е уж първокласен медиум, а остава на пътя без бензин?

Чу се приглушен смях от страна на другите и аз се опитах да скрия неудобството си, като споменах нещо за това, че все пак всички сме хора. Но действително бях

нервиран. Как можаха. В крайна сметка погледнах на ситуацията като урок да показвам радост в трудни моменти и дадох воля на чувствата си. След като налях малко бензин и най-сетне спрях до колата на Сам встрани от пътя, с учудване открих, че е безгрижен както винаги. Отговорът му за цялата ситуация бе: „Каквото и да става“.

Джереми показва повече желание да се извини, като ми каза, че Сам „проучил“ въпроса с бензина и Източникът му казал, че ще останат без бензин. Сам предпочел да не се вслуша в предупреждението на Източника, като се обзаложил, че ще успеят. Джереми и аз се съгласихме, че днешният урок за Сам бе такъв: той може да бъде проводник на истината за вселената, но все пак трябва да я прилага в собствения си живот, за да я направи ефективна.

В крайна сметка всички спряхме пред къщата ми почти час по-късно от предвиденото време за начало. Отпуснах се, когато видях, че хората са готови да простят и след няколко общи думи за представяне, оформихме един голям кръг в хола и програмата започна.

Джереми даде старт, като направи преглед на метафизическите принципи. Той подчерта колко е важно да поемем отговорност за мислите си. Ние избираме какво да мислим, каза той, и всъщност ние създаваме своята собствена реалност. Той говори за нуждата да преодоляваме негативните си несъзнателни реакции. И се впусна в доста детайли относно необходимостта да обучим отново умовете си така, че да получим вътрешно водителство от своята по-висша същност. Думите му бяха поучителни и хората изглеждаха заинтригувани.

В този момент Сам пое нещата и описа своя опит като проводник на Източника. Беше му струвало много дисциплина и духовна работа да проправи пътя вътре в себе си, така че Източникът да може да работи чрез него. След това в продължение на повече от два часа Сам проведе сеанс, в който Източникът отговаряше на въпросите на групата на почти всяка възможна тема. Това беше един оживен диалог, в който Източникът показваше дълбоки познания за личния живот на хората понякога с поразителна точност. Той им говореше за взаимоотношения от настоящето и близкото бъдеще, детските им игри, изборът им на професия, здравословните проблеми и дори минали животи. Вечерта вървеше добре и доста хора си уговориха лични сеанси със Сам. Той се съгласи да остане в дома ми именно с тази цел.

През следващите два дена хората идваха и си отиваха на потоци от къщата ми, за да разговарят със Сам и Източника. Беше приятно да бъдеш част от процеса им на израстване, като им давах възможност да работят с медиума. Знаех, че бях в предните редици на нещо с огромно духовно значение.

След като приятелите ми преминаха през сеансите, Сам предложи да направи един и за мен като благодарност, че бях организирал всичко. Зададох му редица въпроси за различни предмети, но може би най-интересната част беше описанието, което Източникът даде на нещата, през които бях преминал в предишния си живот при завладяването на Америка.

Каза ми, че съм пътувал из разни предни постове да насърчавам хората и да им давам съвет. Ходел съм навсякъде, където са се нуждаели от мен. Източникът каза, че съм взел със себе си дарбите от този живот и съм ги пренесъл в работата си като социален работник. Работата ми с Травълъз Ед по улиците на Сан Франциско, както и дейността ми като пътуващ социален работник в земеделските райони на северна Калифорния били пряк израз на предишния ми живот.

После Източникът продължи да ми обяснява, че съветването ми *тогава* като професионален наеман войник и като пътуващ социален работник *сега* били все част от един план, чиято цел била подготовката за предстоящата ми духовна работа. Целта на моята душа в този живот била да бъде духовен учител. Трябваше да изиграя важна роля

и щях да стана част от движението за духовно самосъзнание, което щеше да върне света отново в правилна посока. Това съм бил пожелал още преди дори да се родя в настоящия си живот.

След тези толкова интересни три дни Сам и Джереми се насочиха обратно към Напа Вали със задоволството, че са запалили искрата на интереса към метафизиката у моите приятели и че са оставили духовна следа в моя град.

Сам не беше от хората, които съзнателно бих пожелал да срещна, още по-малко пък с които да се сприятеля, но почти неуморимият ентузиазъм за духовните неща, който владееше и двамата ни, помагаше на надмогнем разликите между нас. Имахме една обща, по-висша цел, и в името на тази цел можехме да се обединим.

През следващите седмици често се обаждах на Сам. Получавах „сеанси на място“ по много въпроси, включително и напредването в поста, който Източникът беше препоръчал. Всъщност Източникът беше моят лекар.

Изглеждаше странно, че Източникът можеше да чете през мен толкова пълно. Сякаш умствено, физически и духовно бях прозрачен. Но знаех, че Едгар Кейси е правел същото — и с доказани резултати. Бях чел, че правел сеанси от разстояние и помагал на стотици хора със своя свръхестествен съвет и на много други с публикуваните си книги.

Едгар Кейси, Пол Соломон, а сега и Сам демонстрираха чрез своето гадаене, че истината е достъпна за нас, ако желяхме да разчистим пътя за по-висшата си същност и се обърнем навътре за мъдрост. Най-сетне започвахме да разбираме и да вярваме в божествените закони на вселената. Метафизическата духовност беше в ход.

Сам внезапно беше превключил всичко на бързи обороти. Духовният ми живот беше придобил ново ускорение и интензивност, които сякаш надминаваха дори ентузиазма ми по времето на Раджнийш. Наистина преминавах през интензивен курс по познание на вселената. Виждах как все повече се подготвям да бъда духовен учител. Старите начини на мислене се сгромолясваха пред новата мощна положителна духовна реалност и беше вълнуващо да бъдеш част от промяната.

Така че продължих близкия си контакт със Сам както по телефона, така и лично. А Източникът не спираше да ми помага да намирам правилната посока и да се насочвам към дейности и връзки, които бяха от най-голяма полза за мен.

При следващото ми посещение в Напа Вали бях шокиран, когато Джереми ме взе настрана и ми каза, че се връща в Южна Калифорния. Каза, че започнал да става прекалено зависим от Източника на Сам и че трябвало да започне повече да разчита на собствените си отговори. Каза, че вече било време да развие по-добри взаимоотношения с Източника чрез *собствената* си по-висша същност. Никога няма да забравя погледа му, когато ми каза да не бъркам Сам човека с Източника, който говореше чрез Сам. Те не били едно и също и трябвало добре да запомня това.

Съжалявах, че Джереми напуска живота ми толкова скоро и му благодарих за всичко, което беше направил. Обещахме си да поддържаме връзка помежду си и вярвахме, че пътищата ни отново ще се срещнат.

Преди дори да разбере какво става, бях новото протеже на Сам и заех положението на Джереми като главен стажант-ученик. Сам и аз пътувахме напред-назад между домовете си често. Той правеше за мен сеанси, споделяше духовните си просветления, даваше ми книги и ми посочваше най-различни интересни неща. Правехме кратки сеанси, докато бягахме сутрин или пътувахме с камиона. Беше несравнимо да имаш медиум за приятел. Най-забележителното бе, че той беше в пълно съзнание, докато Източникът говореше чрез него. Дори Кейси и Соломон не можеха да постигнат това.

Макар че получавах огромно насърчение и подкрепа от страна на Сам и Източника, разбирах също, че приятелството ми беше важно за него. Той беше различен човек и макар че беше с жена и деца, имаше малко приятели. Радваше се на посещенията ми и телефонните ми обаждания. Предполагам, че някак си му давах повече самоувереност като личност, като го признавах за свой приятел и духовен учител.

Всъщност доста се привързах към Сам. Освен Джереми не бях срещал друг човек, който толкова пълно да се бе отдал на духовните неща. Бяхме странна двойка, но не искахме нищо друго освен пълна трансформация на тяло, ум, душа и дух.

През пролетта на 1982 година семейството на Сам и аз отидохме в Монтерей на тридневен семинар за изцеления, организиран от организацията на Едгар Кейси в центъра за конференции Азиломар на красивия океански бряг.

Сам и аз бяхме очаровани от сеансите, поучението и свръхестествените изцеления, които се извършваха чрез Кейси. Заинтересувахме се от семинара, защото ни бяха казали, че ще присъстват редица метафизически говорители с голяма сила, включително и най-добрите хора на Кейси от Вирджиния Бийч.

Но в същото време, бяхме дълбоко разочаровани от духовното безразличие, което ни се стори, че цари над програмата и характеризираше тълпата от посетители. Това с тъга ни напомни за църквите, където хората идваха повече поради социални причини, отколкото заради духовни. Макар че имаше няколко много добри говорители и някои приятни хора, като цяло преобладаващото отношение беше това на самопоздравления и духовно самохвалство. Не искахме да съдим, но уикендът приличаше повече на парти, организирано от Едгар Кейси, отколкото на духовна конференция.

Повече от всичко друго на конференцията ни хареса бягането сутрин по известната Севънтийн Майл Драйв. Ставахме рано и бягахме покрай плажа, като правехме сеанси, докато минавахме близо до къщите, струващи милион долара всяка. Беше прекрасен начин за започване на деня.

Може би кулминацията на седмицата за мен беше срещата ми с известния Франк Филипс*. През цялото време слушах да се говори за него. Когато казвах на хората къде живея, неизменно чувах: „Тогава сигурно познавате Франк Филипс. Той живее в съседния до вас град!“

С превъзвешени думи ми описваха какъв превъзходен метафизичен учител бил този дългогодишен член на организацията на Кейси. Сякаш всички го обичаха и уважаваха и съжелявах, че не беше успял да дойде на конференцията. Но последния ден, докато, обядвахме, човекът, който стоеше до мен ми каза „О, ето ги Франк Филипс и съпругата му!“

Моментално се насочих към тях. Той беше едър човек със сива брада, вероятно приближаваше седемдесетте, със закачливи очи и прекрасна широка усмивка. Представих се и му казах къде живея. Поговорихме малко и той ми направи предложение, което сякаш беше знак от съдбата.

— Започваме група за разглеждане на „Курс по чудеса“ в дома си. Защо не се присъедините към нас?

Не вярвах на ушите си. Поканата му беше като отговор на молитва. Четях самостоятелно „Курса“, но знаех, че ще трябва да се запиша в някоя група за изучаване. Така че приветствах поканата на Франк. Най-сетне щях да се срещна с хора, с които да разговарям за „Курса“, и квалифициран учител, който да отговори на въпросите ми!

Казах на Франк и жена му Труди*, че с удоволствие ще участвам в групата му. После се извиних и се върнах на масата си, където седеше Сам, за да му кажа за срещата си с тях.

— Каквото става, ще става — беше единственият му коментар.

По пътя назад към Напа Вали след конференцията и допълнителното пътуване до Биг Сър карахме на север по шосе №1. Гледайки към океана, си мислех за конференцията на Кейси и как бях възнаграден от съдбата чрез срещата с Франк и жена му. Докато си проправяхме път по криволичещия крайбрежен път, повтарях в ума си ентузиазиранията покана на Франк. „Започваме група за разглеждане на „Курс по чудеса“ в дома си. Защо не се присъедините към нас?“

9. Пътуващото училище на тайните

Още щом се прибрах вкъщи, се обадих на Франк и Труд и нещата за първата среща на групата, която щеше да изучава „Курс по чудеса“, се задвижиха. В уречената вечер се запътих към дома им. Когато пристигнах, Франк и Труд ме посрещнаха топло и ми показаха техния просторен хол, където щяхме да се събираме. Франк се усмихна широко и подчерта, че само в мой интерес е решението ми, в крайна сметка, да участвам в групата.

Само няколко души присъствахме на тази първа вечер, но през следващите седмици и месеци групата нарасна. Вторник вечер се превърна в специална вечер за всички нас, които обсъждахме и изследвахме „Курс по чудеса“. През следващите две години групата за изучаване на курса щеше да бъде основният фокус на моята седмична програма, а самият „Курс“ — много важна част от живота ми. Франк беше чудесен учител. Той имаше обширни познания, беше търпелив и пълен с ентузиазъм. Докато изучавахме „Курса“, между нас имаше много топлина и смях и след време групата започна да се чувства като едно семейство.

В тази първа вечер Франк ни описа произхода на „Курса“. Веднъж една уважавана психоложка на име Хелън Шакмън чула „вътрешен глас“, който ѝ казал: „Това е „Курс по чудеса“. Води си записки.“ В продължение на седем години този „вътрешен глас“, който се представял като „Исус“ диктувал материала, накрая публикуван като „Курс по чудеса“. Франк направи преглед на „Курса“, като даде кратък план на трите тома, общо 1200 страници, обяснявайки разликите между Текст, Учебна тетрадка и Тетрадка за учителя. Каза ни с очевидно възхищение, че „Курсът“ бил най-всеобхващащият духовен труд, който някога бил чел, кристализиращ метафизическите учения, които той изследвал в продължение на много години.

Каза ни, че „Курсът“ бил изпратен да разсее погрешните, основани на страх, представи, които се свързвали с учението на Библията. Франк каза, че „Курсът“ бил дар, който щял да помогне на всеки да разбере какво всъщност било *истинското* учение на Исус. Според него Бог е във всеки и във всичко, а ние сме всички част от Бога и Бог е част от нас. Всички сме едно в дух и истина.

Франк ни каза, че целта на „Курса“ е да донесе *истинската* „блага вест“. Няма грях, няма дявол, нито смърт. Така че няма нужда от Спасител, който да ни спасява от въображаемото зло. Ние ставаме спасители на самите себе си и част от процеса, замислен някога, рушим погрешния си начин на мислене и започваме да контактуваме с другите такива, каквито сме в действителност — безгрешни, без вина, Синове на Бога.

Франк подчертаваше факта, че всички сме „Божии учители“ и обучаваме другите на това, което сами искаме да научим. А това, което искаме да научим, е любовта, защото всичко се изчерпва с любовта. Всичко друго е илюзия.

Докато описваше учебника, Франк подчерта, че ако попием неговите истини в живота си, ще можем да разрушим старите си погрешни представи и ще видим себе си и другите такива, каквито сме. Докато говореше за необходимостта от правилно

мислене и ясни представи, аз прегледах наслуки някои от 365-те всекидневни уроци, които щях да изповядвам през идващите месеци:

Урок 35 „Умът ми е част от Божия ум. Аз съм много свят.“

Урок 70 „Спасението идва от мен.“

Урок 95 „Аз съм една същност, слял се с моя Създател.“

Урок 124 „Нека помня, че съм едно с Бога.“

Урок 153 „В своята незащитност съм силен.“¹

По-късно Франк ни въведе в медитацията, след което направихме почивка за малко освежителни напитки и по-леки разговори.

Въодушевляването на Франк от курса беше заразяващо и когато се прибирах към къщи, бях изпълнен с благодарност към Франк и Трудни за групата към „Курса“ — и на Исус за това, че беше изпратил „Курс по чудеса“.

Сам и аз често разговаряхме за „Курс по чудеса“, но никога с онази дълбочина, както в групата. Той вече беше преминал „Курса“ и макар че веднага призна колко важен се оказал за живота му, повечето време прекарвахме с други духовни дейности — провеждахме сеанси, слушахме касетите на Пол Соломон и обсъждахме последните книги и семинари.

Един ден бях със Сам и карахме към Калистога в ранния следобед, за да си починем. Докато седяхме в минералната вода на един от местните здравни центрове, решихме да изследваме с помощта на Източника няколко различни области от живота ми — включително социалния ми живот. Не се срещам с никакво момиче и това започваше да ме притеснява. Чувствах се отчаян в търсенето на идеален партньор. Макар че с Джой от време на време чувствах, че между нас имаше нещо повече от приятелство, просто връзката ни не беше *такава*. Така че продължавахме да бъдем само приятели. Източникът нямаше моментален отговор за мен, само ми напомни, че в миналото твърде бързо съм се въвличал във връзки и трябва да бъда по-търпелив.

По-късно се присъединих към Сам на площадката пред басейна, докато четеше последното писмо с новини от Вирджиния Бийч Фелоушип на организацията „Вътрешна светлина“ на Пол Соломон. Едва се сдържахме да не извикаме, когато видяхме обявлението: Обучение за учители. Пол Соломон. Вирджиния Бийч.

Дори окото не ни мигна, когато видяхме таксата за обучение 2 500 долара за двуседмичния семинар. В сърцата си знаехме, че вече бяхме на път. Беше едно от онези неща, които трябваше да станат, и без дори да говорим за това, знаехме, че въпросите със средствата за пътуването щяха да се уредят сами. Проверихме какво казва Източникът и той потвърди всичко, което чувствах. Каза, че ще отидем във Вирджиния Бийч и това щяло да изиграе важна роля за по-нататъшното ни духовно израстване.

Много въодушевени, Сам и аз скочихме обратно в басейна и започнахме да говорим за Соломон и неговото учение. Явно Соломон е бил някога консервативен проповедник, който действително е вярвал в буквалното учение на Библията. След като се разочаровал от вярата си и разбрал, че тя го смазва, започнал да се съмнява в убежденията си. Тогава един ден по време на сеанс със хипнотизатор Соломон започнал да говори с глас, който сякаш знаел всичко и изненадал хипнотизатора с обхвата, широтата и дълбочината на знанията си.

Скоро Соломон започнал регулярно да изпада в транс и да гадае по различни въпроси и проблеми. Повечето познания, които идвали от тези сеанси, били в съзвучие с основния метафизичен светоглед и Соломон основал собствена организация, наречена „Вътрешна светлина“ за онези, които ставали проводници на универсалните истини. На принципа на древните училища на тайните, учението на Соломон имало еkleктичен характер и черпело от голям брой духовни дисциплини. Сега беше известен метафизически учител с центрове на Съзнанието за вътрешна светлина (СВС),

пръснати по целия свят. От обществото във Файнхорн, Шотландия, до хора като мен и Сам, той помагаше на мнозина със своите сеанси, учения и духовни средства. Благодарение на тези учения Сам имаше връзка с Източника сега, а Източникът обучаваше мен. Скоро и аз щях да изиграя ролята си. Семинар за обучение на учители. Имаше ли нещо по-превъзходно?

Бях очарован от факта, че всички мои нови разбирания се преплитаха по вълшебен начин и се свързваха. Една нишка на последователност свързваше Бони, Раджнийш, Каролин, Центъра за холистично здраве в Сакраменто, „Курс по чудеса“, Сам, Източника, Едгар Кейси и „Вътрешна светлина“ на Пол Соломон. Те бяха различни начини за достигане на универсалното единство на Бога. „Курс по чудеса“ казваше, че като хора, които търсят, ние избираме не природата на „учебната“ си програма, а времето, когато ще започнем да учим по нея. Сам и аз бяхме готови да пътуваме със скоростта на светлината.

През този следобед, докато карах обратно към дома на Сам, вече правехме смели планове. Представяхме си какво можеше да стане, ако можехме да организираме свой собствен център на СВС, след като обучението за учители завършеше. Със Сам като медиум и мен като съветник и масажист-терапевт — вече виждахме новите си роли в идващата епоха на духовно осъзнаване.

Сам и аз изпратихме веднага молбите си за регистриране. Тъй като бях ограничен от времето, трябваше да пътувам със самолет до Вирджиния Бийч, докато Сам и семейството му пътуваха с караваната си през страната.

При последното ми събиране с групата от „Курс по чудеса“ преди да тръгна за Вирджиния Бийч, всички ми пожелаха успех. Искаха непременно да им дам отчет за преживяното, когато се върна.

Разбира се, казах довиждане и на Джой. Тя не се изненада, че тръгвам отново на поредното си духовно пътешествие.

След като пристигнах във Вирджиния Бийч, се регистрирах в запазената си стая при една местна астроложка. Бях намерил името ѝ от мрежата за контакти на Едгар Кейси. Сам, жена му и двете му момчета вече бяха пристигнали и щяха да останат в караваната си. Калифорнийският контингент вече беше готов за обучението на учители.

Организацията на Соломон „Вътрешна светлина“ се намиреше недалеч от Вирджиния Бийч. Екипът на Соломон беше обучен добре и всеки от учителите беше специалист по различните предмети, които щяха да се представят по време на обучението — сънища, медитация, водене на дневник, разрешаване на духовни проблеми и постигане на достъп до Източника чрез по-висшето аз.

Соломон щеше да говори на няколко пъти през двуседмичното обучение, но останалата част от лекциите щяха да се водят от неговия екип.

Двете седмици щяха да приключат, като всеки щеше да води една лекция пред класа си, която щеше да бъде записана на видео и останалите щяха да я обсъдят. В края на обучението всеки трябваше да има индивидуална среща със Соломон, на която той щеше да каже мнението си за нашето представяне и щеше да поговори с нас за бъдещето ни като духовни учители.

Участниците идваха от всички краища на Съединените Щати и дори от другата страна на океана. Всички искахме да се възползваме от ускорената дейност, която Соломон вършеше, до голяма степен основана, разбира се, на знанието, получавано от Източника.

Първата вечер цареше атмосфера на очакване, докато Пол Соломон произнесе въвеждащите бележки и първа лекция. Най-сетне щях да срещна медиума и учител, който беше помогнал на Сам да се свърже с Източника и който ми помагаше на самия мен да направя пробив.

Беше посрещнат с почтителна тишина, когато най-сетне влезе в залата. Беше много едър човек със сива коса и сива брада. Приветства ни на семинара и започна, като ни подкани да погледнем с нови очи на Библията. В една много добре онагледена с диаграми лекция Соломон ясно показва, че ограничеността на традиционното християнство беше в несъответствие с действителното метафизическо учение на Христос. Библията трябваше да бъде разбрана правилно, ако искахме да видим действителната ѝ духовна стойност.

Семинарът вървеше добре и колкото повече се обогатяваха разбиранията ни, толкова повече уважение изпитвахме към Соломон. Макар че той беше някак си студен и недостъпен, учението му беше забележително. Дните отлитаха бързо и получихме широк поглед над работата на Соломон. Особено интересно ми се стори времето, което прекарахме в обсъждане на писането на духовен дневник и сънищата.

По време на семинара за сънищата инструкторката ни попита дали някой от класа е сънувал нещо странно предната вечер. Аз вдигнах ръка и описвах необикновения си сън. Когато завърших, инструкторката каза, че ще го използва за пример. Добави също, че понякога един човек от групата може да сънува сън, който се отнася за цялата група. Каза, че може би точно такъв сън бях сънувал.

Вървя по една следа или пътека на голяма височина над нещо, което прилича на Големия каньон. Гледката е вълшебна, цветовете са великолепни. Следата се вие опасно покрай ръба на каньона.

Аз се отклонявам от следата и тръгвам към ръба на каньона, но изведнъж земята се разцепва и чувствам как започвам да губя почва под краката си. Започвам да падам в дълбините на каньона. Бързо се покатервам отново на твърда земя и накрая се връщам обратно на пътеката, където се присъединявам към една малка група от хора, които слушат един мъж да чете от някаква книга, докато заедно вървят напред.

След като прекарахме известно време в обсъждане на различните образи от съня, стигнахме като цяло до заключението, че сънят ми е предупредителен, не само за мен, но и за цялата група — че когато се отклоним от духовната пътека, ни чакат големи опасности. Съгласихме се, че групата на пътеката е нашия клас, а книгата, от която се е четяло, е била „Добрата книга“ (Библията). Учението на Соломон ще ни помогне да разберем тези истини. Когато погледнах на този сън след години, видях един елемент, който така и не обсъдихме: *защо* в съня си се бях отклонил от духовната пътека.

В друга лекция всички седяхме в слабо осветена стая с по един партньор до себе си. Опитвахме се да се свържем с Източника чрез по-висшата си същност и в действителност правехме сеанс за човека, с който бяхме. Когато дойде моят ред, нямах представа какво точно казвах, но успях да ѝ кажа неща, които за нея имаха смисъл. Не бях сигурен дали наистина бях проводник на Източника или просто бърбех безразборно, но със сигурност от устата ми излизаха думи. Помня, че чувах как всички около мен говореха в мрака. Това ми напомняше сеансите от филми, които бях гледал на кино.

Към края на обучението всеки се представи с по една лекция. Аз изнесох една въодушевена лекция за значението на идеала на „Зорба будиста“. Като черпех идеи от Раджнийш и други автори, призовах всички да се стремим към искреност в живота си, да изоставим фалшивите фасади и маските, зад които се крием, да отдадем любовта си и прошката си на всички, да празнуваме живота по всяко време и да черпим от реалността на вътрешната радост.

Притеснявах се от представянето си, защото знаех, че ще се запише на запис и ще се критикува сериозно, но когато получих добри отзиви, бях доволен. Може би наистина щях да бъда полезен учител някой ден.

Малко възбуден от добрите отзиви, с учудване открих, че Сам ме гледа със завист. Неговото представяне не беше минало добре и той сякаш се чувстваше пренебрегнат от вниманието, което аз получавах. Той сякаш се бореше с идеята, че неговото протеже се измъква изпод крилото му. Усещах едно ново чувство на съревнование в него и това ме караше да се чувствам неудобно. По време на сутрешното ни бягане забелязах също някакво несъответствие между сеансите му. Не бях сигурен кого слушам всъщност — Сам или Източника. Изведнъж Сам беше станал много земен.

В края на двете седмици всеки щеше да има лична среща с Пол Соломон. Като знаех, че хората харчат луди пари, за да имат възможност Соломон да им гадае, смятахме времето, прекарано с него за нещо голямо — макар че той нямаше да прави сеанс. Всички очаквахме с нетърпение отзивите му за нашето представяне през последните две седмици и оценката му на възможностите ни като потенциални учители.

Бях нетърпелив да ме въведат за срещата. Соломон обаче каза, че ме вижда да пътувам насам-натам като духовен учител, но не спомена *нищо* за работа към неговата организация. Сам и аз бяхме говорили да се опитаме да създадем център на СВС в северна Калифорния, но Соломон не изглеждаше да се интересува от тази идея. Бях изключително разочарован и знаех, че и Сам ще бъде разочарован.

По-късно Сам и аз обсъдихме липсата на интерес у Соломон за работа с нас. Опитвахме се да покажем разбиране, но и двамата се чувствахме жестоко отхвърлени. Опитвахме се да преодолеем с разумни доводи разочарованието, но не ставаше. Нещо се беше объркало и ние бягахме сутрин и правехме сеанси, като се опитвахме да разберем от Източника какво не беше наред.

Но като цяло конференцията си заслужаваше и все още имахме голямо уважение към Соломон и неговото учение. Може би в идните месеци нещата щяха да се променят и щяха да решат все пак да открият център в северна Калифорния. Междувременно щяхме да продължим с духовния си напредък.

Тъй като Сам и семейството му щяха да минат през Флорида, преди да се насочат на запад, реших да се повозя малко с тях и да посетя брат си и жена му. Обадих се на брат ми преди да тръгна и му казах, че ще бъдем там след около седмица.

Пътувахме през юга с огромната каравана на Сам и преди да се отправим към Грейт Смоуки Маунтийнс, спряхме в Аптомакс и селището Майка Земя. Гледката беше красива, но животът на консерви от сардина се оказа изпитание за всички ни. Присъствието ми в караваната сякаш увеличи напрежението, което Сам и аз вече чувствахме в приятелските си взаимоотношения. Понякога уроците, които получавахме, бяха толкова разгорещени и трудни, че започнахме да наричаме караваната си „Пътуващо училище на тайните“.

Исках да изненадам брат си за рождения му ден и успяхме да пристигнем точно навреме за „тихата“ празнична вечеря, която жена му беше подготвила. Преди да разбере какво става, в двора ѝ спря „Пътуващото училище на тайните“, а „калифорнийският контингент“ се изтърси на софрата. Непрекъснато някой сновеше насам-натам, а двете момчета влизаха и излизаха от тоалетната с разстройство — идеята за тиха празнична вечер беше отпаднала отдавна.

През тази вечер на масата наблюдавах как Сам доминираше в разговора с коментара си за духовните неща. Използваше метафизични термини и се опитваше да се представи за съветник по духовните въпроси пред един друг гост от поканените и изобщо не се интересуваше от нуждите и интересите на останалите хора на масата. Осъзнах, че досега не бях се оказвал около Сам в неметафизично обкръжение и бях изненадан от начина му на реагиране. Просто *не можеше* да не говори за духовни

неша. Бях сигурен, че брат ми и жена му, както и приятелят на брат ми не се интересуваха от по-висши същности или сеанси. Искаха да си изядат пуйката и да се посмеят малко. Докато Сам продължаваше да говори и да говори, на мен ми се прииска Източникът да го накара да млъкне.

Но това не стана и лошото разпределение на времето за говорене ме караше да се чувствам неловко. За първи път от няколко години бях с брат си и жена му, а през цялото време слушахме Сам. Накрая и без това скованата вечер бе напълно развалена, когато тоалетната се запуши и започна да прелива по пода на банята. В този момент жената на брат ми вече не издържа. Беше се примирила с допълнителната компания и дори с невероятната безчувственост на Сам, но повредата в тоалетната я довърши.

Всички излязохме в предния двор с надежда да открием къде се бе задръстила тръбата. Докато брат ми копаеше тук и там, Сам извади една чаталеста пръчка от караваната, като се опитваше да намери къде е проблема с тръбата.

Обикаляйки с чатала в една част от градината, Сам каза на брат ми, че е открил мястото и му препоръча да копае точно на това място. Брат ми взе да клати глава и да ме поглежда недоверчиво, а лицето му сякаш питаше в почуда: „Този сериозно ли говори?“

Казах му, че може да изглежда странно, но Сам е добър в тази дейност. Предложих да копаем там, където Сам сочеше с чатала си.

Брат ми започна да копае, но това *не* се оказа мястото на повредата. Когато Сам откри ново място, брат ми отново започна да копае, но и това не даде резултат. След като това се повтори няколко пъти, брат ми естествено се ядоса. Благодарение на Сам целият преден двор беше разкопан, а все още нямаше и следа от изплъзващата ни се тръба.

Като все още обикаляше с чатала си, Сам се спря за момент, за да се обърне към Източника да разбере какво не вървеше. Но търпението на брат ми беше почти изчерпано и той предложи всички да си лягаме, а на сутринта да опитаме отново. На следващия ден брат ми откри тръбата, естествено без помощта на Сам. По-късно, докато брат ми и аз пътувахме към игрището, той ми каза честно:

— Уорън, радвам се, че дойде да ме видиш, но не мога да понасям твоя калифорнийски ...!

Като имах предвид метафизическия разговор и бъркотията, която предизвикахме с пристигането си, му казах, че наистина съжалявам. Наистина отговаряхме на стереотипа за смахнати калифорнийци, а може би и бяхме такива. След като даде израз на чувствата си, той бързо ми прости — дори ме покани да остана още една седмица. Сам и аз наистина трябваше да се разделим за известно време и поканата на брат ми беше прекрасен изход. Не можех да си представя как щях да пътувам дори само една миля още със Сам и „Пътуващото училище на тайните“.

Сам не беше очарован, когато му казах, че ще остана още една седмица. Като видях, че се обиди, ми стана мъчно, но знаех, че това е най-доброто и за двамата ни.

Докато си тръгвах на следващата сутрин, не можех да не си спомня предупреждението на Джереми преди няколко месеца и се запитах дали Сам и аз не тръгвахме вече в различни посоки. Със сигурност по време на това пътуване бях започнал да виждам Сам в друга светлина. Макар да знаех, че имам да уча още много от него, виждах, че нещата се бяха изменили много между нас. Беше време да започна да използвам собствения си Източник, а не неговия.

Посещението при брат ми и жена му мина добре. Смяташе ме за доста краен, но приемаше всичко с чувство за хумор — след като Сам напусна окончателно града. Беше развеселен от това, че си записвам сънищата и му се стори странно, че виждам синхронизирано значение във всичко. За него беше абсурдно да се вярва, че една песен

по радиото можеше да отрази същността на мислите ни или това, което ставаше в живота ни. Смяташе моите „радиосъвпадения“ за странни и един ден реши да ме изкара заблуден. Докато пътувахме надолу по улицата, той каза:

— Добре, нека да чуем какво ще ни разкрие радиото днес.

С дяволита усмивка цъкна копчето на радиото и двамата не повярвахме на ушите си като чухме Холиз да пеят: „Той не е лош, той ми е брат“. Докато се смеехме, брат ми получаваше урок по космически хумор.

В края на седмицата брат ми ме закара до летището и аз му обещах, че следващия път, когато дойда, ще оставя калифорнийските си приятели. Благодарих му, че е изтърпял всичко, и хукнах да хвана самолета си.

След едно кратко пътуване до Ню Орлиънс най-сетне потеглих обратно към Калифорния. Докато прелитах над страната, си помислих за събитията от последния месец. Обучението за учители. Срещата със Соломон. Пътуването със Сам и „Пътуващото училище на тайните“. Разбира се, и за посещението при брат ми и жена му. Докато се опитвах да погледна на всичко от високо, се замислих за завръщането си и как ще разкажа на Джой за приключенията си. И както си мислех за нея, разбрах, че ми липсва много.

10. Повече от приятели

Почти веднага, след като се върнах вкъщи, отидох да видя Джой. Обясних ѝ, че отношенията между Сам и мен са се обтегли и че да се виждаме през ден е омръзнало и на двамата ни. Казах ѝ, че ми се иска да се оттегля малко и да бъда по-независим от неговата духовна подкрепа. Бях решил да се отдалечим малко един от друг — поне за известно време и ако искахме приятелството ни изобщо да оцелее, то трябваше да стане по равноправно.

Джой разбираше чувствата ми към Сам и искаше да чуе повече подробности за обучението на учители, както и за останалата част от пътуването ми. Тъй като не се бяхме виждали повече от месец, разговаряхме цяла сутрин. Обичайното разбирателство беше пак между нас, както и неизменното уважение към духовния път на другия. Знаех, че тя се бе превърнала в най-близкия ми приятел и че никой друг не ме разбираше по-добре, нито пък ме обичаше повече от нея. Тя притежаваше нежна, тиха, замислена природа и край нея изпитвах винаги един дълбок мир. В идващите дни и седмици се виждах с Джой все повече и повече. Срещяхме се или у тях, или у нас и разговаряхме за всичко. Непрекъснато се засичахме по улиците. Понякога, докато пътувах с колата, я зървах на колелото ѝ. Тогава спирах до нея и дълго време приказвахме, забравили за колите и хората около нас.

Докато дните минаваха, Джой и аз почувствахме, че връзката ни се задълбочаваше все повече емоционално и духовно. Никой от двамата ни не говореше за това, но понякога с мълчанието в разговорите си казвахме всичко.

Един приятел на Джой, пътуващ медиум, се обърна към нас една вечер и ни каза: — Престанете да се криете. Вие двамата сте повече от приятели. Дайте израз на чувствата си. Свалете маските. Имате потенциала за най-близки взаимоотношения, но трябва да престанете да се съпротивявате да и преодолеете страха. И двамата сте уплашени до смърт, но не можете да се криете зад приятелството си вечно. Във всекидневните си отношения избягвате близостта на любовта, която вече изпитвате на ниво душа.

Джой и аз знаехме, че беше прав. *Наистина* се страхувахме и за известно време дори се отбягвахме.

По-късно, когато Джой и аз останахме сами, почувствахме едно странно чувство на неудобство и притеснение един от друг. Бяхме объркани от това пълно разголване на чувствата си. Но след като всичко беше излязло наяве, въпросът беше какво да правим оттук нататък?

Това, което направихме, бе да заговорим за чувствата си един към друг. Отначало беше трудно, защото бяхме свикнали твърде много с друг характер на взаимоотношенията. И двамата искахме да сме сигурни, че нямаше да изгубим нашето особено приятелство, ако се сбlijим. Но не беше трудно да се убедим, че можем да опитаме, и скоро чувствата, които криехме в себе си, започнаха да изплуват. Колкото повече процъфтяваше връзката ни, толкова повече любовта, която изпитвахме един към друг, надминаваше всичко, което някога бяхме преживявали. Приятелството ни имаше една твърда основа на загриженост и доверие и новата ни любов веднага стана здрава и истинска. Тъй като и двамата бяхме отдадени на духовен живот, любовта ни се укрепи от взаимното ни желание за Бога и истината. Но дори и след всичко това ми беше необходимо малко време, преди да свикна с идеята, че съм си изгубил главата по най-близката си приятелка.

Коледа прекарах в Йоземайт заедно с приятеля, при когото отидох в Ню Орлиънс след посещението при брат ми. Той беше долетял, за да прекара празниците със семейството си, което имаше къща в Йоземайт, близо до Чинкуапин по пътя към Глечиър Поинт. Карахме ски, къпахме се в гореща вана с изглед към снега и прекарахме чудесно, като се надбягвахме. Когато му разказах за Джой, почувствах как се въодушевявам, докато описвам взаимоотношенията ни. Приятелят ми каза, че се радва за мен, и ще очаква с нетърпение да я види някой ден.

В последния ден от годината отидох в подножието на долината Йоземайт и се разходих из голямата поляна под водопада Йоземайт. Докато седях до Мърсид Ривър и наблюдавах Ел Капитан, се замислих за тази необикновена година, която бях преживял. Срегнах се с Джереми в Калистога. Пътувах до Напа Вали, за да се срещна със Сам медиума, Бях на конференцията на Кейси в Азиломар. Свързах се с групата за изучаване на „Курс по чудеса“. Ходих във Вирджиния Бийч за обучението на учителите. Пътувах с „Пътуващото училище“ до дома на брат си. А сега и тази връзка с Джой. Беше невероятно.

Стоях на поляната сред великолепието и величието на Йоземайт Вали чувствах се благодарен за всичко и с нетърпение очаквах това, което имаше да става.

По пътя назад от Йоземайт няха търпение да видя Джой отново, Когато се срещнахме, беше ясно, че дългото ни приятелство беше вече в пълна степен любов. Някак си изведнъж — почти като с магия — бяхме станали двойка. Не можехме един без друг. Говорехме за *всичко*. Обичайните ни духовни диалози бяха станали по-въълнуващи и интересни, заради новия израз на емоциите, които сега даваха темпото. Знаехме, че сме създадени един за друг и че всичко си идва на мястото. Една сутрин се улових как пея една мелодия, която не бях чувал от години. Не се изненадах, когато разбрах, че песента бе „Вечна любов“.

След като започнах да се обвързвам с Джой, все по-рядко се виждах със Сам. Установявайки толкова необходимата дистанция след Вирджиния Бийч, аз отново се свързах с него, но отношенията ни бяха все още напрегнати. Както се оказа обаче, имах какво да науча още от него и Източника. Един от уроците беше да се доверявам повече на собственото си водителство, а не на Източника. Това стана в ежегодния маратон на Напа Вали.

Сам и аз се бяхме записали за бягането на двадесет и шест мили от Калистога до Напа Вали, но колкото повече приближаваше деня, толкова повече се усъмнявах във физическата си издръжливост на бягане. Двадесет и шест мили беше доста дълго

разстояние и не бях сигурен, че организъмът ми бе готов за такова нещо. Обичайните ми преходи бяха на много по-кратки разстояния. Тъй като исках да получа *собствено* водителство по въпроса, написах следния въпрос в дневника си на сънищата, преди да си легна една вечер: „Да бягам ли в маратона?“

Когато загасих лампата, вярвах съвсем искрено, че ще имам сън, който щеше да ми даде съвет какво да правя. Дневникът, в който си записвах сънищата, стоеше на нощното ми шкафче, а малкото касетофонче беше готово за запис под възглавницата. И естествено, когато се събудих от много дълбок сън през нощта, си спомних, че току-що съм сънувал сън, свързан с бягането. Включих касетофона и описах съня с подробности. На следващата сутрин го записах в дневника си:

Февруари 28, 1983 г. — Нужно е нещо, което нямам.

Това е денят на състезанието и аз обикалям наоколо в последната минута, като търся да купя мляко. Всички състезатели вече имат мляко, което ще изпият преди състезанието, за да получат сила... а това, което аз имам е вкиснало. Обикалям колите, за да видя дали няма малко мляко... В същото време знам, че не бива да вземам нещо чуждо... Спомням си също, че не съм си вземал хапчето Гуарана [бързодействащия тонизиращ продукт от типа Хърбалайф]. Не мога да намеря пътя към старта... Чудя се ще мога ли да бягам... Нагоре по стълбите с сблъсквам с Тери Дженингс* [бивш член на братството, който беше много пълен и не във форма]... и още едно момче от Дедт Хауз... Обикалям наоколо, като се опитвам да намеря стартовата линия, макар да знам, че вече съм изразходвал много енергия. Рик [един приятел, който е наистина в много добра форма] е запасен вече с мляко и гуарана и се е подготвил за старт... Сънят завършва, като все още се опитвам да намеря старта. Бях поискал водителство за това дали да тичам в маратона и отговорът от съня ми сякаш беше твърдо не. Какъв друг извод можех да си направя? Сънят беше толкова ясен, че щях да бъда глупак според мен, ако не се съобразях с него. Казах на Сам за съня си и че съм решил да не се състезавам. Когато видях колко беше разочарован, му казах, че ще бягам с него първите пет мили, за да му помогна да се загрее, но след това смятах да се откажа.

Дойде денят на състезанието и беше наистина прекрасен ден. Сутринта беше свежа и ясна, докато състезателите се събираха за началото. Сам отново се опита да ме придума да бягам цялото разстояние, но аз му казах, че ще последвам съня си.

Изстрелът прозвуча и стотици бегачи хукнаха през полетата на Калистога. Докато Сам и аз бягахме един до друг, погледнах свежите, покрити с трева хълмове в далечината. Слънцето беше изгряло, небето беше синьо и денят беше наистина великолепен за маратонско бягане. Сам трябва да бе прочел мислите ми, защото спомена колко хубав ден бе. Помислил дали няма да променя решението си и да остана да бягам цялото състезание. Уверих го, че се доверявам на съня си и няма да пренебрегна водителството, което имах. Щях да се радвам, ако не говори повече по този въпрос. Той млъкна.

След около миля започна да коментира колко силен съм изглеждал и отново какъв идеален ден за бягане на дълги разстояния бил. Казах му, че изглеждам силен, защото съм в чудесна форма за *къси* разстояния. Да, денят наистина беше невероятен, но нямаше да се оставя емоционални фактори или обстоятелства да осуетят водителството, което бях получил. Но вече се колебаех. Работата беше в това, че *наистина* се чувствах силен. Беше чудесен ден. А и винаги бях мечтал да бягам в маратон.

— Може би трябва да се допитаме до Източника — предложи Сам, като усети моята слабост.

— Не, Сам! Вече си имам *свой* Източник и моят урок е да се доверявам на себе си! — думите ми прозвучаха властно, но Сам усети вълнението.

— Ами ако сънят ти не е от твоята по-висша същност? Ако сънят е от твоята по-нисша същност? Може би сънят ти отразява страха поражението. Човек никога не знае. Можем да проверим!

В този красноречив момент аз трепнах и се усъмних в съня си. Ами ако *наистина* сънят ми беше резултат от несъзнателните ми страхове не идваше от по-висшата ми същност? Това беше възможно. Тъй като не знаех какво друго да направя, с нежелание отстъпих пред Сам.

— Добре, Сам. Давай. Направи един кратък сеанс. Но искам да чу* Източника, а не теб.

Така че, докато бягахме редом със стотиците други бегачи през Наш Вали, Сам умствено се приготви да проведе сеанс относно съня ми. Не можех да не се усмихна. Едгар Кейси и Соломон трябваше да се „вгълбават“, за да се свържат с Източника, но Сам беше готов за сеанс по време на маратон.

Скоро Източникът беше готов и докато бягахме почти в синхрон, Източникът отговори на въпроса ми: „Да бягам ли в маратона?“

— Бихме казали, че ти действително откликваш на несъзнателните си страхове и сънят ти не е от по-висшата ти същност. Способен си да завършиш маратона.

Още щом чух отговора, се ядосах на себе си, че съм оставил Сам да проведе сеанса. Сега бях объркан. Трябваше ли да действам според сеанса на Сам или според моя сън?

Като се замислих, не виждах как бих могъл да не завърша състезанието. Източникът на Сам вероятно беше прав. Може би страховете ми наистина бяха надделели. Така че пренебрегнах съня си.

— Добре, Сам. Ти побеждаваш. Ще мисля положително със *знанието*, че ще завърша състезанието.

Вече бях решил. Сам се опита да скрие радостта си, но в действителност ликуваше. След като бях взел решение, ускорихме хода и навлязохме в сърцето на Напа Вали. Оставах ни още двадесет и една мили.

Успях да стигна до финала. Дори времето ми беше под четири часа, което не беше лошо. С гордост носех лилавата си фанелка. Но докато се отдалечавах от финалната линия, не осъзнавах още, че емоционално и физически бях изчерпан почти за цял месец. В крайна сметка платих висока цена за това, че тръгнах срещу съня си и последвах съвета на Източника. Когато се замислих за съня си, осъзнах, че той никога не беше казал: няма да завършиш състезанието. Само ми казваше, че се изисква нещо, което аз нямам — енергия. Посланието на съня ми беше, че не съм готов. От друга страна, Източникът на Сам също беше прав, когато каза, че ще мога да завърша състезанието, но не спомена нищо за последствията.

Надявах се това да бъде последния урок от Източника на Сам. Предупреждението на Джереми все още звучеше в ушите ми и аз си дадох сметка, че понякога между Сам Източника и Сам човека не можеше да се направи разлика — когато имаше законни интереси. Изведнъж Източникът на Сам се бе превърнал от мой оракул в Ахилесова пета. Кога щях да се науча да се доверявам на собствената си по-висша същност? Само след месеци Сам беше напуснал вече живота ми. Все още го обичах, но подобно на Раджнийш той се бе превърнал в поредния временен учител на пътеката ми.

Джой, която също изучаваше „Курса“, започна да посещава заедно с мен вторничните вечери на групата за изследване на „Курс по чудеса“. И двамата харесвахме Франк и Труди и след няколко месеца започнахме да ги смятаме за наши духовни родители. Те притежаваха дълбоко разбиране, което идваше от години

изучаване и духовна практика. Очаквахме събиранията на групата всяка седмица, а с течение на времето групата ставаше все по-голяма.

Всички бяхме очаровани от начина на преподаване на Франк. Той ни напомняше, че сме идеални, безгрешни, невинни Божии Синове. Напомняше ни също, че бяхме *изцяло* любов и не трябваше да позволяваме на никой и на нищо да ни убеждава в обратното. Той беше великолепен учител, голям метафизик и краен позитивен мислител. А „Курс по чудеса“ представляваше авторитет. Духовното кредо на „Курса“ беше да изразяваме любовта по всяко време. Едни от записките в дневника ми от онзи период показват какво научавахме от „Курса“ по онова време: „Март 3, 1983 г. — Урокът на „Курс по чудеса“ за днешния ден: Прощката е ключът към щастието. Ще се събудя от съня, който ми казва, че съм смъртен, несъвършен и пълен с грях и ще знам, че съм съвършен Божии Син.“¹

Благодарение на уроците за правилни изповеди в „Курс по чудеса“ умствено прогонвахме илюзиите на страха и тъмнината, които можеха да ни попречат да се възприемем в действителния си образ.

Джой и аз бяхме много щастливи в новото си близко приятелство, което включваше всички красиви подробности на любовен роман, не се изморяхме от присъствието на другия и рядко спорехме или си казахме груба дума. Почти във всяко отношение животът ни изглеждаше насочен в правилна посока и изключително пълноценен.

През пролетта Джой се записа в една местна програма за получаване на сертификат по масажирание и през лятото получи документ за завършен курс. По онова време изцяло бях отдаден на духовните си стремежи и бях напуснал работата си към агенцията за социални грижи, към която работех през последните пет години.

Сега и Джой, и аз бяхме готови да започнем работа в полето на холистичното здраве. И двамата имахме документи за масажисти, а аз са надявах да стана в крайна сметка духовен съветник. Джой основа собствена терапевтична практика с масажи във вече *нашия* дом в каньона! Още с първите обявления в местния вестник хората започнаха да прииждат. Беше вълнуващо да гледаш как практиката ѝ вървеше и бях изненадан колко е уверена и сигурна, когато се занимаваше с клиентите.

Докато бизнесът на Джой започваше и потръгваше, предприех организирането на серия едnodневни семинари, които щяха да се изнасят в района ни. Семинарите бяха обявени за есента и щяха да бъдат опит да се издигнат нови идеи в нашата област.

Беше вълнуващо, че най-сетне бяхме достигнали етапа, когато работехме духовна работа. Сякаш животът ни беше посветен на Бога и искахме да създадем една нова действителност за себе си, която щеше да ни помогне да продължим в метафизическата сфера. Искахме да споделим и с други това, което бяхме научили вече и продължавахме да научаваме. Животът изглеждаше толкова хубав, когато тръгвахме сами с вяра.

11. Книгата в книжарницата

С края на лятото работата на Джой с масажиранието вървеше все повече, а аз продължавах да се подготвям за предстоящата серия семинари. Отидох също в Сан Франциско, за да изследвам възможността да се осъвремени помощния наръчник за града, който бях написал, докато работех с Травълъз Ед. Казах на Джой да се пази, като се сбогувах с нея.

Когато се върнах след седмица, Джой ме посрещна с шокиращия разказ за някакъв странен и плашещ инцидент, който станал точно в деня на моето заминаване. По-рано през деня тя работила с няколко клиента и следобеда, тъй като се почувствала

много изморена, полегнала малко в кабинета, за да почине за няколко минути. Докато лежала спокойно, но без да спи, изведнъж почувствала, че духът и напуска тялото и в същото време почувствала някакво ужасно, зловещо мъжко присъствие в стаята, което сякаш се насочвало към нея.

Ужасена, тя събрала всичките си сили и воля и се опитала да отблъсне присъствието, но безуспешно. Скоро разбрала, че се намира високо над главата си в някаква жестока борба от духовен характер — и че съществото имало преимущество. Чувствала, че по някакъв коварен начин присъствието се опитвало да я „изиска“. Не знаела откъде има тази информация, но била сигурна в това.

Докато все още лежала на леглото и не можела да помръдне, тя с удивление разбрала колко силно и мощно било съществото. Духът ѝ и съществото били в жестока борба, а нейната решителност и воля не съответствали на силата на противника ѝ. В последната минута отправила отчаян тих вик към Бога за помощ и бавно и постепенно съществото започнало да отстъпва, докато накрая си отишло.

След като духът ѝ се върнал в тялото, тя останала изтощена в леглото, объркана и страшно разтреперана. Един поглед към часовника ѝ казал, че е била вън от тялото си около два часа. Джой ме увери, че не било сън и че през цялото време на случката била напълно будна.

Бях без думи. Срещата звучеше като нещо от Зоната на здрача. Не се преструвах, че разбирам нещо, нито пък тя. Когато я запитах има ли *някаква* идея какво се бе случило, тя отвърна, че няма ни най-малка представа. Макар да нямах обяснение, нито пък бях чувал за подобно нещо, вярвах на разказа ѝ. Имах ѝ доверие и чувствах в сърцето си, че това, което ми казваше, се беше случило на някакво ниво от действителността. Когато я попитах защо не ми се бе обадила в Сан Франциско, тя каза, че съм щял да се върна веднага разтревожен. Беше права.

Фактът, че никой от нас не разбираше какво се беше случило, правеше нещата да изглеждат още по-страшни. Когато се опитахме да обясним случката със системата си от духовни възгледи, стигнахме до редица метафизически обяснения, които ни шокираха. Джой вече се чудеше да не би да беше предизвикала ситуацията сама, като бе проектирала някой вътрешен страх във вселената и след това го бе преживяла като среща с някакво същество, което сякаш бе вън от нея. Помислихме също да не би да бе измислила някакъв урок за самата себе си, чрез който да потвърди и установи собствената си лична сила и власт. Но каквото и да измисляхме, едно беше сигурно — съществото беше заплашително реално.

След като обсъждахме инцидента в продължение на няколко дни и се опитвахме да си го обясним, накрая го отхвърлихме като нещо, което не разбирахме. Може би наистина беше създала или беше насочила сама това нещо към себе си, за да се научи на самоувереност. Може би гледаше в нещо като метафизическо огледало и беше реагирала странно, когато бе видяла проектирания образ на вътрешните си страхове.

Няколко седмици след успешното завършване на семинарите и два месеца след случая с излизането от тялото, Джой масажираше един клиент със запазен час. Беше идвал няколко месеца по-рано. Масажът сякаш вървял добре, когато изведнъж тя почувствала, че я наблюдават, и изпитала безпокойство. Погледнала клиента и с ужас видяла на лицето му коварна усмивка и странен поглед в очите му. Потреперила и настръхнала цялата. В този момент знаела, че той стои зад духовната атака срещу нея. С ужас си спомнила, че работила с него в деня преди странната среща. Спомнила си също, че след атаката, когато се питала какво бе станало, образът на лицето му преминал през ума ѝ. Но картината се появила толкова за кратко, че изглеждала твърде невероятно, и тя веднага я отхвърлила. Изобщо не подозирала, че това може да бъде отговорът ѝ.

Като се опитала да изглежда безразлична, завършила масажа. Едва когато колата му се изгубила в далечината, могла да се отпусне. Но си спомнила, че предния път атаката дошла *след* масажа. Дали щеше да се опита отново? Трябвало да бъде нащрек и независимо от всичко, *нямало* да легне.

Наистина се опитал отново. Час след масажа тя била напълно обезсилена. Точно така се чувствала и първия път. И в най-критичния момент на безсилието ѝ се появило същото духовно присъствие с аура от зло. Този път обаче, тъй като била нащрек, не могла да бъде измъкната от тялото и присъствието не останало дълго.

Нямаше съмнение според Джой, че това беше духовният ѝ противник. Когато Джой ми разказа за този клиент и новата атака, след като го бе видяла, бях напълно съгласен с нея, че повече не бива да му прави масажи. Но оставаше въпросът в умовете и на двамата ни — кой беше той и какво правеше в живота ни?

Около месец по-късно същият човек се обади пак, за да си запази час за масаж. Джой се чувстваше особено силна и малко импулсивно го записала в програмата — като си мислела, че вселената я подлага на изпитание, за да види може ли да устои на предизвикателството. Все още гледаше на ситуацията като на проверка за самоувереност и вярваше, че е важно да откликне на този урок смело. Мислеше, че ако премине теста, няма да има повече работа с това присъствие. Както и да е, мислеше си тя, ако можеше да избегне страховете си, те щяха вероятно да се върнат с още по-голяма сила и да се опълчат срещу нея по друг начин.

Когато ми каза, че е записала човека за масаж, естествено се разстроих. Но с нежелание се съгласих с доводите и силата на убедителността ѝ.

На сутринта, когато човекът трябваше да дойде за масаж обаче, тя не се чувстваше вече толкова уверена в себе си и двамата започнахме да се съмняваме в ползата от решението ѝ. В един момент дори си помисли дали да не откаже уговорката, но когато трябваше да го направи, тя все още приемаше ситуацията като изпитание. Тъй като желях да покажа уважение към решението ѝ — колкото и опасно да беше — но с огромно притеснение, настоях да бъда в съседния офис по време на масажа. Джой се беше преместила в нов офис в центъра на града и със съседния офис я свързваше една врата. Щях да скоча и да вляза при нея при най-малкия намек за тревога.

Докато стигнахме града, тя беше вече твърдо решена да не позволява на мъжа да я плаши по какъвто и да е начин и да го заговори направо за притеснението, което ѝ създаваше, като излизаше от тялото си. Аз застанах на поста си в съседния офис.

Джой ми каза по-късно, че още щом влязла, го накарала да седне. Без много думи му каза направо:

— Знаем какво правите и ако още веднъж се опитате да ме изтощите, повече няма да ви правя масажи!

Като се преструвал на невинен, той се направил, че не разбира за какво му говори и отказал да признае каквото и да било. По време на масажа, който минал добре, Джой каза, че чувствала как духът на човека бил във от тялото му, но сякаш нямал ефект върху нея и това, което правела. След масажа, той потвърдил усещането ѝ, като неочаквано признал, че през повечето време от масажа бил във от тялото си. Казал ѝ, че това било великолепен масаж и му била придала толкова енергия, че сега искал да ѝ даде част от тази енергия обратно. Положил ръце на раменете ѝ и направил някакъв странен жест на примигване с едното си око. Джой инстинктивно го отблъснала и каза властно: „Не!“

Той се почувствал отблъснат и с гняв излязъл от офиса ѝ. Няколко минути по-късно го видяла да излиза от тоалетната, като все още изглеждал много ядосан. Явно знаел, че повече няма да го допусне на масаж.

Докато разказваше за сблъсъка, се почувствах успокоен, че толкова леко се беше измъкнала от ситуацията. В този ден Джой не се чувства изтощена. Може би най-сетне беше преминала изпитанието и беше научила необходимия урок. И двамата бяхме доволни от резултата на нейната самоувереност. Тя се чувстваше победител.

Но победата ѝ не трая дълго. На другата сутрин, докато правех една дълга разходка с велосипеда си, присъствието се върнало и тя не могла да направи нищо, за да го отблъсне. Едва след няколко трудни и много неприятни часа най-сетне си отишло. Сега Джой разбра, че човекът беше *много* силен в астралното пренасяне и продължаваше да го използва по отрицателен начин.

Бях развълнуван, когато научих, че присъствието се е върнало. Успокоих се, че Джой е добре, но и двамата бяхме разтревожени от това, което ставаше. „Кой е този човек и какво иска?“ — питахме се ние.

През следващите дни Джой беше атакувана духовно на няколко пъти — както винаги чувстваше същото ужасно присъствие. Беше убедена, че той даваше воля на гнева си, защото се беше изправила срещу него. Самият аз никога не усещах присъствието, но се научих да го познавам по ясни изрази на потискане, който обхващаше Джой. Тя ставаше унила и сънлива, говорът ѝ ставаше неясен. Сякаш чувствата ѝ се притъпяваха и се движеше по особен бавен начин. Когато я питах дали присъствието на мъжа беше край нея, тя винаги отговаряше с да.

Опитвах се да говоря с нея по време на това състояние на потиснатост и да направя всичко, което бе по силите ми, но нищо не действаше. Опитахме всички метафизични и духовни техники, които познавахме — повтаряхме уроците от „Курс по чудеса“, извиквахме зрителни образи, молахме се така, както знаехме, изпращахме към духовния си противник благословения и обгръщахме през цялото време ситуацията с бяла светлина — но нищо не предизвикваше ефект. Трябваше просто да изчакаме да си отиде. Духовното присъствие дърпаше конците.

Седмица след новите атаки Джой и аз посетихме Франк и Труди, след като си уговорихме специална среща. Бяхме разтревожени заради непрестанното духовно притеснение, а вече бяхме изчерпали всичките си метафизични средства. Нещата явно не бяха по силите ни и се нуждаехме от помощ.

Пристигнахме в дома им рано вечерта. Джой описа какво се беше случило, докато бях в Сан Франциско и проследи развитието на атаките до настоящия момент. Тя описа клиента от масажа и обичайния му метод на действие, както и засилилите се атаки след последния масаж.

Обясни им също, че много пъти бяхме прилагали уроците си от „Курс по чудеса“ като „Няма от какво да се страхувам“, „В моята безпомощност е силата ми“ и „Мога да видя мир вместо това“¹. Обяснихме, че сме опитали всички метафизически техники, но нищо не е помогнало. След като повторихме накратко онова, което се беше случило, погледнахме с очакване към Франк. Отчаяно се нуждаехме от духовния му опит.

Франк беше слушал внимателно всичко, което му казахме, но ясно ни показа, че е съгласен с метафизическите техники на „Курс по чудеса“, че злото било само илюзия и че всичко това било вероятно начин Джой да разреши някои вътрешни проблеми. Накрая добави, че бил чувал за случаи като нашия и може би не било лошо да проведем „лечение“.

Предложи четиримата да се съберем в кръг и да се хванем за ръце. Франк ни предупреди да изпращаме светлина към човека. След „лекуването“ постояхме без да говорим няколко минути, след което си пуснахме ръцете. Франк каза, че тези зрителни образи, които сме изпратили към него трябва да помогнат.

Докато се готвехме да си тръгваме, се запитах на глас, дали има още *нещо*, което можем да направим. В отговор Труди проговори изведнъж и каза най-странното нещо.

— Облечете се в пълното Божие въоръжение! Направо ни шокира. Попитах я:
— Труди, за какво говориш?
— Ефесяни 6:10. Това е в Библиите ви. Нашата борба не е срещу кръв и плът, а срещу духовете на злото в небесните места — тя ме гледаше право в очите, напълно убедена в думите си.

— Труди, — казах аз — „Курс по чудеса“ не вярва в съществуването на мрака или на дявола — все още не разбирах какво ми говореше.

— Не ме интересува какво казва, но дяволът съществува! — каза тя с твърда решителност.

Погледнах към Франк за обяснение. Той беше нашият специалист в „Курс по чудеса“, а ето, че жена му говори за дявола и за силите на мрака. Франк предпочете да не противоречи пряко на жена си.

— Хм, скъпа, — бяха единствените му думи — хайде недей.

— Съжалявам, Франк. Но дявол *има*. — Като погледна Джой и мен право в очите, тя каза:

— Прочетете Ефесяни!

По пътя към къщи Джой и аз се съгласихме, че Труди наистина е казала нещо много налудничаво. Но и двамата я уважавахме, така че когато се прибрахме, извадихме Библията и погледнахме пасажа в Ефесяни, който беше споменала. Прочетох го на Джой.

Най-накрая, братя мои, заяквайте в Господа и в силата на Неговото могъщество. Облечете се в пълното Божие въоръжение, за да можете да устоите срещу хитростите на дявола. Защото нашата борба не е срещу кръв и плът, а срещу началствата, срещу властите, срещу световните владетели на мрака на тоя свят, срещу духовете на злото в небесните места (Ефесяни 6:10-12).

Отворих широко очи в почуда, като си мислех: *Това трябва да е някаква шега*. Погледнах Джой, за да видя нейната реакция. Тя не знаеше какво да мисли. И двамата се съгласихме, че сигурно работата е във възпитанието на Труди, свързано с църквата. Вероятно още се държеше за нещо от миналото си. Но никой от нас не се съмняваше, че тя ни мислеше само доброто.

Но въпреки „лекуването“ на Франк, духовните атаки продължиха. Бяхме убедени, че това е нещо много повече от проява на страховете ни. В това чувство на гнет имаше явен външен елемент, който не се влияеше от метафизическата ни система от възгледи. Искаше ни се *някой* да ни каже какво ставаше всъщност.

С приближаването на Коледа с радост си намерихме извинение да напуснем града за малко. С пътуването до Манхатън Бийч, за да посетим майката на Джой, се надявахме да оставим зад себе си злото присъствие. Но скоро разбрахме, че това нямаше да стане.

Майката на Джой се беше приготвила с всякакви празнични изненади за нашето посещение. Беше прекарала часове в готвене и печене на сладкиши и след дългото пътуване ни чакаше дори една мексиканска вечеря. Беше чудесно да си във ваканция.

Но само ден или два след пристигането ни в Манхатън Бийч, Джой отново беше нападната от присъствието. Не можехме да повярваме. Разстоянието не оказваше никакво влияние. И като капак на всичко, майката на Джой разбра, че нещо *не* бе наред и започна да ни задава много въпроси. За мен положението беше доста неловко, защото за първи път се срещях с майка ѝ и не знаех дали няма да обвини мен за състоянието ѝ. Знаех, че беше загрижена за духовното ни състояние и реагираше много срещу нашите медитации и „Ню Ейдж“ музика. Може би смяташе, че проблемът на Джой идваше от връзката ѝ с метафизическите неща.

Джой и аз се опитахме да ѝ обясним за този клиент и за странните неща, които се бяха случили, но дори и ние осъзнавахме колко налудничаво звучеше. Сигурно си мислеше, че и двамата нещо не сме наред.

Няколко дена по-късно Джой отиде да види една своя приятелка, а аз слязох с колата до Хермоза Бийч и отидох до книжарницата „Или/или“, за да разгледам рафтовете с метафизическа литература. Привлече ме една книга в рафта за изцеление, наречена „Красивата страна на злото от някаква жена на име Джоухана Майкълсън.

Дотогава не бях чувал нито за книгата, нито за авторката. С всичкото „зло“, с което трябваше да се борим, си помислих дали тази книга можеше да ни даде някаква практическа информация като помощ. Започнах да я чета.

Веднага бях заинтригуван от паралелите, които виждах между живота на авторката и този на Джой. Джоухана, подобно на Джой, от малка притежавала вродена интуиция и свръхестествена чувствителност за духовния свят. Увлехох се в историята ѝ и осъзнах, че доста време ще прекарам на това място, така че седна^x на пода и се настаних удобно. Бях в дъното на магазина в един ъгъл, не пречех на никого. Продължавах да чета.

Джоухана се интересувала от различни метафизически теми в продължение на години, включително йога, Силва Майнд Кънтрол и духовно изцеление. Всъщност все по-пълното и обвързване с духовното търсене накрая я довело до опита като чира* при една изцелителка в Мексико Сити. Работела с една жена, наречена Паочита, която изпадала в транс, така че да я води един дух, наречен Херманито, който действал чрез нея. Използвал тялото ѝ, за да води и да дава свръхестествени изцеления на хората, които идвали при нея за помощ. Джоухана била свидетелка на чудо след чудо чрез нейните свръхестествени изцеления и била щастлива, че е посветила живота си на Бога по този начин. Вярвала, че работи за Бога и очаквала с нетърпение самата тя да стане пряк проводник на Херманито.

Но в живота ѝ се случили някои неща, които я накарали да се съмнява в Херманито. И докато се опитвала да разбере какво става с Херманито и свръхестествените изцеления, попаднала под духовна атака. Крайното разрешение, чрез което се справила с духовната атака, беше действително нещо необичайно. Макар да не бях чувал никога някой да гледа сериозно на това, което тя предлагаше, бях готов да опитам всичко, което можеше да даде резултат. Историята ѝ вдъхваше такова доверие, че започнах да вярвам на думите ѝ. Докато стоях на пода, започнах да си водя бележки за всичко, което ми се струваше важно.

Завладян от книгата, изведнъж срещу мен се изправи някакъв мъж, когото бях видял на улицата няколко дена преди това. Лицето му беше изкривено от яд, а гласът му звучеше гневно и заплашително.

— *Ще купуваш ли книгата?! Какво правиш с тази книга? Ще я купуваш ли, или какво?!* — беше бесен.

Стоях си там, четях за една жена, която се беше научила да се бори с духовните атаки, когато изведнъж *самият аз* се изправях пред атака. Защо беше толкова ядосан на мен? И защо ще го интересува толкова дали ще купувам книгата, или не? Меко казано, беше странно.

Чувствах как сърцето ми бие; знаех, че се намирам в много уязвима позиция, седнал на земята, докато разгневеният мъж се беше надвесил над мен. Реших да не ставам, за да не го предизвикам още повече, и само го попитах колкото можех по-спокойно дали работи в магазина.

Когато отвърна с не, му обясних учтиво, че това, което съм направил или не съм направил, не е негова работа. Като разбра, че не може да ме уплаши и видя, че започва

да става център на внимание, той ме изгледа дълго и студено, преди да се обърне и да излезе намусен от магазина.

Бяха ми нужни една-две минути, за да се съвзема. Сякаш злото, за което бях чел, изведнъж беше влязло при мен в магазина. И макар да изглеждаше странно, трябваше да се запитам възможно ли бе в книгата да се изобличава именно „злото“. И възможно ли бе това „зло“ да знае, че чета за него? И най-страшният въпрос, възможно ли бе „злото“ да вземе един емоционално неуравновесен човек от улицата и да го вкара в книжарницата, за да се опита да ми попречи да чета тази книга.

Когато в края на краищата завърших книгата, сложих всичките си записки в джоба и напуснах магазина с ново решение. Сега имахме напълно нов подход към проблема. Това беше подход, който не разбирах напълно, но той беше дал резултат в живота на Джоухана. И макар да не разбирах защо, аз й вярвах. Колкото и налудничав да изглеждаше разказът ѝ, някак си знаех, че е истина. Бях нетърпелив да опитам предложението ѝ.

Не казах нищо на Джой за новите си открития. Но на следващата сутрин, когато тя отново стана потисната, видях възможност да приложа на практика това, което бях научил. Помолих Джой да излезем в задния двор на майка ѝ. Казах ѝ, че искам да опитам нещо ново, за да разрешим проблема ѝ по друг начин.

Докато седяхме в задния двор, виждах от лицето на Джой, че присъствието беше особено силно. Заговорих ѝ колкото се може по-нежно и насърчително, като ѝ казах да не се плаши. Това, което щях да опитам, щеше да бъде нещо ново и според мен щеше до помогне.

Като четях точните думи от записките, които си бях водил от книгата на Джоухана, с твърди думи се обърнах към присъствието.

— Сатана, в името на Исус Христос от Назарет аз ти заповядвам да си отидеш! Забранявам твоето присъствие тук. Изисквам защитата на кръвта на Исус върху нас. Отиди там, където те праща Исус!²

Фюууу! Лицето на Джой се просветли моментално. Чувството за потиснатост изчезна. Джой почувства как присъствието на човека я напусна моментално — сякаш нямаше друг избор. И двамата бяхме удивени и дълбоко развълнувани.

— Какво беше това? — попита Джой, изненадана.

-- Не съм сигурен — беше всичко, което можех да кажа, — но беше свързано с Исус и някаква победа, която бил извоювал над злото на Голготския кръст. Сатана изглежда представлява сборът на всичкото зло и злото някак си тайнствено е било победено, когато Христос умрял на кръста. Не казвам, че всичко ми е ясно, но предполагам, че всичко това е описано в Библията.

Каквато и да бе причината, разбрахме, че току-що сме осъзнали по един внезапен и драматичен начин, че има някаква невероятна мощ в това да призовеш името на Исус.

Докато Джой и аз влизахме обратно в къщата, няхаме ни най-малка представа каква мина беше сложила Джоухана Майкълсън на духовната ни пътека.

12. Полуделият магьосник

През останалите няколко дена в Манхатън Бийч винаги, когато духовното присъствие се явеше отново, Джой и аз просто извиквахме името на Исус и присъствието напускаше веднага. Не се преструвахме, че разбираме какво става, но знаехме, че даваше резултати. Да заповядаш в името на Исус явно имаше огромна сила в духовния свят. Бяхме удивени как присъствието напускаше всеки път, когато

извиквахме името му. Нищо от „Курс по чудеса" или което и да е друго метафизично учение не беше споменавало за тази страна на Исус.

Макар много от това, което казваше Джоухана Майкълсън в „Красивата страна на злото" да противоречеше на нашите възгледи, бяхме ѝ благодарни за помощта, която ни оказа, за да можем да се справим с духовното присъствие.

Първия ден се срамувах твърде много, за да купя книгата ѝ в книжарницата „Или..или", но на следващия ден отидох да я взема, след като бяхме видели положителните резултати. Бяхме учудени, че една толкова явно християнска книга с буквален подход към Библията се беше оказала на рафтовете с метафизическа литература. Стори ни се интересно също, че книгата на Джоухана потвърждаваше това, в което и ние бяхме започнали да вярваме — че *съществува* един невидим, външен елемент на злото, който може да оказва влияние във всекидневието ни.

Тя говореше открито за заблуждаващия духовен свят и за това как тя явно е била заблудена по хитър начин да приеме духове като свои духовни водачи. Тези на пръв поглед сияйни и добронамерени водачи съвсем не бяха любящите същества, за каквито се представяха. Тя дори описваше един „зъл" дух, който се представял за Исус; едва когато научила за истинския Исус от Библията, могла да види колко я е заблуждавал лъжливият Исус. Когато застанала срещу „лъжливия Исус", който се представял за духовен водач, той бил принуден да напусне.

Трудно ми беше да вместя Джоухана в обичайната си християнска представа. Естествено не приемах всичко, което тя казваше, но не можех да я отхвърля под общия знаменател християнство. Нейният опит наподобяваше много този на Джой и тя беше единствената, която ни беше помогнала да се справим със злото присъствие. Но макар да ѝ бяхме благодарни за помощта, не можехме да паднем на колене, да признаем греховете си и да помолим Исус да стане наш Господ и Спасител.

Джоухана запали обаче някаква искра, която ни накара да започнем да четем Библията самостоятелно. Стори ни се интересно, че тя не въвеждаше с обичайните предварителни извинения за Библията. Тя вярваше, че това бе буквално „Божие Слово" и като такава трябваше да бъде последната дума за всички духовни неща.

Джой и аз бяхме малко притеснени от факта, че през всичките години на духовно търсене и духовни пътешествия, никой от нас не беше чел изобщо Библията. В умовете ни буквалната Библия беше отхвърлена изцяло като духовна храна. Сега Джоухана ни убеждаваше да внимаваме с това отхвърляне.

Така че се съгласихме да четем Библията като добавка към „Курс по чудеса". Може би всяко от тях щеше да изясни нещата в другото, което не разбирахме. Като четяхме Библията, сигурно щяхме да осъзнаем още по-добре какво представляваше „Курс по чудеса" и какво се опитваше да ни научи. В миналото ние гледахме на „Курс по чудеса" като на последната дума. Но сега бяхме убедени, че да четеш „Божието Слово" също има някаква стойност.

Няколко седмици след завръщането ни у дома след празниците духовното присъствие, което в продължение на три месеца се появяваше в живота ни, изчезна напълно. Сякаш пред лицето на новите молитви и команди, които бяхме научили, се беше отказало.

С началото на Новата година ние се върнахме с пълни сили към всекидневния си живот. Джой продължи практиката на холистичния масаж. Докато работеше, аз започнах да ремонтирам съседния до нея офис, за да провеждам там духовно съветване и да имам място за различни семинари, които може би щях да организирам в бъдеще. И двамата бяхме въодушевени — сградата на офиса на Мейн Стрийт започваше да се оформя като потенциален алтернативен център за холистично здраве.

Дните отминаваха, енергията ми отиваше най-вече в опити да сваля дългогодишна боя от прозорците и вратите и в усилия да върна на офиса първоначалния му чар. Прекарах много спокойни часове, докато го оправях. Зареян в мисли над блъсканицата и шума на Мейн Стрийт под мен, само понякога ме връщаше към действителността клаксонът на кола, прекомерно усиленият микрофон на евангелизатора в града ни, който проповядваше от другата страна, или Джой, която подаваше главата си, за да види какво правя.

Горе-долу по това време с мой приятел завършихме окончателно един портативен куклен театър, който се надявах да мога да използвам в околността. Това беше много внимателно преработен кашон от хладилник с вътрешни каишки за раменете, прозорче, оборудвано напълно със сцена и завеси, вградена звукова уредба и красива облицовка от червена басма. Беше предназначен специално да мога да бъда подвижен, когато обикалям болници, сиропиталища и рождени дни, за да представям куклени спектакли. В ума си вече пишех сценариите, които щяха да представят пред децата основните метафизически принципи.

Всяка сутрин преди да тръгнем към града Джой и аз четяхме от „Курс по чудеса“, а след това от Библията. Комбинацията ни харесваше и открихме, че Библията се четяла много по-лесно, отколкото си представяхме. Уважавахме този Исус от Библията, който пътуваше по села и градове и изцеляваше хората от болестите им и дори изгонваше от тях зли духове. Джой и аз бяхме изненадани както от това, колко зло срещал Исус в своето служение, така и от сериозния начин, по който Исус се разправяше с него. Това, че Библията и „Курс по чудеса“ се различаваха толкова много по въпроса за злото ни тревожеше. Защо беше това несъответствие? Това беше проблем, който винаги поставях в групата, когато разглеждахме „Курс по чудеса“. И обикновено бързо го отхвърляхме.

Джой и аз бяхме разкрили някои от скорошните си преживявания, но виждахме, че хората се отегчаваха от разказите ни. Изглежда не ги интересуваше онова, което бяхме научили за името на Исус.

Все пак животът ни се беше върнал общо взето към „нормалния“ си ход. А Джой и аз бяхме благодарни за ежедневиия мир, който чувствахме след като присъствието си беше отишло завинаги. Бяхме ангажирани с работата си, правехме дълги разходки в каньона и се радвахме, че корабът на живота ни се движеше в спокойни води. Макар да не бяхме забравили книгата на Джоухана, тя беше останала като далечен спомен, докато отдавахме енергията си във всекидневните си неща. Що се отнасяше до нас, „злите“ ни дни бяха отминали.

От началото на февруари се срещахме почти ежедневно с един човек, когото познавахме от връзката си с местното метафизическо общество. Той беше известен в града и започнахме да го виждаме едва ли не навсякъде.

Джой забеляза, че винаги, когато се окажеше около него, чувстваше огромно неудобство и безпокойство. Улови се, че го наблюдава отблизо и инстинктивно не вярва на намеренията му. Непрекъснато мислеше: *този мирен, дружелюбен човек, който е сякаш много загрижен за личното и духовно израстване, слага маска пред всички.*

Колкото и развита да беше интуицията ѝ и колкото пъти да се беше оказвала вярна интуицията ѝ в миналото, тя все още се съмняваше за това чувство на тревога, когато беше около него. Чудеше се дали нещо не бе станало със самата нея. Опитваше се да се освободи от чувствата си към този човек, но всеки път, когато го видеше, безпокойството ѝ сякаш нарастваше.

Една сутрин, след като го бяхме видели, Джой ми каза, че по време на разговора ни с него тя почувствала нещо като невероятно силен и мощен тревожен сигнал, който

сякаш прозвучал вътре в нея. Като че казал: „Внимавай! Този човек не е такъв, за какъвто се представя! Пази се от него!"

Оттогава този тревожен сигнал се задействаше всеки път, когато го срещаше. Нямаше представа защо беше толкова нащрек. Но винаги, когато се опиташе да отхвърли вътрешните си предупреждения, те сякаш ставаха още по-силни.

Джой беше съвсем объркана от ситуацията и защото познаваше човека от години и винаги се беше разбирала добре с него. Беше приятен и дружелюбен и само няколко пъти беше изпитала неудобство в негово присъствие — моменти, които бледнееха пред положителните им взаимоотношения. Но започваше да разбира, че онези проблясващи моменти на напрежение в миналото са били може би първи намеци за това, което чувстваше сега.

Скоро тревогата се пренесе в сънищата на Джой. Някои живи, ясни сънища отправяха предупреждения да внимава с този човек и с това, което правеше. Тя записваше сънищата в дневника си и като размишляваше над тях, виждаше как нещо в нея ѝ говореше ясно, че този човек е от „тъмнината". Сънищата ѝ потвърждаваха това, което вече чувстваше. Така че започнахме да гледаме на ситуацията по-сериозно. Но защо Джой получаваше тези предупреждения? И какво общо имаше изобщо всичко това с нея или с нас?

Чувствата ми по този въпрос се колебаеха. Знаех, че Джой притежава изключителна интуиция. Тя някак си „знаеше" и „виждаше" нещата. Имаше такава чувствителност и „шестото ѝ чувство" беше толкова точно, че на последния ѝ рожден ден скрих подаръка ѝ в една съседна къща. Вечерта преди рождения ден се събудих от възклицанието на Джой: „О, колко е красиво!" Когато я запитах кое е толкова красиво, тя ми описа цветната чаша, която бях скрил при съседите, с пълни детайли, включително и виолетовия ирис, който беше гравирен в средата.

Откакто я познавах все ѝ се случваха такива неща. Често знаеше за какво мисля, кога щеше да се обади майка ѝ, в беда ли е някой приятел или някой щеше да дойде да я посети. Когато започнахме да се срещаме, ѝ казах, че ще ѝ дам монетите от индийското гърне-касичка, ако познае точната сума в него плюс минус 25 цента. И тя успя. Каза, че първата цифра, която ѝ дошла на ум, била 52.50 долара, но се усъмнила и вместо това каза 52.25 долара. Беше „видяла" също образа на клиента си от масажа да проблясва пред погледа ѝ, когато се чудела кой е духовният ѝ нападател миналата есен, но бързо отхвърлила мисълта. Първоначалната ѝ интуиция за 52.50 долара и лицето на клиента от масажа бяха два примера за моментална правилна интуиция, но в последствие тя се беше усъмнила в себе си.

В светлината на тази нейна интуиция не можех да пренебрегна чувствата ѝ към нашия „приятел" от града. Въпреки това обаче много пъти пътеките ни се бяха пресичали през последните няколко години и той изобщо не приличаше да е човек на мрака. Всъщност на него гледаха като на духовен човек, който внасяше доста светлина в нашата общност.

Един ден след поредното предупреждение, което Джой получи чрез сън, го видях в града и поговорихме малко, той беше дружелюбен и весел както винаги. Докато се отдалечавах, трябваше да отхвърля подозренията на Джой и тъй наречените предупреждения. Обяснението изглежда беше в нещо друго. Той беше твърде приятен човек.

Но почти веднага след това и аз започнах да сънувам за него. Във всички сънища се прокарваше основната идея за присъствието на някакво зло в основата около този човек и мисълта, че той не е такъв, за какъвто се представяше. В един от моите сънища беше наречен дори „полуделият магьосник". Дали не отразявах несъзнателно

неоснователните страхове на Джой с моята собствена параноя или действително имаше някаква истина във всичките тези предупреждения?

След появяването на всички тези мои сънища, аз също започнах да изпитвам неудобство край него. Джой и аз продължихме да се отнасяме към човека както обикновено, но вътрешно го наблюдавахме, като се питахме какви бяха мотивите и намеренията на този външно духовен човек. Криеше ли нещо? Дали интуицията на Джой не повдигаше духовната му маска? Беше ли заплашен от това, което ставаше? Отговорът изглежда беше да.

Дните минаваха и всеки път, когато го виждах, вибрациите сякаш ставаха все по странни. Срещите ни бяха толкова напрегнати, че почти се чуваше пукането в духовната сфера. Всички се наблюдавахме внимателно един друг и всички знаехме, че знаем, но нищо не казвахме. Сякаш играехме на котка и мишка и ставаше все по-ясно, че нещо щеше да се случи.

През нощта на 4 март, 1984 година сънувах един според мен твърде показателен сън. В него няколко духовно напреднали души ми казаха, че всичко, което досега бях научил, било „абсолютно елементарно“. Казаха ми, че съм твърде отворен духовно и трябвало да внимавам за зли духове, които ще се опитат да ме атакуват. Един човек постави в ръката ми разшит, и като че ли ми казваше: „По-добре внимавай“ и „По-добре приеми кръста“. Когато се събудих, бях напълно разсънен. Разказах за съня и двамата се съгласихме, че това беше сериозно предупреждение.

Малко повече от седмица след това сънувах още един сън, който записах в дневника си:

13 март, 1984 — Копая, за да открия светлината

Намирам се в каньон. Около мен има само скали и стени. Заедно с мен има още някой и заедно копаем с всички сили в земята, за да открием светлината. Врагът ни е заобиколил и изпитвам лека паника, дори страх — но някак си знам, че отговорът е в търсенето на светлината. Бягството не би помогнало.

След съня чувството за надвиснала опасност се засили още повече. Сякаш беше свързано с историята за „полуделия магьосник“. Какво беше това — заобиколен от врагове, търся светлината? Защо да ни бъде неприятел „полуделият магьосник“? И каква беше тази тъмнина, в която се намираше той? Не беше необходимо да чакаме дълго, за да получим отговор на въпросите си.

Четири нощи по-късно, на 17 март, след седмици сънища и интуитивни предупреждения за „полуделия магьосник“ всичко се стовари върху нас. Беше късно вечерта, когато се стреснах в съня си от някакво ужасно зло присъствие, което ме смазваше. Изправих се изведнъж и с ужасен, сподавен глас извиках: „Боже, помогни ми!“

Джой скочи от леглото и за секунда се озова при мен. Знаеше точно какво става. Погледна право в очите ми и се обърна към невидимото присъствие:

— В името на Исус Христос, остави Уорън намира!

И *фюуу!* сякаш огромна тежест се вдигна от гърлото ми. Каквото и да беше това присъствие, в момента, когато Джой призова името на Исус, то си отиде.

Седнах на ръба на леглото, объркан от тази внезапна и жестока атака и от факта, че присъствието бе принудено да си отиде толкова бързо.

— Това е невероятно! — казах аз. — Нещо буквално се беше вкопчило за гърлото ми, но си тръгна веднага, щом се обърна към него в името на Исус!

Сега знаех какво бе преживяла Джой в задния двор на къщата на майка си.

Джой и аз бяхме разтревожени. Постояхме будни, поговорихме и се съгласихме, че благодарение на нашите предупреждения, не бяхме сварени *съвсем* неподготвени.

Но беше трудно да си напълно подготвен, когато всичко изглеждаше толкова нереално в подсъзнанието ни. Половин час по-късно най-сетне заспахме.

Почти веднага Джой беше събудена от духовното присъствие. Едва можеше да говори, защото сега то беше атакувало нейното гърло. Този път аз заповядах:

— В името на Исус Христос, заповядвам ти да напуснеш!

Когато Джой ми каза, че присъствието я е напуснало, се спогледахме озадачени. Какво ставаше?

През цялата нощ непрекъснато нещо ни тормозеше, като се опитваше да ни нападне, докато спяхме. Още щом го усетехме, заповядвахме на присъствието да напусне. Макар винаги да напускаше, не се колебаеше да се върне пак — но чак след като отново заспяхме. Така продължи почти цяла нощ. На сутринта бяхме физически, емоционално и психически изтощени. Но успяхме да отидем на работа. И все още се държахме на крака. С мъка.

Продължихме да посрещаме всяка нова вълна от духовни атаки, дока то гневът на „полуделия магьосник“ ни нападнаше неуморно и безпощадно почти всяка нощ. Бяхме уверени, че нашият „приятел“ бе разочарован, че сме проникнали зад маската му и духовната атака беше начинът му да ни сплаши. Това, което не беше очаквал, беше изненадващо здравата духовна защита.

Макар Джой и аз да бяхме защитавани от Исус, в нашата духовна наивност решихме да вземем допълнителни мерки. Сложихме до леглото си картина на Исус и я заобиколихме с горящи свещи. Оставихме също кучето и котката си да спят при нас. Понякога кучето се свиваше уплашено и ръмжеше, като ни измъкваше от съня, когато нещо идваше. В съня си също стискахме кръстчето, които Труди Филипс ни беше дала на заем, Библията стоеше винаги до нас или на леглото. Дори си купихме касета с християнски песни. Скоро разбрахме, че съвсем не ни е трудно да приемаме и дори да харесваме песни като „Нашият Бог е мощна крепост“, „Напред Християнски войници“ и „Бойният химн на републиката“. За капак купих пет нови лампи, сложих им най-силните крушки, които успях да намеря и ги оставях да светят цяла нощ.

Една вечер сред всичкия тормоз и хаос осъзнах, че животът ни бе излязъл изцяло от контрол и приличаше по-скоро на клоунада. Бяхме станали като хората, които можеш да видиш във филмите късно вечер, които издигат своите кръстове срещу приближаващите вампири и други зли сили. Бяхме се увлекли в собствената си драма. Не можех да не се разсмея, като се заслушах в християнските песни, които звучаха по стереоуредбата, като се загледах в свещичките, които блещукаха около картината на Исус, докато лежахме в леглото с кучето, котката, кръстовете и Библията. За двама души, които си мислеха, че създават сами своята собствена реалност, бяхме жалка картина.

Макар нашите помощни средства да ни даваха някаква психологическа увереност, знаехме, че защитата ни не идваше от тях. Тя идваше от Исус. Картината, кръстовете и Библията ни напомняха кой ни помага, но съзнавахме, че самите те не притежаваха сила. Скоро кръстовете се върнаха обратно при Труди, Библията отиде на мястото си на полицата, а картината на Исус беше дадена на Армията на спасението.

Една вечер, докато пътувахме от офиса към къщи, Джой ми каза, че като че ли нещо я кара да погледне един сън в дневника си, който била сънувала преди година. Не си спомняла за кого е бил сънят, нито за какво ставало дума в него, но знаела, че е важен и че той можел да ѝ помогне да разбере какво става.

Когато Джой ми представи съня, тя ми каза, че тъй като бил от две части и едната сцена се сменяла непосредствено с другата, тя не могла на времето да направи връзката между мъжа от първата част на съня и образа на черния магьосник от втората. Бях шокиран, когато видях, че човекът от първата част на съня беше не някой друг, а

„полуделият магьосник". Това беше още едно строго предупреждение за нашия „приятел" от града.

Черният магьосник, полуделият магьосник, вълшебник, чародей или метафизик — няма значение как беше наречен. Всичко, което преживявахме, идваше от факта, че нашият на вид добър „приятел" беше забъркан в не толкова добри неща. Джой и аз решихме, че е време да застанем срещу проблема директно. Твърде дълго заобикаляхме въпроса. Беше време всичко да излезе наяве. Ако се обърнехме към него направо, може би нещо щеше да се промени. Във всеки случай искахме да му кажем в лице, че знаехме какво върши.

Следващия път, когато го видяхме, му казах, че желаем да поговорим с него за някои „сериозни проблеми". Той се съгласи да се срещнем същия ден в градския парк. По-късно, тъкмо когато щяхме да сядаме на тревата, за да поговорим, някакъв човек от другата страна изкрещя ругатня, като използва името на Исус — такава ругатня не бях чувал никога преди това. Още звучеше във въздуха това злобно, грозно отричане на Исус, когато погледнах към „полуделия магьосник" и с невярващи очи видях как едно малко паяче подскачаше по ризата му. Помислих си: *не може да бъде. Сякаш сме действащи лица във филм на Стивън Кинг.*

Като се обърнах към нашия „приятел", му казах, че странни неща стават в живота ни. Не скрих нищо, като му описах с подробности събитията от последните седмици, включително и духовните атаки и общото заключение, че проблемите ни идват от него. Казах му за книгата на Джоухана Майкълсън и нейното откритие, че духовете й водачи са били всъщност зли духове. И му казах също, че сме се научили да призоваваме истинския Исус. В думите си бях учтив и пряк. Говорих без заобикалки и намеци.

Когато свърших, той направи известна пауза и след това ни благодари, че сме „споделили" това с него. Учтиво ни каза, че според него проектираме собствената си „вътрешна тъмнина" на него и че нямал нищо общо с нашите „духовни проблеми". Като защитаваше собствените си духове водачи, ни каза, че те *не* били зли духове. И като направи опит да даде обяснение за преживяванията ни, се запита дали не отразявахме мислите на други хора или „духовете" им, както ги нарече той. Беше ясно, че няма намерение да поеме отговорност за това, което вършеше.

Джой мълчеше до този момент, но сега взе думата. Погледна го право в очите и каза с делови глас:

— Не се плаша от теб, нито от това, което правиш и *знам*, че твоите духове водачи не са от Бога. Не вярвам на това, което казваш, и изобщо нямам доверие на намеренията ти.

Той бързо отхвърли думите й с някаква забележка, че сме разбирали всичко неправилно и се опита да сложи край на срещата с някаква невинна реплика. Джой и аз може би щяхме да съжаляваме, че сме му разкрили толкова много, но това изглеждаше духовно най-почтеното нещо. Сега поне всичко беше наяве. Но нямаше никакво съмнение, отричането му беше явна преструвка.

Когато го видяхме в началото на следващата седмица, той съвсем не беше спокоен. Изглеждаше блед и измършавял и не приличаше на себе си. На лицето му видяхме елемент на отчаяние, изглеждаше мрачен и необичайно затворен — не само с нас, но и с другите.

Джой и аз се питахме дали срещата ни в парка го беше обезпокоила. Знаехме, че духовните ни оръжия осуетяваха начина му на действие.

Какъвто и да беше случаят, беше ясно, че в духовния свят ставаше нещо голямо и че трябваше да бъдем готови и нащрек. Толкова неща не знаехме. Но точно както ние научавахме, че черната магия и злите духове са действителност, подозирахме, че и

нашият „приятел“ разбираше някои ценни уроци. И единият от тях бе, че Исус е нещо много повече от това, което виждаме по телевизията.

13. Последното куклено шоу

При последната вълна на духовно угнетяване беше много трудно да слушаме как групата за изучаване на „Курс по чудеса“ твърди колко идеално е всичко в духовния свят. Положихме максимални усилия да им обясним последните си преживявания, но освен понякога Трудни, никой друг не ни вярваше. И макар никой да не ни се противопоставяше направо и да не го казваха, знаехме, че гледат на нас като на паникьори. От гледна точка на групата злото беше все още илюзия и само нашите неуправляеми мисли на страх се връщаха да ни преследват. Ако можехме да разберем най-сетне, че съществува само любов, проблемите ни щяха да изчезнат — но нали точно такъв беше светогледът ни, докато разбрахме, че злото *не* е илюзия. А злите духове не отговарят на изповеди, които се основават на идеята, че не съществуват.

Джой и аз се отчайвахме все повече и повече от групата — но продължавахме да мислим, че рано или късно щяха да го „проумеят“. Щяха да разберат, че нещо наистина ни се беше случило и ние не се вайкахме за няма-нищо. Но това не стана. Джой и аз бяхме поразени колко леко и безразлично се гледаше онова, което описвахме в групата за изучаване на „Курс по чудеса“.

Но благодарение на Джоухана Майкълсън и Библията много от парчетата в мозайката си идваха на мястото. Злото *съществуваше*. И средствата ни да се преборим с него не идваха от нас, а от призоваването на Исус.

Макар все още да се противяхме на класическата идея за Исус като наш „личен Спасител“, трябваше да признаем, че казано ясно, той беше за нас точно това. Той ни спасяваше от примките на „полуделия магьосник“ нощ след нощ и ни пазеше от зло. Нито веднъж не ни беше оставил. Той беше реалност. И победата му на кръста беше реалност. За нула време Той се беше превърнал в нашия най-добър приятел.

Докато още се борехме с трудностите, травмите и победата, във вторничните ни срещи с групата нещата си вървяха както обикновено. Всеки се надпреварваше да говори за любов, светлина и вътрешен мир. При това безразличие на групата към нашето нещастие Джой и аз започнахме да виждаме групата като метафизическия еквивалент на една самодоволна църква. Тяхното удобство беше по-важно от търсенето на истината. А нашите разкази за съществуването на злото започваха да нарушават приятното им прекарване.

Ние искахме само честност и разбиране — а не потвърждаващо глухо ухо. Бяхме се уморили от отношението на групата — „не виждай зло, не говори зло“ — което успешно ни държеше като духовна кашка. Не можехме да кажем или направим каквото и да било, що се отнасяше до злото и това ни правеше смешни в очите на групата.

Нямаше смисъл. Що се отнасяше до групата, Джой и аз бяхме далеч от основата. Най-сетне разбрахме, че не можехме да преценяваме „Курс по чудеса“ според собствените си преживявания. По-скоро нашите преживявания щяха да се преценяват винаги според „Курс по чудеса“. Макар все още да харесвах „Курса“, вече не вярвах, че е толкова съвършен, както мислех някога. Що се отнасяше до злото, със сигурност пропускаше целта.

Джой и аз разбрахме, че всеки се движи на собствените си колела. Можехме да избегнем негласното осъждане, ако просто продължавахме напред. Но сега бяхме станали трън за групата, а и тя се влачеше и ни пречеше да вървим. Можехме да си

прощаваме колкото си искахме, но все още бяхме много далеч един от друг по въпросите за злото и авторитета и силата на Исус. Колкото и да се опитвахме да показваме любов и приемане един към друг, търпението и на двете страни вече се изчерпваше. Рано или късно нещо щеше да стане.

Веднъж, когато се бяхме събрали в дома на Филипс, някои от разочарованията ми излязоха на повърхността, когато започнах неочаквано разгорещен спор с една жена. Тя ми каза, че вземам всичко прекалено сериозно, а аз ѝ казах, че според мен тя гледа на всичко прекалено безгрижно. Колкото повече разговаряхме, толкова по-ясно ставаше, че никой от нас не преживява ни най-малко това, което „Курсът“ наричаше основоположната обективност на вътрешен мир. Всъщност всеки от нас казваше на другия „Осъзнай се“, но няхахме единство за това, какво означаваше да се осъзнаеш. Приличаше на духовен „Параграф 22“. Жената и аз така и не успяхме да разрешим спора и вечерта завърши с изопнати нерви и наранени чувства.

Джой и аз се съгласихме, че между нас и групата има непреодолима пропаст и беше време вече да им кажем довиждане. На следващото събиране казахме на всички, че напускаме групата. Те имаха право да продължат да изучават „Курс по чудеса“ без непрекъснатите ни въпроси. Казахме им, че искахме да си отидем сега, докато все още бяхме приятели.

Възцари се неловко мълчание, докато всички осъзнавахме колко окончателно е нашето решение. Джой и аз бяхме неразривна част от групата много дълго време. Бяхме видели доста хора да идват и да си отиват. Бяхме едни от най-ентузиазираниите поддръжници на „Курса“ и неговата метафизична — „Ню Ейдж“, както се наричаше вече — духовност. Така че нашето напускане беше удар. Но знаех, че ако хората в групата бяха честни, щяха да си признаят, че макар и да съжаляваха, беше добре, че си тръгвахме.

Докато се сбогувахме с всички, чувствахме някакво разочарование, че така трябваше да свърши. Беше объркващо за всички, но може би най-озадачена беше нашата приятелка Тейлър. В продължение на повече от година бях ѝ говорил за групата, която изучаваше „Курса“, за това колко е хубаво и че трябва непременно да дойде при нас. Точно тази вечер от всички други вечери тя беше решила да дойде. На лицето ѝ се беше изписало пълно удивление, докато наблюдаваше как Джой и аз се сбогуваме и си тръгваме.

Изглеждаше странно, че напускахме групата, но никога не погледнахме назад. Заради „полуделия магьосник“, очите ни се бяха отворили за факта, че животът има и тъмна страна, за която дори не бяхме помисляли. Въпросите, които бяха повдигнати от клиента от масажа, се допълваха сега от „полуделия магьосник“. Макар да не бяхме посрещнали с радост уроците в живота си, бяхме благодарни за това, което се беше случило. Като знаехме, че подобни неща са реалност, а не илюзия, можехме успешно да посрещнем злото, което ни нападаше.

Колкото и парадоксално да бе, полуделият магьосник вместо да разруши живота ни, както възнамеряваше, всъщност помогна на Джой и мен да се сбlijим още повече. Тъй като в условията на битката бяхме научили как да призоваваме и да се молим в името на Исус, неочаквано добре се справяхме с духовния гнет. И както казва поговорката, всяко зло за добро, именно по време на този духовен хаос аз най-сетне направих предложение на Джой. Въпреки всичко или може би заради всичко, бяхме повлюбени от всякога.

Една сутрин се събудих със знанието, че искам Джой да бъде моя съпруга. И че още тази вечер щях да ѝ направя предложение. По пътя към работа се помолих: „Боже, познаваш сърцето ми и знаеш, че искам да се ожения за Джой. Моля те, помогни ми да разбера дали това е и твоята воля. В името на Исус. Амин.“

Пуснах радиото и едва повярвах на ушите си. Ван Хален пееше „Скачай“. Когато прехвърлих на друга станция, някой пееше „И ще бъдете толкова щастливи“. Докато въртях от станция на станция, сякаш всяка песен по радиото говореше за мен и Джой. Наречете го гадаене по радиото, съвпадение, Божията воля или моята глупава любов — каквото и да бе, беше забавно. И така — през целия ден. Летях в една непрекъсната, прекрасна, мирна атмосфера на разбиране, че да предложа на Джой беше несъмнено и със сигурност най-правилното нещо.

Същата вечер, когато се прибрах вкъщи, казах на Джой, че искам да изиграя пред нея едно специално куклено шоу. След като нагласих ярко оцветения куклен театър в хола, покатерих се вътре и приготвих всичко. Сцената беше готова, сърцето ми също. Тогава изиграх едно импровизирано куклено шоу, чиято кулминация беше изсвирването на сватбения марш и едната от куклите поднесе на Джой дванадесет червени рози, при което аз си подадох главата иззад завесите и я попитах ще се омъжи ли за мен. Шоуто беше успешно, тя ме целуна и се съгласи да ми стане жена. Моментът беше специален. Да можем да се смеем, да се обичаме и да се обречем един на друг за цял живот, въпреки всички трудности, през които минавахме, беше най-забележителното и прекрасно нещо.

Какъв месец беше само! Духовното торнадо, което ни беше връхлетяло на 17 март, беше отприщило една бърза прогресия от събития, които включваха почти безсънни нощи, среща с „полуделия магьосник“ в парка, края на нашето участие в групата за изучаване на „Курса“ и решението ни да се оженим. Приличаше на пътуване с детско влакче, при което събитията на цял един живот бяха сгъстени в едни ужасяващо реални и невероятно силни тридесет дена.

Но пътуването още не беше завършило. Съвсем не. Джой и аз продължавахме да се будим нощем със съзнанието, че в стаята има духовно присъствие. Но когато призовяхме името на Исус и се помолехме, то винаги напускаше.

Все още виждахме „полуделия магьосник“, но разговорите ни се ограничаваха с няколко думи. И след всяка среща с него Джой и аз се молехме внимателно. Питаме се колко още черни магьосници се разхождат наоколо, като се преструват на приятни момчета, а тайно вършеха злите си дела.

Продължавахме да четем „Курс по чудеса“, но много по-ентузиазирани приемахме учението на Библията. Вече не вярвахме, че Писанията са остарели и далеч от практиката — от опита на последните събития в живота ние се научихме да преценяваме това от обратна гледна точка. Библията ни помогна да отговорим на предизвикателството, отправено от клиента, на когото Джой правеше масажи и на „полуделия магьосник“. Само Библията можа да ни помогне в онова време, когато всичко останало беше безсилно.

Въпреки че много четяхме Библията, ние не се преструвахме, че разбираме всичко. Понякога срещаме такива пасажи, които абсолютно не разбирахме и не знаехме как да го преодолеем. Въпреки това, вече се молехме за нещата, които не разбирахме, и не ги пренебрегвахме, нито ги отхвърляхме. Когато не можехме да разберем някой стих или учение на Библията, молехме Бог да ни отвори очите и да ни помогне да разберем откъде идваше объркването ни.

И един от въпросите, който ни объркваше, беше описанието на действителен дух, наречен Сатана. Той беше описан като неприятел на Бога — този, който вършеше зло в света и в живота на хората.

От първото усещане на злото присъствие в задния двор на майката на Джой през онзи ден, Джой и аз смятахме Сатана за общо, всеобхващащо название на злото, а не като конкретно духовно същество. Вече не бяхме съвсем сигурни. Макар никога да не се бяхме усъмнили във възможността на неговото съществуване, бяхме научили

достатъчно за злите духове напоследък и вече не ни се струваше толкова неприемлива идеята, че те имат дух-водач.

Докато изучавахме тази тема и се молахме, не можех да не се сетя за старото предаване „Комедийният час на Флип Уилсън“, където играеше една жена, наречена Джералдин, която за всичко обвиняваше дявола. Често казваше: „Дяволът ме накара да го направя!“ и публиката се заливаше от смях.

Очевидно много, много хора през годините са използвали дявола за изкупителна жертва. Подобно на Джералдин, героинята на Флип Уилсън, хората са били склонни да отхвърлят личната отговорност за собствените си грешки, като са ги прехвърляли на Сатана. И безброй войни, преследване на вещици и други ужаси са били извършени в името на доброто, на борбата с „дявола“. Въпреки това, макар да разбирахме прехвърлянето на вината върху Сатана, бяхме твърдо убедени, че дори да бе ставал често изкупителна жертва, това не правеше Сатана по-малко реален.

В Писанията Исус непрекъснато имаше работа с дявола. Той беше изкушаван от него, говореше с него, поучаваше за него, противопоставяше му се и в крайна сметка го победи на кръста на Голгота. Питаме се: „Всичко това символично ли беше?“ Светът казваше да. Писанията казваха не. Писанията предупреждаваха всеки един да не се подмамва от лъжите на света. Светът предупреждаваше всеки един да не се подлъгва от митовите в Писанието. И така нещата се въртяха ли въртяха.

Това, за което трябваше да се съгласим до този момент, бе, че Писанията, а не светът или нашите метафизически/„Ню Ейдж“ учения описваха точно действителността на злото и злите духове. Можеха ли сега да грешат относно Сатана? Проблемът беше жизнено важен поради няколко причини, като не на последно място беше и въпросът за цялостната достоверност на Писанията. Ако те грешаха по темата Сатана, то и всичко останало трябваше да се приема с подозрение. Можехме ли да се доверим, че Библията бе Божията истина, ако някои неща в нея не бяха верни? Джой и аз бяхме дошли до убеждението, че Библията е първата духовна книга, на която можеше да се разчита. До този момент тя не беше ни разочаровала.

Като знаехме, че не можехме повече да разчитаме изцяло на човешката си логика или на метафизичните си разбирания, но не бяхме напълно сигурни и в Библията, знаехме, че можем да разчитаме на Самия Бог да ни помогне. Така че се молихме, като искахме Той да ни покаже истината за Сатана.

В следващите няколко дни Бог отговори на молитвите ни по много и различни начини.

Може би най-значителният и директният бе един сън, който Джой записа в дневника си.

30 април 1984 — Сън: Изкусителят

Уорън и аз сме в къщата на майка. Някакъв човек ни взема с колата си. Води ни да ни покаже много неща. Този човек обхваща цялата планета и познава всички хора. Той ни се представя като физическа личност, но не е точно такъв в действителност. Показва ни всички разрушения, болести, престъпления, нещастия и т.н. — той отговаря за всичко лошо в живота, но в същото време разбираме, че в това има и положително влияние: често това кара хората да потърсят всемогъщия Бог. Този човек обаче се опитва да отклони вниманието на хората и да ги изпита. Той е много мощен. Връща ни обратно в дома на нашите и ни оставя. Присъствието му е доста отрезвяващо и вледеняващо. Целите треперим — разтърсени сме до мозъка на костите си. Това беше Сатана! Сега виждаме живота другояче. Животът ни няма да бъде никога същия. Особено в този сън, но и заради други неща, ние се убедихме твърдо, че Бог ни уверява в истинността на Писанията. Сатана съществуваше.

Когато Джой и аз имахме време да се замислим за това, установихме, че и на двамата ни бе нужно много повече време, размишления и молитви, за да повярваме в присъствието на Сатана, отколкото някога, за да повярваме, че не съществува. Чудехме се колко хора се замисляха някога дали са верни убежденията им, че Сатана е само мит. Колко хора изобщо някога изпитваха сърцата си и се молеха за това? Ние не бяхме го правили никога. Но когато го направихме, отговорът беше много ясен. Започвахме да разбираме, че най-голямата лъжа на Сатана бе да ни убеди, че дори не съществува. Като се замислих, та „Курс по чудеса“ със своята метафизическа/„Ню Ейдж“ философия просто беше играчка в неговите ръце, като твърдеше, че злото е само илюзия.

Но Джой щеше да направи още една крачка. Макар да бях прочел книгата на Джоухана и целия Нов Завет, все още се идентифицирах толкова много с моето метафизическо наследство, че напълно бях пропуснал гората сред дърветата. Бях осъзнал реалността на злото и съществуването на духовна заблуда, но бях пропуснал най-очевидното нещо. Джой щеше да ми го посочи — и да ме посрещне с най-голямата изненада. А когато го направи, това преобърна останките от метафизическия ми свят с главата надолу.

14. „Заговорът на водолея“

Няколко дни по-късно Джой най-сетне изрази с думи това, което чувствах две-три седмици наред. Внимателно, но без колебание, тя ми каза, че според нея „Курс по чудеса“ съвсем не бил от Бога, нито пък онзи Исус от „Курса“ бил истинският Исус. Ако питам нея, метафизическата духовност била по думите на Джоухана Майкълсън „красивата страна на злото“. Думите ѝ прозвучаха убедително. Макар да ми се искаше да отвърна: „Невъзможно!“, част от мен се питаше „Дали не е вярно?“

Нямах думи, а в същото време обмислях зашеметяващите последствия от това, което предлагаше. Дали не се случваше с нас същото, което се беше случило с Джоухана? Дали онзи Исус от „Курс по чудеса“ не беше като нейния дух-водач — лъжлив Исус? Дали онзи Исус, който бе дал „Курса“, не беше заблуждаващ дух, който само се преструваше на Исус? Дали всичко това не беше част от един хитър духовен капан? Дали това, което винаги бях смятал за ползотворна и божествена свръхестествена организация, в действителност беше не толкова ползотворна и божествена? Дали този на външен вид открит „Заговор на водолея“ не беше всъщност *истински* заговор? Дали това, което Бони беше описала като „другата страна“, беше само това — *другата* страна? Не бяхме ли отклонени от Бога в името на Бога? Дали заблудата не беше по-дълбока и мрачна, отколкото изобщо бяхме си представяли някога?

Беше прекалено, дори само за да започнем да го осъзнаваме. Всичко вътре в мен се противопоставяше на тази идея. Но в последните месеци бях чел достатъчно Библията, за да знам, че сценарият, който Джой ми предлагаше, беше една реална възможност. Може би бяхме успели да видим заблудата в живота на Джоухана, но не и в собствения си? Толкова неща ни се бяха струпали през последните няколко месеца — дали бяхме пропуснали да видим очевидното?

Казах на Джой, че колкото и да ми се иска да ѝ кажа, че греша, не бих могъл. Може би „Курсът“ и Исус от „Курса“ наистина бяха част от заблудата, за които говореха Джоухана и Библията. Но ѝ казах, че каквото и да става, нямаше да се убедя, преди да съм видял всичко с очите си, изложено черно на бяло, а единственият начин да разреши този въпрос беше да седна с „Курса“ и Библията в ръце и да ги изследвам.

През по-голямата част от следващата седмица се затварях в кабинета си с „Курса“ и Библията. Изследвах „Курс по чудеса“ внимателно и часове наред четях задълбочено Библията. В края на седмицата старото ми бюро с извит сгъваем капак беше покрито с бележки, картончета, таблици и диаграми. Бях разнищил „Курса“ и Библията из основи. И бях стигнал до отговорите на въпросите си.

Заключенията ми бяха неминуеми и смазващи. „Курс по чудеса“ и Библията бяха две напълно различни системи от възгледи, които взаимно се изключваха и диаметрално си противоречаха във всяко отношение! За мое най-голямо удивление „Курс по чудеса“ беше Библията, обърната наопаки. „Курсът“ не осъвременяваше, нито тълкуваше Библията — той я беше написал наново. Виждах, че между „Курса“ и Библията нямаше никаква връзка. Това бяха две различни евангелия. За да вярваш в едното, трябваше по необходимост да не вярваш в другото. Тъй като „Курсът“ и Новият Завет бяха *противоположни* учения, те по определение *се противопоставяха* едно на друго. Макар че „Курсът“ и нашите метафизически учения се бяха постарали да изглеждат съвместими с Христос от Библията всъщност не бяха съвместими. Да противоречиш и да се противопоставяш означаваше да застанеш срещу Исус. Исус беше казал ясно: „Който не е с Мен, той е против Мен“ (Мат. 12:30).

Вече в мен нямаше съмнение, че „Курсът“ и другите ни духовни учения не бяха с библейския Исус или с библейското евангелие изобщо. Тяхното противоположно учение всъщност беше против всичко, което Исус от Библията учеше.

Ако евангелието от Библията беше истинското евангелие — а според мен беше така — то тогава метафизическото евангелие на „Курса“ и „Новата епоха“ беше антиевангелие. Ако Христос от Библията беше истинският Христос — а аз вярвах в това — то тогава метафизическият Христос от „Курса“ и този на „Ню Ейдж“ беше антихрист.

Джой беше права. „Курс по чудеса“ не беше от Бога. А Исус от „Курса“ не беше истинският Исус. Кой можеше да предположи, че метафизическото/„Ню Ейдж“ евангелие, което идваше в името на Христос, всъщност щеше да отрича Христос? Докато седях и си мислех колко много бях вярвал на „Курса“, се почувствах така, сякаш някой от най-близките ми приятели ми беше забил нож в гърба.

По време на едноседмичното ми изучаване, колкото повече сравнявах разликите между двете евангелия, толкова по-загрижен ставах. Нещата, които ми се струваха по-рано незначителни несъответствия между „Курса“ и Библията, сега виждах като огромни разлики. Така и други неща, които бях приемал за истина в „Курса“ преди шест месеца, сега отхвърлях напълно. По време на моето изучаване дойде разбирането за това колко много събитията от последните месеци бяха променили погледа ми върху нещата. Докато изучавах Курса, открих, че вече изобщо не му вярвах. Неговото учение изведнъж беше станало кухо, празно и фалшиво.

За известно време духовните ми учители ме бяха убедили, че съм безгрешен, невинен, съвършен Божи син и че съм в пълна степен част от универсалния Христос, както Исус или Буда или който и да било друг. Учиха ме, че съм свята част от Бога, по наследство равен с Христос и няма нужда да бъда спасяван, изкупван или новораждан. Тъй като злото беше само илюзия, нямаше зло, от което да бъда спасен. Бях повярвал, че съм отговорен за себе си и за своя свят и че съм създател на собствения си свят.

Но докато разглеждах тези „истини“ сега, виждах, че съвсем не бяха истини. Това, на което ме учеха — с каквито и разумни доводи да го обличаха — беше в ярко противоречие на учението на Библията. Подкрепени с духовни фрази, „Курсът“ и „Ню Ейдж“, макар да се представяха за приятели на Исус и Библията, всъщност не бяха никакви приятели. Както Юда те предаваха Христос в името на любовта и с измамна целувка.

Исус предупреждаваше за лъжливите пророци, които щяха да дойдат, облечени в овчи кожи — дори в Неговото име. Думите му бяха кратки и ясни: „Пазете се от лъжливите пророци, които идват при вас в овчи дрехи, а отвътре са вълци грабители" (Мат. 7:15). Те нямаше да приличат на неприятели, но на хора, на които можеш да имаш доверие, и сега бях напълно убеден, че „Курсът" беше вълк в овча дреха, който идваше не за да възхвали библейския Исус, а за да погребее завинаги неговото учение — ако това беше възможно изобщо.

В хода на изследването си започнах да разбирам, че в продължение на няколко години бях позволявал на духовните си учители — и най-вече на „Курса" — да ми казват кой „в действителност" е Христос и какво казва „в действителност" учението му. Виждах как заради собствения си мързел никога да не чета и изследвам Библията самостоятелно бях нагълтал едно лъжливо евангелие като риба.

Сега разбирах, че макар да съм създаден по Божия образ, не бях Бог, нито пък част от Бога. Бог си беше Бог, а аз си бях аз. Не бях Христос, нито част от Христос, както и Буда или който и да било друг не бе Христос. Исус беше единственият наречен Христос и друг нямаше. И каквото и да се опитвах да кажат другите, Той *беше* спечелил една невероятна победа на кръста на Голгота — победа, на която Джой и аз се бяхме научили да разчитаме всеки път. Това беше победа, която Писанията описваха пълно и която много от старите песни възпяваха. Беше станало нещо много тайнствено на този „стар груб кръст", което сега цяла една „Нова епоха" се опитваше да зачеркне напълно. Това беше „победата на Исус", която „Курс по чудеса" се опитваше отчаяно да дефинира наново, да обясни и забрави. Това беше онази „удивителна благодат", която беше спасила такива като мен и Джой.

В крайна сметка, след всичко, през което бяхме преминали, започнах да разбирам, че сърцето на евангелието е не толкова, че Бог помага на онези, които си помагат сами, а по-скоро, че Бог помага на онези, които не могат да си помогнат сами. Не като утвърждавахме силата си, но като признавахме слабостта си, най-сетне се учехме да молим Бога за помощ. Неговата благодат, а не нашата самоувереност ни бяха опазили.

Въпреки това, макар да бяхме признали, че се нуждаем от спасение от злото, което ни връхлиташе, ние упорито отказвахме да признаем Исус като личен Господ и Спасител. Здравно се държахме за своята метафизическа самоличност и не разбирахме, че вратата ни в крайна сметка трябваше да лежи в Исус, а не в самите нас — и това искаше да каже Той с думите: „Аз съм пътят и истината, и животът; никой не идва при Отца, освен чрез Мен" (Йоан 14:6).

Бяхме основали вратата си на себе си като на Бог, а не на Бога като на Бог; отивайки навътре към себе си, бяхме се отклонили от целта. Бяхме подценили неимоверно собствената си склонност към заблуди и неимоверно бяхме надценили мъдростта на метафизическите си учители.

Но благодарим на Бога за Джоухана Майкълсън и книгата ѝ в книжарницата. Беше необходимо малко време, за да започнем най-сетне да виждаме общата картина на нещата.

Сложих бележките и книгите настрана и отидох да съобща на Джой, че тя отново е била права. След като ѝ казах всичко, което бях научил, разговаряхме до късно вечерта за заблудите, лъжливите учения, лъжливите евангелия и най-вече за лъжливия Христос на „Курс по чудеса" и „Ню Ейдж".

С доста отрезвен поглед за различния начин, по който изглеждаше света през микроскопа на Библията, вместо през розовите очила на „Курса" и „Ню Ейдж", Джой и аз бяхме благодарни за това, което ни се разкриваше.

Но дори и след седмица, пълна с изненади, най-голямата изненада все още предстоеше. Едва на другата сутрин започнах да се осъзнавам и когато това стана, сякаш бях изпаднал в духовен мат, докато целият ни някогашен идеализъм се изправяше пред настоящата действителност, а някогашният ни цинизъм и осъдително отношение се сгромолясваше пред новите ни възгледи.

— Джой, не мога да повярвам — та ние сме християни!

Погледнах Джой в почуда и с невероятно чувство за ирония и дори неверие, когато изведнъж осъзнах, че току-що сме направили крачка по най-невероятния за нас сценарий.

Думите ми сякаш увиснаха във въздуха — не можехме да се отречем от тях, но и не бяхме в състояние да празнуваме. И двамата се почувствахме веднага осмени от някогашните си дефиниции на думата *християнин*. Образи на копчето „Открих“, сладникави църковници и неискрени, жадни за пари евангелизатори преминаха през ума ни.

Беше непосилно за умовете ни. Бяхме се издигнали високо в нашето духовно пътуване, бяхме простреляни от истината и сега се спускахме надолу със своите парашути точно в християнската църква. За двама души, толкова предани на алтернативната духовност, това беше най-голямата космическа шега. Бяхме притиснати от собствените си убеждения. Но вече се промъквахме под куршумите, облечени в дрехи, които никога не бяхме помисляли, че ще облечем.

Колкото и да се радвахме на новото си разбиране за истинския Христос, съвсем не се радвахме на идеята да ни смесват с всички онези, които се наричаха християни. Щяхме ли да можем изведнъж да се свържем с онази група от хора, с които някога не бяхме успели да намерим общ език?

Тъй като гледахме на обикновените християни като на хора, на които не можеш да вярваш, бяхме приели, че и на Библията не можеше да се вярва. Съдейки за Библията по тези, които претендираха, че я следват, ние правехме глупавата грешка да съдим за книгата по корицата ѝ. И като бягахме от повърхностност и лицемерие — неща, които ни се струваше, че виждаме в християните — бягахме право в отворените ръце на метафизическите учители. Много се радвахме, че тези учители даваха ново определение за Христос, Неговото учение и всичко свързано с традиционното християнство.

Толкова бяхме отвратени от християните, че бяхме готови за почти всичко друго, което щеше да върне духа към духовността. Единственият проблем беше в това, че не познавахме учението на Библията изобщо и не знаехме предупрежденията за духовна заблуда и че тези, които искрено се заблуждаваха, както нас, също ставаха част от тази заблуда.

Така че макар Джой и аз да желяехме от цяло сърце да предадем живота си на истинския Христос, все още нещо ни спираше да си сложим името „християнин“. Беше трудно да свикнем с идеята, че сега щяхме да се идентифицираме с онази група от хора, която винаги гледахме с подозрение и пренебрежение. Сега *ние* щяхме да бъдем от другата страна и щяхме да получаваме същите многозначителни усмивки и снизходителни бележки, които някога раздавахме щедро.

Дори и така, знаехме през какво бяхме минали и какво бяхме научили. Докато размишлявахме за това, което ни предстоеше, осъзнавахме, че да бъдеш християнин означава нещо много повече от това да ходиш на църква всяка неделя. Със силното противопоставяне и духовна заблуда навсякъде около нас, да следваме истинския Исус щеше да бъде невероятно трудна задача. Но когато се замислихме, решихме, че ако си християнин означава да следваш истинския Христос с цяло сърце, душа и ум, всъщност щяхме да се радваме много да ни смятат за християни.

15. Евангелската истина

Когато най-сетне прозряхме духовната заблуда, много от стиховете в Писанието, които бяхме чели, си дойдоха изведнъж на мястото. Сякаш някаква завеса падна от очите ни и изведнъж Новият Завет бе залян от светлина. Макар да имахме да учим много неща за други аспекти на вярата, беше очевидно, че заради пълната си заблуда, сега познаваме доста добре стиховете в Библията, които описваха заблудата. Няколко седмици по-късно, след много изследване, размишление, молитва и много разговори с Джой, една сутрин седнах до потока с решението да прегледам още веднъж Писанието и книгата на Джоухана, като разгледам още по-подробно какво казват за „Курс по чудеса“ и другите лъжливи учения, които се бяха преплели в живота ни. Разгръщам Писанието насам-натам и се опитвах да събера парчетата от нашата духовна история.

Един от първите пасаж, които разгледах, говореше за „друго благовестие“ и за това колко сме податливи на лъжливите учения, които се опитват да променят Христовото благовестие: „Чудя се как вие така бързо се отвръщате от Онзи, който ви призова чрез Христовата благодат и преминавате към друго благовестие; което не е друго благовестие, а е дело на неколцина, които ви смущават и искат да изопачат Христовото благовестие“ (Гал. 1:6-7).

Прочетох отново стиховете, които се цитираха в книгата на Джоухана, за „друг Исус“¹ — как дори онези, които вече са приели истинския Исус и Святия Дух могат да се подлъжат след лъжлив Исус. „Защото ако дойде някой и ви проповядва друг Исус, когото ние не сме проповядвали, или ако получите друг дух, когото не сте получили, или друго благовестие, което не сте приели, вие лесно го търпите“ (2 Кор. 11:4).

Хелън Шакмън чула „вътрешен глас“, който казвал: това е курс по чудеса. Моля те води си записки. Гласът, който по-късно се представил като Исус, започнал да й диктува един материал, който напълно противоречал на истинското благовестие на Христос и чието противоположно учение може да се нарече само „друго благовестие“, „друг дух“ и „друг Исус“. Повечето от нас, които сме прочели, изучавали и вярвали в „Курс по чудеса“, никога не сме гледали сериозно на ясните библейски предупреждения за измамници, които ще дойдат в името на Христос и ще се представят като Христос.

А повечето от нас дори не сме познавали ясните предупреждения на Библията за лъжлив Христос и лъжливи пророци, които ще се издигнат сред нас, за да ни подмамат със свръхестествени знамения и чудеса, за да ни накарат да вярваме, че тяхното учение е от Бога. Тези знамения и чудеса бяха толкова убедителни, че „ако е възможно“ да заблудят дори най-верните на истинското евангелие и на истинския Христос. „Защото ще се появят лъжехристи и лъжепророци, които ще покажат големи знамения и чудеса, така че да заблудят, ако е възможно, и избраните“ (Мат. 24:24).

Но дори, ако знаехме за тези предупреждения, кой щеше да си помисли само, че тези лъжехристи и лъжепророци ще се издигнат от нас самите и сред нашите духовни приятели и учители? Без съмнение онзи „Исус“, който се бе изправил пред Хелън Шакмън и й се бе разкрил като „вътрешен глас“ беше доказателство за всички нас, че лъжехристите и лъжепророците не бяха винаги от плът и кръв, но можеха да се явяват също под формата на лъжлив дух, който се представя като „дух водач“, „Святия Дух“, „по-висше аз“ или в случая на Хелън — „Исус“. Лъжливите духове носеха не само лъжливи съвети, но и лъжливи учения, като „Курс по чудеса“. „А Духът изрично казва, че в по-късните времена някои ще отпаднат от вярата и ще слушат измамни духове и демонични учения“ (1 Тим. 4:1).

За да няма никакво съмнение за произхода на тези духове и начина им на действие, Библията ги посочва още по-ясно и подробно. Погледнах стиха, който Джоухана цитираше на последната страница от книгата си²: „Защото такива човеци са лъжеапостоли, измамни работници, които се преправят на Христови апостоли. И това не е чудно, защото сам Сатана се преправя на светъл ангел. Така че не е голямо нещо, ако и неговите служители се преправят на служители на правдата. Но техният край ще бъде според делата им" (2 Кор. 11:13-15).

Ангелът на мрака спокойно можеше да се преправи на светъл ангел. Служителите му можеха да се престорят на Христови учители или дори на самия Христос. Те бяха измамници на мрака от другата страна, другото благовестие, другия дух, другия Христос — най-великата заблуда. Ние със сигурност не търсехме заблуда, но в духовното си невежество бяхме стъпили право в хитро измисления капан.

Писанията пророчески бяха описали подробно знаменията и чудесата, лъжепророците и лъжехристите, лъжливите духове. Много от нас бяхме толкова сигурни, че сме на прав път, че никога не си задавахме въпроса за източника на „Източника" или на който и да било друг от гласовете, които ни се струваха така божествено вдъхновени и точно както „вътрешният глас" на Хелън Шакмън не бе подложен на проверка никога, така и нашите вътрешни гласове и тези на духовните ни учители не бяха проверявани.

Всъщност Библията не само открито предсказваше духовната заблуда, но изрично ни предупреждаваше да „изпитваме духовете" преди да се вслушваме в тях. „Възлюбени, не вярвайте на всеки дух, а изпитвайте духовете дали са от Бога; защото много лъжепророци излязоха по света" (1 Йоан 4:1). Проверката е Божието „Стой, кой е там?", за да ни увери, че духовете са наистина от Бога. Измамните духове не казват, че Исус е *Христос* и че е дошъл на тази Земя във физическо тяло. Когато го подложиш на проверка, измамният дух ще отрече, че Исус е Христос и че е дошъл в плът на тази Земя.

По някакви тайнствени, положени от Бога причини, измамните духове не могат да издържат на Божиата проверка така, както не могат да останат в нашето присъствие, когато им заповядаме да напуснат в името на Исус Христос. Бог в своята милост ни е дал този начин да разбираме какво става. Всъщност самият Исус от „Курса" отговаряше на въпроса дали той е Христос. Отговорът му: „О да, както и ти си Христос"³ явно не издържаше на библейската Проверка.

Тези от нас, които вярваха в Исус от „Курса" — че е Христос, както и те бяха Христос — вярваха в заблудата, че „Христос" беше нещо повече от Исус или от нас, или от който и да било. Но като вярвах на „Курса" и на другите си духовни учители, аз съзнателно бях станал от онези хора, за които Исус предупреждаваше своите да се пазят. „Пазете се да не ви подмами някой, защото мнозина ще дойдат в Мое име, казвайки: „Аз съм Христос; и ще подмамят мнозина" (Мат. 24:4-5).

Още от първия гадателски сеанс аз бях измамен. Подведен от жълтата линия на магьоснически измамни духове, с най-добри намерения бях се приземил право в метафизичната „нова епоха", където този, който се обявяваше за Христос, не беше истинският Христос. Една чудесно оркестрирана и прецизно премерена по време серия от свръхестествени съвпадения ме беше уверила, че връзката ми с алтернативната духовност беше „предопределена". Като следвах знаменията и чудесата на измамните духове, бях скочил през духовните обръчи с почти безгрешна точност. От другата страна дръпнаха умело връзките и бях подмамен от една топка светлина, от един индийски гуру на върха на планината Биг Сър, от един бивш фермер от Напа Вали, който сега беше проводник на „Източника" и от „Курс по чудеса", който беше изпратен от „Исус". Докато Джой и аз черпехме от измамния духовен свят в своето незнание,

изобщо не осъзнавахме, че повечето от гласовете, в които се вслушвахме бяха част от измамата, за която истинският Исус предупреждаваше.

Като размислях за някогашното си недоверие към Писанията, записах последната забележка в сутрешното си изучаване. Сетих се за магьосника, за който бях чел в книгата Деяния на апостолите — един зъл магьосник, който използваше силата си, за да отклонява хората от Бога. Апостол Павел беше прозрял хитрините на магьосника и му се противопостави директно — като дори го нарече дявол. „Сине дяволски, враг на всяка правда, няма ли да престанеш да извращаваш правите пътища на Господа!“ (Деян 13:10).

Невероятно! — помислих си аз. *Та това е братовчедът от първи век на нашия „полудял магьосник“.* Точно както апостол Павел беше прозрял зад маската на магьосника, така Джой беше прозряла зад маската на „полуделия магьосник“.

Магьосници. Зли духове. Лъжливи учители от един измамен духовен свят. Дори от дявола. Нещо доста естествено за първия век, но в нашия модерен, прогресивен, техничен свят кой би повярвал, че съществуват още? След това, през което преминахме Джой и аз, не можехме да не го повярваме. Колкото и отдалечени от действителността да изглеждаха тези думи от Библията, ние ги видяхме да се разиграват пред очите ни.

Това, което смятахме за духовна истина, се оказа нищо повече от измислица. Това, което вярвахме, че е измислица на Библията, по ирония на съдбата се оказа евангелската истина. Епохата на заблудите, която беше предсказана, беше вече на път.

Като слушахме духовните си учители, бяхме пропуснали да чуем предупрежденията, които страниците на Библията крещяха. Всъщност ние бяхме паднали човешки същества, податливи на изкушение и често побеждавани от злото. И макар да нямаше начин да спасим себе си, можехме да намерим спасение чрез Онзи, когото Бог беше изпратил да ни освободи.

Сега знаех, че да си „грешник“ означаваше, че не заслужаваш да се прославиш от Бога, че се нуждаеш от спасение и изкупление и в такъв случай аз бях грешник.

И ако „покаяние“ означаваше да се новородиш от Бога във висините, то аз исках да се новородя.

Знаех, че има да уча още много неща за Исус и цялото му учение и че да бъда негов ученик щеше да бъде най-голямото изпитание в живота ми. Но бях благодарен, че на Джой и на мен бе показан прозорец в духовния свят, който се оказа интензивен курс за истините на Библията.

По някакъв странен и чудесен начин Джой и аз се бяхме върнали към евангелието и вярата си. Едва след като целият ни свят се беше преобърнал изцяло наопаки, ние се оказахме там, където трябваше да бъдем — в подножието на кръста. Докато си събирах нещата и се насочвах към къщи да намеря Джой, не можех да повярвам, че всичко това се случваше. Но то беше записано в Писанията — Писанията, които бяха доказали правотата си в огъня на живота ни.

Замислих се къде съм сега по отношение на вярата си и осъзнах, че е време по-официално да призная посвещението си на Христос. Не бях сигурен как ще го направя, но знаех, че вдъхновението идваше от Бога, а не от мен и че щях да узная, когато му дойдеше времето.

16. Невероятна милост

Около седмица по-късно във връзка с новата си работа като консултант на агенция с идеална цел, която се занимаваше с хора с особени нужди, се срещнах с младежкия пастор на една местна църква. Обикалях обществените клубове и

организации, като ги осведомявах за нашата нова програма. Но по средата на моето представяне гласът ми се изгуби и мислите ми се отклониха от темата. Преди да разбере какво става, вече му разказвах за духовното си пътуване.

С големи подробности му описах какво беше станало през последните шест месеца — включително как се борехме със злото и се научихме да призоваваме Исус. Когато свърших моя доста импровизиран разказ, му казах, че най-важното е, че сега бях най-сетне готов да призова истинския Исус в живота си за свой Господ и Спасител.

Малко удивен от внезапното ми отклонение от набелязаната програма, пасторът явно бе развълнуван от спонтанното ми сутрешно свидетелство. Със сигурност за него беше необичайно един социален работник да прекъсне изказването си с думите „Нуждая се от Исус!“

Объркан, но с желание да откликне на моя израз на вяра, той се протегна към Библията си и старателно проследи стиховете, които изглеждаха най-подходящите за такъв случай. Аз слушах почитателно, докато той прочиташе стих след стих.

Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, а да има вечен живот (Йоан 3:16). Защото всички съгрешиха и са лишени от Божията слава (Римл. 3:23).

Но Бог доказва Своята любов към нас в това, че когато бяхме още грешници, Христос умря за нас (Римл. 5:8).

Защото, ако изповядаш с устата си, че Исус е Господ и повярваш в сърцето си, че Бог го е възкресил от мъртвите, ще се спасиш (Римл. 10:9).

Той прочете също един стих, който ми беше направил впечатление по-преди и който сякаш обхващаше същността на нашата нова вяра: „Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от сами вас — това е дар от Бога; не чрез дела, за да не се похвали никой“ (Ефес. 2:8,9).

Накрая младежкият пастор ме погледна в очите. В този момент, като че ли видяхме един в друг всичките си слабости и недостатъци на човешки същества. И двамата знаехме и разбирахме колко се нуждаехме от помощта на Господа в живота си и колко се нуждаехме Той да бъде наш Спасител.

Тогава сведохме главите си в молитва и с голямо вълнение и убеждение аз се помолих: „Господи, моля те, прости ми, че следвах духовни учения, които нямаха нищо общо с Теб и че не вярвах в Твоето Писание и не разбирах кой си всъщност. Признавам греховете си и те моля да изпратиш Исус — който умря за греховете ми — в моя живот, за да бъде мой Господ и Спасител и да изпратиш Своя Свети Дух. Моля те продължавай да ми показваш Своята истина и нека Волята ти да се извърши в моя живот. В името на **Исус. Амин.**“

Когато свърших молитвата си, нямаше земетресение, нито гръмотевици — просто чувството, че най-сетне съм сторил това, което е трябвало. Публично признах вярата си и бях обърнал интелектуалното си разбиране към духовната реалност. Като знаех, че Самият Исус беше казал да не се чудим, че *трябва* да се новородим, изведнъж се почувствах много добре като „новороден“.

Десет дни по-късно Джой и аз се оженихме в една малка църква в съседен град. Почти веднага се почувствахме благословени от брака, като се посветихме един на друг и на Бога в нещо като свят брак. Тръгнахме в живота заедно и чувствахме дълбок мир и убеждение, които се вливаха в живота ни.

И с тези дълбоки чувства дойде естественото желание да споделим това, което бяхме научили, с приятелите си — че всичкото търсене и копнеж най-сетне бяха осъществени в новото ни взаимоотношение с истинския Христос.

Но когато се опитахме да разкажем на другите за откритието си, видяхме, че като цяло, голяма част от приятелите ни повече се срамуваха за нас, отколкото се

интересуваха от думите ни. За тях нашето обръщане беше нечувана измяна на всичко, което отстоявахме през годините. Това че бяхме изоставили метафизичните си възгледи и ги бяхме заместили с нещо толкова „старомодно“ и „тесногръдо“ като буквалното евангелие, нямаше никакъв смисъл за тях.

Така че с много тъга ние гледахме как приятелите ни изведнъж преставаха да говорят за духовни неща в наше присъствие. Сякаш казваха:

„Само защото сте се предали, не мислете, че ще ни накарате и ние да тръгнем по този път!“ Що се отнасяше до другите, не срещнахме милост, а само я бяхме изгубили.

Но когато се опитахме да се свържем с традиционните християнски общества, те като че ли също не ни разбраха. Когато ни питаха в църквите как сме станали християни и ние им разказвахме за черния магьосник, за измамните духове и за духовната борба, обикновено отклоняваха разговора, като ни предлагаха кафе и бухти.

Понякога си мислехме, че объркваме всички, освен себе си. Отчаяни, но не обезсърчени от приятелите си и обезкуражени, но не разочаровани от някои църкви, въпреки всичко продължавахме да разказваме историята си за съществуването на злото и за силата и величието на истинския Христос — и как Библията, а не алтернативните духовни учения, ни показваха истината все по-ясно.

Библията може да изглежда архаична на много хора, но в нашето огнено изпитание, ние проверихме нейната истинност. Да призовеш Господа е най-тайнственото и чудесно нещо. И ние, които бяхме толкова уверени в своите метафизически възгледи, бяхме може би най-изненадани от всички да открием величието и дълбочината на новите си убеждения.

Застанали на прага на едно цяло духовно приключение, Джой и аз се чудехме на положението си. Както Йон от миналото ние бяхме се отдалечили колкото се можеше повече от библейския Бог. Но в тъмната нощ на душата открихме, че библейският Бог не беше в кутията, в която си мислехме, че сме го сложили. Всъщност Той търпеливо и с любов ни е чакал да видим светлината и да се върнем.

Бяхме дошли до разбирането, че човек е или за Господа, или срещу Него и че средно положение нямаше. Или Христос от Библията, или Христос на „Ню Ейдж“.

С удивление гледахме как нищо неподозиращи християни изучаваха „Курс по чудеса“ в своите църкви и дори канеха метафизични „Ню Ейдж“ говорители да поучават от амвоните си. Очевидно много от тези, които казваха, че са на страната на „вярата“, скоро щяха да станат част от заблудата също, ако не бяха вече.

Дали не бяхме свидетели на голямото „отпадане“, което Библията предсказваше? Дали това не беше „тайнственото зло“, за което Писанието казваше, че вече върши измамното си дело с „всякакви лъжливи чудеса и знамения“ и „всякакъв вид нечестие“? Дали хората, които се наричаха християни, нямаше да напуснат вярата си в Библията и библейския Христос? Щяха ли да се присъединят към Екуменическото движение, което в името на любовта, на Бога и на единството щеше да жертва истината на Библията и може би един ден щеше да се слее със самото движение „Ню Ейдж“? Исус предупреждаваше, че такава вяра не води към живот, а към гибел: „Влезте през тясната порта, защото широка е портата и **пространен** е пътят, който води към погибел, и мнозина се ония, които я намират и минават през тях; Понеже тясна е портата и тесен е пътят, който води към живот, и малцина са ония, които ги намират“ (Мат. 7:13-14).

Но благодарение на клиента от масажа, „полуделия магьосник“ и спасителната благодат на истинския Христос, Джой и аз бяхме намерили тесния път. Макар да знаехме, че нямаше да ни разбират, нито да ни вярват, щяха да ни се присмиват и дори да ни мразят, ние бяхме видели, преживели и повярвали. И знаехме, че сега можехме както други вярващи да потвърдим, че сме били свидетели на величието на силата на Исус Христос.

Защото, когато ви обявихме силата и пришествието на нашия Господ Исус Христос, ние не следвахме хитро измислени басни, а бяхме очевидци на неговото величие (2 Петр. **1:16**).

Нека Господ ви благослови и отвори очите ви за всяка заблуда, която може би ще дойде във вашия живот. И никога не забравяйте да се молите **в най-вътрешната част на сърцето си** за истината.